

Giới thiệu Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ

Truyện Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ của tác giả Nhất Lộ Thánh Hương xuyên không vào đúng ngày giỗ mười năm của mâu thuẫn. Từ đó cuộc sống của Ngô Song bị đảo lộn.

Không bỏ cuộc mà nàng bắt đầu lại cuộc sống, nàng không muốn yếu đuối, không muốn phải khóc lóc. Đời này, nàng sẽ không phải khó xử chuyện mẫu thân đi tìm người cha bạc tình phụ nghĩa kia. Đời này, nàng cũng sẽ không tìm những thân nhân kia cầu thân tình.

Đúng là không phải lúc nào cũng thuận lợi cứ tưởng rằng tuổi nhỏ vô lực, khó tránh khỏi muốn ẩn nhẫn nhất thời, lại không ngờ, kiếp trước xả thân cứu người âm kém dương sai, lại làm cho nàng chiếm được một phần thần bí truyền thừa còn lạc nơi đâu đó.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Trùng sinh về thơ ấu

Một trận tuyết lớn đột ngột đến, gần như bao trùm toàn bộ Bắc Địa khu.

Ngô Song tan tầm đi ra cửa đứng sững lại, nhìn bên ngoài bông tuyết bay trắng xóa, trong lòng âm ỉ đau xót.

10 năm trước, mẹ cô tại nơi này ra đi. Hôm đó, toàn bộ Bắc tiểu thành cũng là tuyết trắng bay ngập trời.

Lúc còn nhỏ, Ngô Song rất thích cảnh tuyết rơi. Nhưng từ 10 năm trước, sau trận tuyết lớn mẹ cô mất, cô không bao giờ thích tuyết rơi nữa, thậm chí ngay cả trời đông giá rét cũng chán ghét.

Đáy mắt có hơi nước đi lên, Ngô Song hít một hơi, đem chua xót áp xuống đáy lòng.

Mở dù, như thường lệ cô đến cửa hàng bán hoa ngay cạnh bệnh viện mua một bó hoa.

Hàng năm vào ngày này, Ngô Song đều sẽ mua cho mẹ một bó hoa bách hợp trắng, đó là hoa mà mẹ thích nhất.

Những bông hoa bách hợp trắng nõn vừa đến tay thì cô lại nhớ tới mẹ, Ngô Song nhìn không được lại một trận đau nhói ở tim.

Mẹ cô là một cô gái lớn lên ở vùng nông gia phía Bắc, mẹ chưa nhìn thấy hoa bách hợp bao giờ, cũng bởi vì người cha kia ân cần quan tâm, liền lừa đi cả đời trong trắng của mẹ cô.

Ngô Song yêu thương mẹ bao nhiêu thì nàng chán ghét người cha kia bấy nhiêu! Thực lòng mà nói chính là thống hận!

Từ lúc sinh ra, Ngô Song chưa bao giờ nhìn thấy cha mình. Đó là một người đàn ông vô trách nhiệm, dù biết rõ mẹ Ngô Song mang thai nhưng hắn vẫn một đi không trở lại, sau này cũng không trở lại nữa. Nghĩ tới người cha chưa bao giờ gặp mặt kia, Ngô Song oán hận nắm chặt miếng ngọc bội màu đỏ đeo trên cổ.

Ngọc bội này là nam nhân kia đưa cho mẹ làm lễ vật, nghe nói là đồ gia truyền của nhà hắn. Mẹ thường nói, huyết ngọc có linh, nhất định sẽ giúp bọn họ một nhà đoàn tụ.

Lúc còn nhỏ, Ngô Song cũng từng mơ mộng, ảo tưởng cha sẽ trở về tìm cô cùng mẹ. Cứ một năm rồi lại một năm qua đi, cho đến khi mẹ cô bệnh nặng qua đời, cho đến khi cô một mình gian nan lớn lên, nam nhân kia cũng không trở về.

Càng lớn lên, Ngô Song đối người cha kia thất vọng cùng hận ý càng ngày càng nhiều.

Sở dĩ còn giữ lại khối ngọc bội này, Ngô Song không phải vì muốn nhận tổ quy tông, càng không muốn cầu cái gọi là phụ ái thân tình, cô chỉ muốn giữ lại một bằng chứng.

Nếu có một ngày cô thật sự có thể gặp cái người gọi là người cha kia, cô nhất định phải đem khối ngọc bội này hung hăng ném tới trên mặt của hắn, sau đó hung hăng mắng hắn, vì mẹ cô báo thù!

Ngô Song phiền muộn nhớ lại, bất tri bất giác liền đi tới trạm xe buýt.

Có lẽ là vì tuyết rơi lớn, trạm xe buýt không có người nào, trong xe chỉ có một đôi mẹ con trẻ tuổi.

Tiểu cô nương kia bộ dạng phấn điều ngọc trác, bộ dáng khoảng ba bốn tuổi, được mẹ ôm vào trong ngực, hiển nhiên là che chở bé, sợ bé bị lạnh.

Nhìn mẹ con các nàng kề cận bên nhau, Ngô Song trong lòng chua xót, không khỏi lại nghĩ tới mẹ mình, sống mãi không nhận được có chút cay cay.

Ngô Song yên lặng cắt dù, tiểu cô nương kia đang an tĩnh nằm trong vòng tay của mẹ nàng thì nhìn đến hoa trong tay nàng. Bỗng nhiên hướng cô bên này nói: “Đi ơi, hoa của đi thực đẹp! Đây là hoa gì? Có thể để cháu gửi một chút được không?”

Ngô Song nghe thấy liền quay đầu lại, chỉ thấy tiểu cô nương kia đôi mắt tròn xoe, sáng ngời, trong suốt nhìn chăm chăm hoa của cô.

Vị mẫu thân trẻ tuổi thấy Ngô Song không trả lời, ngượng ngùng cười cười nói:

“Tiểu nha đầu kia nhà ta rất thích hoa, bất quá nàng sẽ không lộn xộn người khác, muội tử ngươi đừng lo lắng, nàng chỉ là thấy tò mò thôi.”

“Ha ha, không có việc gì.” Ngô Song tác nhiên không lo lắng tiểu cô nương làm hỏng hoa của nàng, cô chỉ hâm mộ các nàng hạnh phúc, cho nên mới nhất thời hoảng hốt.

Gặp tiểu cô nương yêu thích hoa này, Ngô Song sáng khoái đem hoa đưa qua, cười nói: “Tiểu cô nương, đây là hoa bách hợp, tên của cháu là gì?”

Tiểu cô nương vui vẻ đem khuôn mặt nhỏ nhắn để sát vào đóa hoa, cười tươi với ánh mắt cong cong: “Đi, ta gọi Huyền Huyền, mẹ nói tên của cháu cũng là một loại hoa a!”

“Nga, cháu cũng là một đóa hoa a, khó trách cháu đáng yêu như thế...”

Ngô Song cười sờ mặt tiểu cô nương, còn chưa kịp nói xong câu đó, thỉnh thoảng nghe “Chir” một tiếng, một chiếc màu đen xe hơi từ trên mặt tuyết lướt qua, không biết là từ nơi nào đi tới, thế nhưng lại thẳng hướng ba người lao tới lại!

“A...”

Gặp tình huống nguy hiểm này, người mẹ kia sợ tới mức ngây người, mà ngay cả chón, né đều không biết.

Mắt thấy chiếc xe kia đã gần trong gang tấc, Ngô Song không kịp nghĩ nhiều, liền ra sức bỏ nhào, dùng sức đem đẩy hai mẹ con kia sang một bên, chỉ là thời gian quá ngắn, đẩy được người khác nhưng bản thân cô liền không thể tự cứu sống tính mạng của mình.

Đầu xe màu đen xông tới, Ngô Song chỉ cảm thấy thân thể nhẹ một chút, nháy mắt liền bị đụng bay đi ra ngoài.

Khoảnh khắc thân thể rơi xuống đất, Ngô Song nghe thấy tiểu cô nương kinh hách khóc lớn tiếng. Cô muốn mở mắt ra để xem các nàng, nhưng màu máu đỏ che khuất mắt của cô, cô đã không nhìn thấy gì nữa.

Đầu cô đau đớn kịch liệt, máu đỏ trào ra nhanh chóng bao trùm bên mặt cô cùng lồng ngực.

Với kinh nghiệm ba năm làm ở khoa cấp cứu, cô biết, chính mình lúc này đã xong rồi.

Năm nay cô mới 25 tuổi, Ngô Song mở to hai mắt, nhận không được có một chút không cam tâm. Nhưng nghĩ tới cứu được hai mẹ con kia, Ngô Song lại cảm thấy vui mừng.

Trên đời chỉ còn lại mình cô, còn hai mẹ con kia lại có nhà để về, có người để yêu thương. Nếu có thể dùng tính mạng của mình đổi lấy mạng sống cho hai mẹ con họ cũng là một chuyện tốt.

Chỉ tiếc, cô đến bây giờ vẫn chưa tìm được cái người cha bạc tình phụ nghĩa kia, nếu như cứ như vậy đi gặp mẹ, cô không biết phải ăn nói thế nào với mẹ nữa.

Ý thức còn sót lại sau cùng, Ngô Song khó khăn lờ mờ nhìn ra phía trước. Cô muốn đem nó vứt bỏ, nhưng khi vết máu trên tay cô chạm vào miếng ngọc bội thì miếng ngọc bội đột nhiên phát sáng, là hồng quang sáng chói!

Ngô Song lần nữa cảm thấy thân thể nhẹ một chút, đầu đau đớn chợt tăng lên không ngừng, cô vội vã nhắm mắt đi...

—

“Hựu Hựu, Hựu Hựu...”

Trong mộng lung, Ngô Song vì đau đầu mà chậm rãi khôi phục tri giác.

Bên tai nghe thấy có người lên tiếng kêu nhũ danh của cô, thanh âm kia hùng hậu lại ấm áp, nhất thời cô không nhớ nổi đó là giọng của ai.

Là ai? Tại cái thành thị xa lạ này, làm gì có ai biết nhũ danh của cô?

Ngô Song mơ hồ nghĩ, nhất thời còn không mở mắt nổi.

Cái cảm giác đau đớn trước khi hôn mê khiến cô cho rằng mình nhất định sẽ chết, không nghĩ tới, thế nhưng còn có thể tỉnh lại? Không biết là bệnh viện nào, kỹ thuật cấp cứu so với bệnh viện của cô tốt hơn nhiều!

“Hựu Hựu, người tỉnh, tỉnh! Cháu gái ngoan của ta, cháu trăm ngàn không thể có việc a! Hựu Hựu...”

Bên tai lại truyền đến người nọ vội vàng kêu gọi, lần này Ngô Song nghe rõ, không khỏi ngớ tại chỗ đó, có chút không thể tin được vào lỗ tai của mình.

Biết người nọ kêu nàng là cháu gái ngoan, chỉ có một người, nhưng bác cả tại sao lại ở chỗ này? Bác cả không phải đang ở nông gia cách thành thị rất xa sao?

Sau đó lại có một người chạy tới bên cạnh nàng. Người nọ vừa tiến đến, lập tức ôm nàng hô: “Hựu Hựu, cháu làm sao vậy? Cháu đừng dọa bà ngoại nha, người mau tỉnh lại a!”

Bà ngoại?

Bà ngoại!

Thanh âm này Ngô Song tuyệt sẽ không nghe lầm! Ở đây ngoại trừ bỏ mẹ cô đang đi làm bên ngoài thì bà ngoại là người yêu thương cô nhất trên đời.

Ngô Song đột nhiên bắt lấy người bên cạnh, cố gắng mở to mắt.

Trước mắt một mảnh hồng mờ ảo, 2 giây sau, Ngô Song rốt cuộc thấy rõ trước người trước mắt, lại kinh hách nói không ra lời.

Bà ngoại mất năm cô 18 tuổi, lúc ấy bà ngoại 73 tuổi, sớm đã không cử động được. Nhưng lúc này, bà ngoại tuy rằng cũng có đầu bạc, lại hiện rõ rệt thân thể khỏe mạnh, sắc mặt hồng hào, trẻ hơn trước kia nhiều!

Kỳ quái hơn là khi cô bắt lấy tay bà ngoại, cô thấy đôi tay mình nhỏ nhoi. Vì sao bà ngoại trở nên trẻ hơn? Vì sao cô lại biến thành trẻ con rồi? Ngô Song kinh ngạc nhìn mình chăm chăm vào bàn tay nhỏ của mình, hơn nửa ngày không phản ứng.

Lưu thái thái thấy Ngô Song tỉnh, vui vẻ nói: “Hựu Hựu, cháu đã tỉnh!”

Nói xong, Lưu thái lại nắm lấy cháu trai bên cạnh khiển trách: “Tiểu Bảo, mau tới đây xin lỗi mọi người!”

Lưu Tiểu Bảo vẫn còn rất sợ Ngô Song vẫn chưa tỉnh lại, có chút run rẩy. Lúc này gặp Ngô Song tỉnh lại, hấn nhất thời lại đứng lên: “Ta mới không cần xin lỗi, nó bắt quá là trầy chút da, ta đã bị đại bá đánh hai cái, ta dựa vào cái gì lại còn phải xin lỗi chứ?”

Ngô Song nghe Lưu Tiểu Bảo nói không khỏi nghĩ tới năm cô 6 tuổi.

Hôm ấy là ngày mười ba tháng chạp, vừa được nghỉ đông thì ngày hôm sau trời cũng bắt đầu có tuyết rơi. Cô cùng chị ra sau núi chơi ném cầu tuyết, bị Lưu Tiểu Bảo đẩy ngã té bị thương, lần đó Lưu Tiểu Bảo liền bị đại bá đánh hai cái.

Giờ phút này, tất cả tình cảnh đều tương tự như thế, chẳng lẽ cô nằm mơ về lúc nhỏ? Nhưng cô cảm nhận được độ ấm từ lòng tay bà ngoại liền biết đây không phải là mơ, mà là sự thật.

Chẳng lẽ, bởi vì miếng ngọc kia đột nhiên tỏa hồng quang quý dị khiến cô ngay lúc sắp chết thì trọng sinh?

Ngô Song cúi đầu lặng lẽ kéo ra ngọc bài, ngọc bài từ trước vẫn là đỏ như máu, nhưng hôm nay, cái ngọc bài này đã biến thành nhũ bạch sắc!

Ngọc bài vẫn như trước, nhưng mà cái kia ngọc bên trong linh khí lại tán ra.

Ngô Song kinh ngạc không nói thành lời, cuối cùng cũng tin rằng mình đã trở về năm cô 6 tuổi.

Lúc này, mẹ cô còn trẻ, còn chưa bị bệnh.

Lúc này, bà ngoại còn khỏe mạnh, mẹ cả cùng mẹ hai vẫn không thể trắng trợn không kiêng nể khi dễ cô.

Lúc này, cô mới 6 tuổi, còn chưa có đi học tiểu học, cuộc sống của cô mới vừa bắt đầu...

Ngô Song không biết vì sao cô có thể may mắn được cơ hội một lần sống lại. Có lẽ là bởi vì cô cứu người nên được báo đáp? Có lẽ huyết ngọc thật sự có linh?

Bất kể như thế nào, nếu cơ hội sống lại, lúc này đây, đời này, cô nhất định phải nghịch thiên sửa mệnh*, không bao giờ làm cho mình cùng người mình yêu thương bị ảm ức!

* Nghịch thiên sửa mệnh: thay đổi vận mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Thân nhân lạnh bạc

Nhớ lại kiếp trước, Ngô Song tay cầm ngọc bội, trong lòng phức tạp.

Cô khiếp sợ không biết nói gì, người bên cạnh nhìn lại chỉ cho rằng cô đang ngẩn người.

Bên cạnh bà ngoại nhìn cháu gái kinh ngạc, giống như người vô hồn, bà liền cho rằng cô bị dọa, vội vàng đem Lưu Tiểu Bảo đẩy ra, lo lắng hỏi: “Hựu Hựu, tại sao cháu không nói chuyện? Ngoan, Hựu Hựu không sợ a, về sau không chơi cùng với Tiểu Bảo nữa, không sợ a, ngoan a...”

Bà ngoại trấn an nằng cũng thức tỉnh người bên cạnh cô đại nhi tử Lưu Hướng Quốc.

Vừa rồi Lưu Hướng Quốc đem Ngô Song ôm vào phòng khám nhỏ này, bác sĩ Từ Thế Huy vừa nghe nói là từ trên núi rơi xuống, liền đề nghị hẳn tốt nhất nên mang cô đi bệnh viện lớn chụp phim nhìn xem. Mà lúc ấy đầu Ngô Song máu tươi chảy ròng ròng, bác sĩ mới chỉ xử lý tạm thời. Hiện tại Ngô Song tỉnh nhưng lại đại ra, không nói lời nào, có phải cô bị ngã hỏng đầu rồi không a?

Lưu Hướng Quốc trong lòng lo lắng, thấy mẫu thân ôm Ngô Song vào lòng, hẳn vội vã chạy đi gọi bác sĩ kia: “Thế Huy, người nhanh tới xem một chút, Hựu Hựu tỉnh, có cần mang đứa nhỏ đi chụp cái phim kia ngay không? Sao nó một câu cũng không nói?”

Từ Thế Huy là người duy nhất trong thôn đi học Y, sau khi tốt nghiệp hẳn trở lại thôn mở một phòng khám nhỏ. Từ Thế Tuy tuổi không lớn nhưng y thuật rất lợi hại, làm người cũng hòa khí, đối xử với mọi người rất tốt.

Mẹ cô Lưu Hướng Tuyết chưa kết hôn đã có thai, vô phu sinh nữ, cho nên ở trong thôn thường xuyên bị người khinh bỉ, có khi đi mua đồ cũng bị người nói nọ kia. Nhưng Từ Thế Huy lại chưa từng có thành kiến hay nói gì về mẹ con hai người.

Từ Thế Huy đang ở phòng khách, nghe thấy Lưu Hướng Quốc gọi, hẳn liền đi vào trong phòng.

Hắn cẩn thận kiểm tra đầu Ngô Song, sau một lúc vẫn đề nghị: “Bên ngoài nhìn không có gì nhưng đứa nhỏ từ trên sườn núi lăn xuống, va chạm quá mạnh, nếu có xuất huyết bên trong não thì phiền toái lớn. Các người tốt nhất vẫn là mang đứa nhỏ đến bệnh viện lớn lại cẩn thận kiểm tra một chút, ở chỗ của ta cũng chỉ có thể xử lý vết thương ngoài da mà thôi.”

Ngô Song lúc này đã phục hồi lại, nhìn bà ngoại cùng bác cả lo lắng, lại nghe Từ Thế Huy nói vậy, nằng vội vã lắc đầu nói: “Từ thúc, vết thương trên trán của cháu chỉ đau thôi, những cái khác đều không bị làm sao. Bà ngoại, bác cả, hai người không cần lo lắng, cháu không sao, không cần phải đi bệnh viện lớn.”

Tuy rằng chưa có chụp phim chẩn đoán chính xác, nhưng Ngô Song có ký ức của kiếp trước, tác nhiên biết mình lần này bị thương nhưng không bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Đời trước sau cô băng bó, bác cả cùng bà ngoại không yên tâm, liền mang nằng đi bệnh viện lớn. Kết quả, toàn thân trên dưới sau khi kiểm tra, chỉ bị chấn động não nhẹ, tiếp mấy chai nước thì sẽ khỏe lại.

Tuy may mắn, nhưng sau khi đi bệnh viện huyện một chuyến, lại tiếp mấy chai nước, tiền tiêu quá nhiều nên không thoải mái. Bởi vì là Lưu Tiểu Bảo đẩy nằng bị thương, cho nên bà ngoại bắt bác hai phải trả viện phí cho nằng. Nằng nhớ rõ, lúc ấy một vòng tất cả dùng hơn hai trăm đồng tiền, quả thực khiến mợ hai ghét nằng!

Hiện tại cô trùng sinh, Ngô Song biết rõ mình không bị thương nặng nên không thể lãng phí tiền nữa. Cô không phải là tiết kiệm tiền cho nhà bác hai, chỉ là đối họ nằng sớm lạnh tâm, nằng chỉ là không muốn mẹ vì mình mà lo lắng.

Ngô Song nhớ tới lúc này mẹ cô làm việc ở một xưởng may ở huyện. Kiếp trước bác cả đưa cô tới bệnh viện huyện rồi mới thông báo cho mẹ, cô vội vã ngồi dậy, nắm tay bà ngoại nói: “Bà ngoại, bác cả, cháu không bị làm sao cả, không cần phải đi kiểm tra. Hai người đừng nói cho mẹ cháu biết có được không? Cháu không muốn khiến mẹ lo lắng”

Bà ngoại lo âu, đột nhiên thấy cháu gái nhảy xuống giường, nhất thời hoảng sợ, lập tức ngăn lại trách mắng: “Ai nha cái đứa nhỏ này, trên đầu người còn bị thương, làm sao có thể nhảy như thế? Nếu chạm vào miệng vết thương thì làm sao a!”

“Bà ngoại, cháu không đau. Có bà ngoại ở bên cạnh, cháu chỗ nào cũng không đau!” Ngô Song xuống giường kéo cánh tay bà ngoại.

Ở kiếp trước, mẹ mất năm nằng 15 tuổi, từ đó về sau trong 3 năm, nếu không phải bà ngoại che chở cô, chỉ sợ cô không thể đi học trung học cũng sẽ bị hai mợ đuổi ra khỏi nhà.

Nghĩ tới lúc trước, Ngô Song trong lòng không khỏi chua xót, suýt chút nữa là đã khóc rồi. Nhưng hiện tại cô đã không phải là một tiểu hài tử đơn thuần nữa, cô không thể lại yếu đuối như đời trước gặp chuyện gì cũng nhào vào lòng bà ngoại khóc lóc.

Đời này cô có cơ hội làm lại từ đầu, cô không muốn khiến cho bà ngoại vì mình lo lắng vướng bận, cô càng không muốn khiến bà ngoại vì mình mà làm lụng vất vả.

Ngô Song dán ánh mắt trên người bà ngoại, thấy bà ngoại trong ánh mắt vẫn nghi ngờ, cô dứt khoát hướng Từ Thế Huy nói: “Từ thúc, cháu thật sự không bị làm sao, thúc nhìn cháu nhanh như vậy liền tỉnh, chắc chắn sẽ không bị xuất huyết bên trong não nên không cần đi bệnh viện lớn phải không?”

Lưu Hường Quốc vừa rời cho rằng Ngô Song ngã ngốc mới khẩn trương, bây giờ thấy Ngô Song thần trí thanh tỉnh, hẳn thả tâm xuống, cũng không nghĩ sẽ đi bệnh viện lớn, chung quy viện phí kia thực dọa người a.

Đương nhiên Lưu Hường Quốc cũng lập tức cũng nhìn về phía Từ Thế Huy hỏi lại lần nữa: “Thế Huy, người nhìn Hựu Hựu tình huống này... Đến cùng có cần phải đi kiểm tra hay không?”

“Cái này...” Từ Thế Huy trầm ngâm một lúc, nếu có xuất huyết bên trong đứa bé nhất định sẽ hôn mê. Nhưng hẳn nhìn đứa bé, hẳn không dám cam đoan đứa bé sẽ không bị làm sao. Nhưng nếu người nhà đứa bé không muốn đi thì hẳn cũng chịu...

Từ Thế Tuy sau một lúc trầm mặc, lắc đầu nói: “Lưu đại ca, ngoại trừ vết thương bên ngoài cái khác ta cũng không thể nhìn ra. Như vậy đi, nếu Hựu Hựu không thấy khó chịu, các người liền đưa con bé về nhà. Mấy ngày nay phải cho con bé nghỉ ngơi nhiều, bồi bổ một chút, tránh đụng tới miệng vết thương. Nếu như có mấy vấn đề khác, các người nhất định phải nhanh chóng mang con bé đi bệnh viện...”

Lúc này, bên ngoài có một nam một nữ vội vàng chạy tới, đó chính là bác hai của Ngô Song Lưu Hường Gia và lão bà hẳn Hồ Anh Hoa.

Hai người vừa đến đều không nhìn Ngô Song mà chạy thẳng đến chỗ Lưu Tiểu Bảo quan tâm hỏi han.

Lưu Hường Gia hỏi: “Con trai, người bị ngã hay không? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Hồ Anh Hoa hỏi: “Con trai, người có bị làm sao không? Có phải nha đầu chết tiệt đánh người hay không?”

Trước đó, Lưu Tiểu Bảo thấy bà ngoại cùng đại bá ở một bên không dám nói, chỉ là trong lòng không phục. Lúc này thấy cha mẹ tới, hẳn ủy khuất nhất thời bạo phát ra.

Hắn oa một tiếng nhào vào Hồ Anh Hoa trong ngực khóc nói: “Mẹ, bác cả đánh ta! Ta chỉ chạm Hựu Hựu một chút, đại bá liền đánh ta một bạt tai!”

Hồ Anh Hoa vốn rất yêu thương con trai, nghe nói hẳn bị đánh, bà lập tức không hỏi nguyên nhân mà hướng Lưu Hường Quốc nói: “Đại ca, người có ý gì? Không phải chỉ chạm nha đầu kia một chút thôi sao? Lại không chết không tàn, người dựa vào cái gì đánh đòn Tiểu Bảo nhà chúng ta? Người có phải ghen tị nhà chúng ta có con trai không? Người có phải muốn nhân cơ hội đánh chết Tiểu Bảo a?”

Lưu Hường Quốc thấy bọn họ đi vào không quan tâm, hỏi han Ngô Song đã lập tức sinh khí, lại nghe được Hồ Anh Hoa nói vậy, càng tức giận khiến trán nổi gân xanh.

Hắn có thể dạy cháu nhưng không thể giáo huấn em dâu. Hơn nữa lại đang ở trong phòng khám, trước mặt mọi người, hẳn cũng không thể cãi nhau với em trai nhà mình, làm trò cười cho thiên hạ.

Lưu Hường Quốc đen mặt áp chế hỏa khí, hung hăng trừng Lưu Hường Gia liếc mắt nói: “Lão nhị, mắt người có hay không bị mù? Không nhìn Hựu Hựu bị thương sao? Người tới để làm gì? Nếu không phải là đến thăm Hựu Hựu vậy nhanh chóng mang vợ con nhà người rút về, đừng ở chỗ này ồn ào!”

Lão thái thái nhìn con trai thứ hai cùng cô con dâu bộ dạng này, cũng sinh sinh khí.

Con trai cả vừa dứt lời, lão thái thái cũng trách mắng: “Bây giờ Hựu Hựu bị thương các người ở đây to nhỏ cái gì? Không phải đến thăm liền rút ngay cho ta!”

Lưu Hường Gia tuy rằng luôn luôn sợ lão bà cùng nhi tử, nhưng hẳn đối với đại ca cùng lão nương luôn tồn tại một phần kính sợ. Lưu lão cha chết sớm, hẳn cùng muội muội Lưu Hường Tuyết hai người, đều là do lão nương cùng đại ca nuôi lớn, cho nên dưới tình hình này hẳn cũng không dám cùng hai người cãi nhau.

Nghe hai người răn dạy, Lưu Hường Gia vội vàng đi lại hướng Ngô Song cười nói: “Hựu Hựu, cháu không sao chứ? Là Tiểu Bảo đẩy cháu? Là thật sao? Tuyết rơi trên núi trơn trượt, có phải là cháu đứng không vững mà tự ngã xuống không?”

Ngô Song lạnh lùng nhìn Lưu Hường Gia khuôn mặt tươi cười dối trá, trong lòng nhin không được một tia bi ai.

Đời trước cô đối nhà bác hai lạnh tâm nhưng lúc này cô sẽ không cảm thấy ủy khuất. Chỉ là cái người này trước mặt ích kỷ, thật là muốn nâng quên cũng khó!

Ở kiếp trước, Ngô Song lúc còn nhỏ từng nghĩ chỉ cần có chung huyết thống nhất định sẽ có tình nghĩa. Nàng thường xuyên bị hai mẹ lạnh nhạt nhưng trong lòng cô vẫn cố chấp cho rằng, bọn họ là huyết mạch tương liên, là người một nhà.

Nhưng là sau này Ngô Song mới hiểu rằng, huyết thống cùng tình nghĩa là hai thứ hoàn toàn không có liên hệ với nhau.

Sau khi mẹ mất hai năm, cô thi đậu trung học, bác cả đáp ứng cấp cho cô học phí, cô liền hướng bác hai tiền thuê phòng giúp đỡ. Cứ tưởng rằng tiền thuê phòng bác hai sẽ hỗ trợ, ai biết, bác hai thà đem tiền cho Lưu Tiểu Bảo chơi game cũng không chịu giúp cô!

Không chỉ như thế, mẹ hai còn khuyên mẹ cả lấy lại tiền học phí, nói cái gì “Không nên lãng phí tiền cho đã nha đầu này, tương lai tùy tiện cưới gả là được”, sau đó mẹ hai bị đại bá cùng mẹ cả mắng cho một trận.

Cuối cùng vẫn là lão sư đến giải quyết tình huống nhà cô, chủ động lo tiền thuê phòng cho cô.

Từ đó về sau Ngô Song mới hiểu được, nếu như người ta trong lòng không có cô, huyết thống bất quá chỉ là một cái vỏ!

Chính vì chuyện đã kích thích khiến Ngô Song cố gắng học tập, cố gắng giành học bổng, cố gắng khiến mình không cần phải cầu xin người khác. Sau này cô nhờ thành tích học tập xuất sắc mà thi đậu Y khoa, còn Lưu Tiểu Bảo vì đánh nhau mà phải vào tù bóc lột.

Sau khi cô tốt nghiệp đại học thì Lưu Tiểu Bảo ra tù. Nhưng hẳn sau khi ra ngoài đường cũ không thay đổi, cả ngày ở bên ngoài gây chuyện đem đến phiền phức cho bác hai.

Nhớ tới chuyện kiếp trước, Ngô Song thất vọng nhưng lại cảm thấy bình thường. Cô đối với 3 người nhà bọn họ sẽ không cùng bọn họ so đo.

Cơ hội sống lại khó được, hiện tại cô chỉ nghĩ tới nhanh về nhà tìm lại tuổi thơ ấm áp.

Nếu người khác không xem cô là người thân thì cô cần gì phải lãng phí tình cảm với họ?

Ngô Song nghĩ đến đây, không có trả lời Lưu Hưởng Gia, trực tiếp ôm bà ngoại thút giục: “Bà ngoại, Từ thúc đã nói như thế, cháu có thể về nhà, chúng ta nhanh trở về đi? Cháu đói bụng rồi.”

“A, Hựu Hựu đói bụng?” Lưu thái thái nghe Ngô Song nói đói bụng, cũng không thêm sinh khí với nhị nhi tử, vội vàng gật đầu nói: ”Được, chúng ta về nhà, bà ngoại làm cơm cho người ăn!”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Vòng tròn kì lạ

Sau một màn to nhỏ ở phòng khám, Ngô Song đã ở nhà được ba ngày.

Về nhà vào buổi chiều hôm đó, trong trí nhớ của mình cô nhớ đó là căn nhà tường đất mái ngói, có cảm giác quen thuộc khó tả, Ngô Song kích động nên buổi tối gần như ngủ không yên.

Làm sao có thể không hưng phấn? Nhìn trên lịch ngày rõ ràng là “Tây Nguyên ngày 5 tháng 1 năm 1993”, Ngô Song nghĩ. Cô biết rõ thế giới này 20 năm sau như thế nào, xã hội phát triển, chỉ cần thuận theo tự nhiên, nắm lấy cơ hội, cô nhất định có thể khiến mẹ cùng bà ngoại thay đổi vận mệnh?

Buổi đầu tiên trở về quá khứ, nhớ lại tất cả phương hướng làm giàu, Ngô Song rất hưng phấn.

Nhưng đã ba ngày trôi qua, cảm giác vui sướng khi được sống lại dần dần tan biến, Ngô Song không khỏi có chút mờ mịt.

Năm này kinh tế đất nước phát triển mạnh. Năm này có rất nhiều người đi xuống, phát lên rất nhanh nhưng đối với Ngô Song mà nói lại không có tác dụng gì.

Cô hiện tại mới là một tiểu loli 6 tuổi, dù cô có được trí nhớ của kiếp trước, dù cô có thể biết trước tương lai, cô lại không thể thay đổi chuyện gì cả?

Ngoài trời tuyết lại rơi, Ngô Song tựa đầu vào kệ cửa sổ nhìn bên ngoài phiêu phiêu sái sái bông tuyết, nhin không được thờ dài một hơi.

Khi mới bắt đầu trùng sinh về thơ ấu cô vui vẻ không thôi, nhưng bây giờ, nhìn bản thân mình bé nhỏ không thể hỗ trợ bà ngoại làm việc, Ngô Song không khỏi có chút chán ngán thất vọng.

Lưu thái thái từ đại môn bên ngoài tiến vào, trong tay xách một cái xô nhỏ màu đỏ.

Thấy Ngô Song tựa đầu vào cửa sổ, cửa sổ còn mở một nửa, Lưu thái thái lập tức tròn mắt nói: “Hựu Hựu, sao cháu nằm sấp ở đó? Nhanh đóng cửa sổ lại, vết thương của cháu còn chưa khỏi, trời còn lạnh à?”

“Bà ngoại, vết thương của cháu không sao, cháu cũng không thấy lạnh. Bà về sau không cần cho nấu ăn cháu, cháu ăn cái gì cũng được.”

Ngô Song không nghĩ muộn thế này mà bà ngoại trở lại, cô vẫn ngoan ngoãn đóng cửa sổ lại.

Hai ngày nay, bà ngoại quả thực xem cô như một bệnh nhân, bắt cô nằm trên giường nghỉ ngơi. Ngoại trừ đánh răng rửa mặt, đi WC ở ngoài, bà ngoại

liền không cho cô ra khỏi phòng.

Không chỉ như thế, bà ngoại còn muốn bồi bổ dinh dưỡng cho cô. Trong nhà có hai con gà mái, giết hai con còn ngại không đủ, lại đi hồ cá trong thôn mua cá!

Trong nhà điều kiện kém, bình thường nếu không phải cuối năm, gà và cá căn bản không nở tiếu ăn. Hai ngày nay bà ngoại mua cho nàng ăn, mợ hai đã sớm ghen tị mà nói này kia. May mắn là đã phân nhà, bằng không, khẳng định lại có một trận tranh cãi âm ỉ.

Bất quá mợ hai không ồn ào, liền trực tiếp bảo Lưu Tiểu Bảo sang đó ăn cơm.

Lưu Tiểu Bảo tới, Chiêu Đệ cùng Đến Đệ hai chị họ, tự nhiên cũng muốn qua đây. Ba người đó ăn như lang báo nếu Ngô Song thực sự là một đứa bé thì cô sẽ cảm thấy có người đang muốn cướp đồ ăn của cô, nhưng hiện tại Ngô Song là một người phụ nữ 25 tuổi đội lốt tiểu loli 6 tuổi a, cô còn lâu mới so đo với lũ tiểu tử này? Cô chỉ đau lòng bà ngoại vì mình vất vả.

Lưu thái thái vào phòng đặt xô nhỏ xuống đất đi tới sờ đầu Ngô Song, cảm thấy ấm ấm mới yên tâm, nhưng vẫn dặn dò cô: “Không lạnh cũng không cần mở cửa sổ, bên ngoài trời lạnh lắm”

“Bà ngoại, cháu biết rồi.” Ngô Song ngoan ngoãn gật đầu, nhìn cái xô nhỏ đựng cá hai ngày trước còn nhiều, nàng không khỏi có chút đau lòng: “Bà ngoại, cháu không sao đâu, bà không cần phải mua nhiều cá nữa đâu? Lần sau đừng mua, cháu không thích ăn cá đâu!”

“Mẹ cháu hôm nay trở về, bà cố ý mua nhiều một chút.” Lưu thái thái sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cháu gái, bà nở nụ cười hiền lành.

Ngô Song vẫn còn đang đau lòng vì ví tiền của bà ngoại, nghe nói

mẹ cô muốn trở về, nhất thời vui vẻ ánh mắt lóe sáng: “Mẹ muốn trở về? Thật tốt quá!”

Lúc còn nhỏ, cô có thể cùng mẹ ở một chỗ kỳ thật rất ít.

Lưu Hường Tuyết thời trẻ đi làm ở xưởng may trên thị trấn, trong xưởng ba ngày tăng ca, cho nên Lưu Hường Tuyết bình thường đều ở lại kí túc xá, chỉ có lúc nghỉ ngơi mới có thời gian về nhà thăm con gái.

Lần này lẽ ra Lưu Hường Tuyết còn muốn ở lại vài ngày nữa mới về, nhưng Lưu thái thái thấy Ngô Song hai ngày nay ỉu xìu, liền gọi điện thoại cho Lưu Hường Tuyết, Lưu Hường Tuyết nghe xong vội vàng thay ca người khác rồi về nhà.

Nghe nói mẹ trở về, Ngô Song đứng ngồi không yên.

Trong trí nhớ của cô, hình ảnh của mẹ gần như tất cả đều dừng lại vào khoảng thời gian mẹ sinh bệnh. Mà bây giờ mẹ còn trẻ tuổi, còn khỏe mạnh, ngấm lại liền làm cho nàng kích động.

Kỳ thật mẹ sinh bệnh cũng đều là bởi vì nàng.

Mẹ cô vốn làm ở xưởng may, cơ thể vẫn rất tốt. Nhưng khi cô học sơ trung mẹ vì muốn cô có cuộc sống tốt hơn liền đi làm ở một nhà máy hóa chất. Nhà máy hóa chất tiền lương rất cao, nhưng do có một lần sự cố bạo tạc, khí độc thoát ra ngoài, toàn xưởng hơn nửa công nhân đều trúng độc, mẹ cô bất hạnh cũng ở trong đó.

Sau này nhà máy hóa chất đóng cửa, tiền bồi thường còn chưa đủ trả tiền trị liệu chữa bệnh cho mẹ cô, lúc ấy trong nhà lại không có tiền cho mẹ trị liệu triệt để, vì thế thân thể của mẹ liền bị sụp đổ.

Nhớ kiếp trước mẹ nằm trên giường bệnh tiêu tụy bất lực, Ngô Song đáy mắt ứa lên một tầng hơi nước, cô âm thầm phát thệ, đời này, cô nhất định không thể để cho mẹ cô vất vả nữa! Cô nhất định phải nghĩ biện pháp kiếm tiền nuôi gia đình.

Nhìn thấy Ngô Song dung dung nước mắt, Lưu thái thái không khỏi cười: “Ngươi tiểu nha đầu này, hai ngày trước không cho ta nói cho mẹ ngươi biết, nhìn xem, vẫn là nhớ mẹ đi?”

“Đúng a, cháu rất nhớ mẹ...” Ngô Song cúi đầu lau mắt, đáy lòng có vô số hồi ức phiên nhau ứa về.

Bà ngoại không biết cô là trùng sinh, cho nên bà ngoại liền không thể biết cô nhớ mẹ như thế nào.

Không phải là nửa tháng cô chưa gặp mẹ, mà là 10 năm rồi cô chưa được gặp mẹ, dù muốn cũng không thể gặp.

Sống lại ngày đầu tiên, vì không muốn khiến mẹ lo lắng, cô có thể ra vẻ kiên cường chờ đợi. Nhưng bây giờ nghe được mẹ sắp về tới, cô hận không thể mọc cánh đi đón mẹ! Bà ngoại chắc chắn sẽ không cho cô chạy đến, cô chỉ có thể ở trong phòng trông mòn con mắt.

Đúng lúc này thì Lưu Đến Đệ từ bên ngoài chạy vào, một bên chạy một bên kêu: “Hữu Hữu, cô út đã về rồi, cô út mua đường, nhớ chia cho ta một ít nhá!”

Lưu Đến Đệ là con gái thứ hai của bác cả Lưu Hường Quốc, lớn hơn Ngô Song 3 tuổi, bình thường đối với Ngô Song không tốt lắm nhưng mỗi lần Lưu Hường Tuyết về nhà thì nàng luôn là ân cần chạy tới cùng Ngô Song tỷ muội tình thâm, bởi vì nàng muốn những món quà ăn vặt mà Lưu Hường Tuyết

mua kia.

Ngô Song không thích người chị họ này nhưng lúc này nàng thực vui vẻ vì tin tức Lưu Đền Đệ đem tới, lập tức lập tức vui vẻ đáp ứng: “Được! mẹ em đến chỗ nào rồi? chị ở nơi nào nhìn thấy mẹ em?”

“Cô út ở phòng khám đang nói chuyện cùng với bác sĩ Từ , khoảng một lúc nữa sẽ về tới.”

Lưu Đền Đệ vui sướng chạy vào nhà, mặt mày hớn hờ hướng Ngô Song tỏ vẻ thân mật: “Hự Hự, chị sẽ làm chứng cho người là hôm đó Tiểu Bảo đẩy người. Đợi cô út về nhà sẽ nhờ cô út đánh hấn!”

Lưu Tiểu Bảo là đứa cháu trai duy nhất trong nhà, bình thường cả nhà ai cũng yêu thương. Chỉ cần có thứ tốt Lưu Hường Quốc cũng đều cho Lưu Tiểu Bảo trước. Cho nên Lưu Đền Đệ đã sớm nhìn không vừa mặt người em họ này, nhân cơ hội phải dìm hấn xuống.

Ngô Song biết rõ tâm tư của người chị họ này nhưng hiện tại nàng chỉ mong có thể sớm một chút được nhìn thấy mẹ, cô không muốn bị những thứ kia lãng phí thời gian của nàng!

Vì vậy Ngô Song cười có lệ nói: “Chị họ, chuyện ngày đó coi như xong, đợi lát nữa mẹ em đến, đường chị cứ lấy đi, em không thích ăn đồ ngọt.”

“A, thật không?” Lưu Đền Đệ vừa nghe Ngô Song nói hào phóng như vậy, lập tức đem Lưu Tiểu Bảo ném đến sau đầu, kích động đến trên mặt phát quang.

Ngô Song lười nhìn nàng, hai mắt nhìn chăm chăm vào cửa chỉ mong một giây sau mẹ liền xuất hiện .

Không đợi mấy phút, đại môn bên ngoài tuyết rơi trắng xóa dần dần hiện ra một cái bóng dáng.

Ngô Song nhìn bóng dáng quen thuộc kia, không thể kiềm được, mặc kệ bà ngoại sẽ mắng cô như thế nào cô một chút không do dự liền xông ra, chạy về hướng của mẹ: “Mẹ ơi!”

Lưu Hường Tuyết nhìn thấy con gái vội vàng dang tay : “Hự Hự, trên đầu còn đau không? Đừng chạy quá nhanh, cẩn thận trượt chân.”

Ngô Song nhìn dung nhan trẻ tuổi của mẹ, nước mắt kìm không được liền tràn ra.

10 năm...

10 năm, cô rốt cuộc có thể lần nữa nhìn thấy mẹ, cô có rất nhiều lời muốn nói với mẹ, nhưng giờ phút này, cô liền nói không nên lời, chỉ có thể ôm chặt lấy mẹ, tận lực đem kích động trong lòng dề xuống.

Lưu Hường Tuyết cho rằng con gái làm nũng, cũng cười ôm lấy bé con của nàng: “Hự Hự có nhớ mẹ không? Mẹ cũng rất nhớ Hự Hự. Đi, chúng ta vào nhà nào.”

Ngô Song quá kích động , nhất thời thất thần, không nghĩ tới mẹ lại ôm cô khiến cô nhất thời mặt mày đỏ rực.

Cô không phải chân chính tiểu loli nha, tâm hồn của cô là một người phụ nữ 25 tuổi đã trưởng thành làm sao có thể để mẹ bế cô à? Nhưng được mẹ ôm rất ấm áp, cô nhịn không được lại muốn tham lam thỏa mãn.

Lưu Hường Tuyết đem Ngô Song bế vào nhà chính gặp Lưu Đền Đệ ở chỗ này, tùy tay nắm đưa đường cho cô bé: “Đền Đệ, cầm đi ăn đi, để lại cho chị cháu mấy khối đó.”

Lưu Đền Đệ nhận đường, suy nghĩ một chút vẫn là nhịn không được cáo trạng: “Cô út, cháu nói cho cô biết cái tên Tiểu Bảo kia hôm nọ đẩy Hự Hự ngã, cô đừng cho hấn quả nha!”

Lưu Hường Tuyết nghe xong nhú mày, bước đi dừng một lát: “Việc này cô út biết , người đi chơi đi lát nữa đến nhà bà nội ăn cơm, cô út hôm nay có mua thịt .”

“Vâng!” Lưu Đền Đệ vừa nghe có thịt ăn, cũng lại lấy đường quả , hưng phấn quá mức chạy đi .

Lưu lão thái thái đứng tại bên cạnh thờ phào nhẹ nhõm một hồi, kỳ thật lúc gọi cho con gái bà chỉ nói Ngô Song ngã từ trên núi ngã sắp xuống , cũng không nói nguyên nhân. Bà không phải che chở cháu trai mà vết thương của Ngô Song cũng không nghiêm trọng, bà không nghĩ con gái sẽ vì chuyện này mà đi giáo huấn tiểu tử kia, lại gây mâu thuẫn hai nhà.

Hiện tại thấy con gái biết nhưng cũng không sinh khí, Lưu

thái thái rất vui nhưng nghĩ lại có chút ủy khuất nữ nhi, vội vàng xô cá nói với Lưu Hường Tuyết : “Tam nha đầu, người nói chuyện cùng Hự Hự đi, con bé nhớ người muốn khóc à! Ta đi làm cá, lát nữa kêu đại ca nhị ca người sang ăn cơm!”

Lưu Hường Tuyết nghe được “Đại ca nhị ca” trên mặt thần sắc lạnh nhạt, “Mẹ, người nhớ chú ý, đừng làm mình bị thương.”

Ngô Song thấy sắc mặt mẹ không tốt, vội vàng lôi ống tay áo Lưu Hường Tuyết, giả bộ làm nũng: “Mẹ , trừ đường quả, mẹ còn mua cho con cái gì ăn

ngon không? May mang ra cho con xem a~”

“Có, mẹ mua rất nhiều đồ ăn có hạt dưa, có ô mai, còn có đậu...” Luru Hường Tuyết nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, một lần nữa lại cao hứng, liền lấy đồ trong túi ra.

Ngô Song nhìn động tác nhẹ nhàng của mẹ, trong lòng tràn đầy lớn lao thỏa mãn.

Giờ này khắc này, mẹ khỏe mạnh đối với cô là cô hạnh phúc lớn nhất.

Từ giờ trở đi, cô nhất định phải cố gắng bảo vệ mẹ thật khỏe mạnh, cho mẹ thật nhiều niềm vui.

Ngô Song đang nhìn chăm chăm Luru Hường Tuyết nhập thần, bỗng nhiên cảm thấy đầu đau nhói, lập tức nàng liền phát hiện trong đầu mình giống như mặc danh kỳ diệu nhiều ra một thứ!

Đây là vật gì? Ngô Song kinh ngạc mở to hai mắt, người bình thường đều rất khó nhìn thấy tình hình trong đầu của mình, nhưng bây giờ cô rõ ràng nhìn, trong đầu của mình trong có một cái vòng tròn kim quang lóng lánh!

Đồ chơi này vì sao lại ở trong đầu cô? Đúng lúc Ngô Song muốn nhìn rõ cái kia vòng tròn thì vòng tròn lại đột nhiên biến mất, lập tức một hàng chữ kiểu cổ xưa, thể chữ lệ hiện ra trước mắt cô.

“Luru Hường Tuyết, là người ở Bắc Phụng Vĩ, sinh ở Tây Nguyên năm 1965... Thuần Âm thể chất, mệnh có tình kiếp, sau 35 tuổi...”

Trước mắt hiện ra số lượng từ không nhiều, đến sau 35 tuổi, Ngô Song liền không nhìn được nữa, mặc dù thời gian ngắn ngủi nhưng nội dung kia cũng khiến cho cô sợ ngây người! Cái này vòng tròn này có thể cho cô thấy cuộc đời của mẹ cô.

Nhưng... vì cái gì mà vòng tròn lại xuất hiện trong đầu cô?

Còn văn ngôn nửa bạch thoại hành văn phương thức, rất giống như là thầy bói trên TV, chẳng lẽ cái vòng tròn kia lại coi bói được?

Nói mẹ cô có tình kiếp cô hiểu được nhưng câu kia “Thuần Âm thể chất” vậy là có ý gì?

Về mặt y học, cô chưa từng nghe nói qua cái gì gọi là “Thuần Âm thể chất” cả.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bí giấu sơ hiển

Luru Hường Tuyết đem hết đồ trong túi ra, chỉ chốc lát liền bày hơn nửa cái bàn.

Nàng cho rằng con gái nhất định sẽ vui vẻ, ai biết bày nửa ngày cũng không thấy con gái động thủ. Luru Hường Tuyết không khỏi kỳ quái nhìn về phía Ngô Song: “Hạ Hạ, con thích ăn loại nào? Sao lại không lấy? Có phải không hợp khẩu vị của con phải không?”

Vừa vòng tròn cùng văn tự kì quái xuất hiện, cô không nghe thấy mẹ nói gì cả, thu hồi lại biểu cảm đó, cô vội vàng lắc đầu nói: “Mẹ con đều thích ăn, nhưng mẹ mua nhiều như vậy, con không biết nên ăn cái nào trước thôi!”

Ngô Song trong lòng có loại cảm xúc, cái kia vòng tròn kì lạ kia chắc chắn có liên quan tới việc cô trùng sinh. Mà những văn tự nói về vận mệnh kia có thể chính là do cái vòng tròn này.

Cô chỉ không biết vì sao chúng nó lại xuất hiện trong đầu của cô?

Mấy hôm trước cô vẫn ở cùng một chỗ với bà ngoại tại sao cái vòng tròn ấy không xuất hiện? Chẳng lẽ vòng tròn xuất hiện cần phải có điều kiện sao? Nếu như cần phải có điều kiện mới xuất hiện vậy thì cái điều kiện đó là gì?

Chuyện này rất kì lạ, Ngô Song không biết rõ tình huống cụ thể nên không nghĩ sẽ nói cho mẹ biết, cô không muốn mẹ lại lo lắng cho cô.

Luru Hường Tuyết không biết suy nghĩ của con gái còn tưởng mình sự bị hoa mắt, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái nói: “Mẹ mua những thứ này đều để cho con, Hạ Hạ cứ từ từ mà chọn.”

Ngô Song nhìn những đồ ăn vật kia trên bàn, cúi đầu giả vờ suy tư một lúc, sau đó tiện tay cầm lấy một gói ô mai cười với mẹ: “Vậy con trước ăn chút ô mai đã, sau đó có thể ăn thật nhiều cơm.”

“Ừ, Hạ Hạ thích ô mai, lần sau mẹ lại mua cho con.” Luru Hường Tuyết nhìn khuôn mặt đáng yêu của con gái đang tươi cười, lo âu cùng sự kinh sợ

trong lòng rớt cuộc từ từ trầm tĩnh lại.

Vừa nãy trên đường về nàng vẫn còn lo lắng, không biết con gái bây giờ như thế nào? Cũng không biết con gái có bị kinh sợ không? Càng lo lắng con gái sẽ lưu lại đi chừng sau khi bị ngã.

Khi vừa về đến thôn, nàng không về nhà ngay mà đến gặp bác sĩ Từ. Cũng may bác sĩ Từ nói con gái nàng không bị làm sao, nàng mới yên tâm. Bây giờ thấy con gái không có việc gì, nàng mới triệt để yên tâm, nếu không con gái có gì bất trắc chỉ sợ nàng sẽ không sống nổi.

Con gái là trụ cột tinh thần của nàng, nàng sợ dĩ có thể chịu đựng ánh mắt khinh bỉ, nhục mạ của người khác, tất cả là vì con gái nhỏ.

Nàng lớn lên xinh đẹp nhưng chưa chồng lại sinh ra đứa nhỏ, 10 dặm quanh thôn không ai không biết, bởi vì nàng quả thực rất xinh đẹp không ai quanh đó có thể so sánh với nàng.

Bởi vì nàng luôn có một mình nên có rất nhiều người muốn giới thiệu đối tượng cho nàng, có người còn khuyên nàng đem con gái đi cho người khác nuôi. Như vậy khi lấy chồng mới có được hạnh phúc nhưng nàng không làm như vậy.

Ai cũng mắng nàng ngốc, ngay cả hai người chị dâu cũng mắng nàng, nhưng nàng làm sao có thể nào bỏ lại con gái mà đi lấy chồng? Đó là miếng thịt trên người nàng, là kết tinh tình yêu của nàng với người đàn ông mà nàng yêu nhất!

Ai cũng nói người kia vô nghĩa, ngay cả con gái nhỏ cũng thầm oán hận nhưng nàng tin vào ánh mắt của mình, nàng không tin mình tình yêu kia là giả.

Đã nhiều năm rồi mà hán không trở về tìm nàng nhưng nàng vẫn lặng lẽ chờ đợi. Nàng nghĩ, có thể hán sẽ trở lại ngay sau đó, có thể hán gặp chuyện ngoài ý muốn, cho nên mới không thể trở về.

Lưu Hương Tuyết mỉm cười nhìn cô con gái nhỏ, trong mắt tràn đầy là sự ôn nhu.

Con gái lớn lên đa phần giống nàng nhưng lông mày, ánh mắt kia lại cực kỳ giống người kia, nhất là cặp tròng mày, mày nhìn tuấn tú, mặc dù là tuổi còn nhỏ nhưng lại hiện ra vài phần khí thế.

Ngô Song cảm thấy ô mai là để che dấu sự thất thần hồi nãy của mình, lúc này bị mẹ nhìn chăm chăm cô có chút chột dạ, vội vàng lột một hạt ô mai đưa đến miệng Lưu Hương Tuyết: “Mẹ, người cũng ăn đi.”

“Ha ha, Hừ Hừ thật ngoan! Mẹ không ăn, con ăn đi.” Lưu Hương Tuyết thấy con gái như vậy, trong lòng thấy ấm áp. Nàng cảm thấy vì con gái, cái gì nàng cũng có thể làm được.

Nàng nhìn kỹ trán của Ngô Song, thấy vết thương không đáng lo ngại mới buông lỏng đứng dậy: “Hừ Hừ ngoan, con ở đây chơi đi, mẹ đi giúp bà ngoại nấu cơm, không được ra khỏi phòng nha, bên ngoài lạnh lắm.”

Ngô Song đang muốn tìm cơ hội để xem cái vòng tròn kia nhân cơ hội này luôn, cô lập tức đáp lời mẹ: “Vâng, mẹ cứ đi đi, con sẽ không chạy ra ngoài đâu.”

Lưu Hương Tuyết đi ra khỏi phòng, Ngô Song lập tức buông đồ ăn vặt, bắt đầu suy nghĩ lại tình huống vừa nãy.

Vừa nãy vòng tròn xuất hiện trước mắt cô, cô không làm gì mà chỉ nhìn chăm chăm vào mẹ một lúc. Chẳng lẽ khi cô quan sát người đó một lúc lâu thì cái vòng tròn kia sẽ tự hiện ra tính mệnh của người ta? Đáng tiếc hiện tại trong phòng chỉ có một mình cô, cô cũng không thể lấy bản thân làm thí nghiệm a.

Ngô Song buồn bực suy nghĩ một lúc, đột nhiên mắt sáng lên: cô sống lại là nhờ linh lực huyết ngọc, như vậy thì vòng tròn đó với huyết ngọc có quan hệ gì?

Không kìm được lòng, Ngô Song liền đem miếng ngọc bội trên cổ kéo đến trước mặt.

Ngọc bội này vẫn là cái ngọc bội trước kia chỉ là nó từ màu đỏ biến thành màu nhũ trắng thôi, Ngô Song một bên nhìn chăm chăm ngọc bội, một bên suy nghĩ cái này thật vi diệu.

Đột nhiên, Ngô Song cảm thấy đầu đau nhói, trong đầu của cô lại xuất hiện cái gì đó màu vàng lấp lánh!

Lúc này đây, Ngô Song trừng mắt lớn, rốt cuộc cô cũng thấy rõ ràng.

Nguyên lai đó không phải là cái vòng tròn mà là một cái ngôi sao sáu cánh chậm rãi chuyển động.

Vừa rồi sợ dĩ cô nhìn thấy vòng tròn là vì nó chuyển động quá nhanh nên cô liền nhìn nó thành hình tròn.

Hiện tại Ngô Song quan sát một cách cẩn thận mới phát hiện ra, vừa nãy cô không chỉ nhìn nhầm hình dáng của nó mà ngay cả tên cũng không nhìn thấy.

Cô nhìn thấy ở giữa ngôi sao sáu cánh có viết bốn chữ phồn thể, thể chữ lệ kiểu cổ xưa—— Lưu Thị Bí Giấu.

Lưu Thị Bí Giấu?

Ngô Song không biết đây là cái gì nhưng hiển nhiên nếu liên quan đến hai chữ “Bí giấu” thì khẳng định đây là đồ tốt!

Nhưng Ngô Song vẫn không nghĩ ra, cô làm sao mà có được “Lư Thị Bí Giấu”?

Nếu ngọc bội thật sự có công năng thần kì, nhưng đây là ngọc bội do cha cô lưu lại. Người kia không phải họ Ngô sao? Sao lại có bảo bối của Lư gia?

Ngô Song nhìn chằm chằm “Lư Thị Bí Giấu” ngơ ngác một lúc, trong đầu ngôi sao sáu cánh kia từ từ ngưng lại, không chuyển động nữa.

Đột nhiên dừng hẳn, Ngô Song lúc này mới phát hiện ra nguyên lai hình ngôi sao sáu cánh kia mỗi góc đều có một chữ, từ trên cùng bắt đầu theo thứ tự theo thứ tự là “Son, Y, Mệnh, Tương, Bạc, Nghê” sáu chữ.

Cả sáu chữ “Son, y, tương, bạc, nghê” thì có năm chữ đều có màu xám tro, chỉ có chữ “Mệnh” lại tỏa ra ánh sáng màu trắng.

Ngô Song kinh ngạc nhìn chữ đó, trong lòng nhin không được suy đoán không ngừng: nếu là cô đoán không sai, mỗi chữ này đều có một loại siêu năng lực ?

Trong sáu chữ chỉ có chữ “Mệnh” tỏa sáng, chẳng lẽ bởi vì bí giấu vừa xem số mệnh của mẹ sao? Nếu là như vậy, chữ “Mệnh” đại biểu cho vận mệnh đi?

Nghĩ tới vừa rồi bí giấu xem cuộc đời của mẹ, Ngô Song nhìn không được kích động, nếu “Mệnh” chữ đại biểu cho vận mệnh, như vậy theo thứ tự “Son, y, tương, bạc” bốn chữ, nàng cũng có thể đoán được một chút, chắc là theo thứ tự là tu hành, y thuật, tướng thuật cùng bói toán thuật đi?

Còn chữ cuối cùng “Nghê”, Ngô Song không đoán được nó có ý nghĩa gì nhưng bí giấu có thể xem được vận mệnh của mẹ vậy những chữ còn lại nhất định có một loại năng lực khiến người kinh ngạc. Khiến cho Ngô Song vui vẻ nhất là trong sáu chữ có “Y thuật”!

Kiếp trước Ngô Song học y tác nhiên đối y thuật càng cảm thấy hứng thú, Ngô Song cũng mặc kệ chữ “Mệnh” kia, liền đem tất cả tinh thần tập trung vào chữ “Y”. Cô muốn thử xem nếu chữ “Y” sáng thì cô có thể học được y thuật thần kỳ gì?

Vì Ngô Song chăm chú nhìn vào chữ “Y” trong thời gian dài nên chữ đó có tỏa sáng một chút.

Ngô Song vui vẻ đang chuẩn bị bỏ thêm sức lực làm cho chữ “Y” tỏa sáng thì đột nhiên bờ vai run lên, một thanh âm cắt đứt tầm mắt của cô. Vì âm thanh này xuất hiện nên Lư Thị Bí Giấu liền biến mất vô tung.

“Hự Hự, em còn đứng đó làm gì a? Gọi hai tiếng cũng không để ý tới chị! Oa, có ô mai, chị cũng muốn ăn!”

Lư Đến Đệ chạy vào, mắt hứng đầy Ngô Song sang một bên. Nhìn bàn đồ ăn vặt, nàng lại lập tức đổi giận thành vui, vui vẻ ngồi ăn ô mai.

Ngô Song nhìn người chị họ cắt đứt tập trung của mình không khỏi nhủ này.

Cô không thích cái người chị họ hô to gọi nhỏ này, chỉ là bây giờ cô giả làm một tiểu loli mà Lư Đến Đệ lại là một tiểu loli chân chính. Bản thân cô cũng không muốn so đo với trẻ con. Dù sao thời gian cũng còn nhiều cơ hội giáo huấn nàng ta cũng không thiếu.

Ngô Song không kiên nhẫn nhìn Lư Đến Đệ rồi hỏi: “Sao chị lại nhanh tới đây vậy? Không phải chị về nhà cùng chị cả chia đường sao?”

Lư Đến Đệ đang vui vẻ ăn ô mai, nói đến chuyện phân đường nàng lập tức mắt hứng hướng Ngô Song ai oán nói: “Ai, em đừng nói nữa, chị vừa về tới nhà liền gặp mẹ chị từ nhà bà ngoại về còn mang theo em họ đến. Mẹ liền kêu chị phân đường cho cái con chuột thối đó! Hừ.”

“Em họ chị? Trang Hạo, sao hắn lại tới đây?” Ngô Song nghe tin “con chuột thối” Trang Hạo tới cũng không nhịn được chán ghét.

Mợ cả của Ngô Song họ Trang, Trang gia này cũng chỉ có một đứa cháu trai, chính là người Lư Đến Đệ gọi là “con chuột thối” Trang Hạo.

Trang Hạo ở Trang gia giống như Lư Tiểu Bảo ở Lư Gia, tất nhiên được mọi người ngàn sủng vạn sủng, tính tình kiêu ngạo của hai đứa như nhau.

Thật kéo là Trang Hạo hơn Lư Tiểu Bảo một tuổi, so với Ngô Song cũng lớn hơn một tuổi. Vì thế mỗi lần đến Lư Gia, Trang Hạo cùng Lư Tiểu Bảo đều bắt nạt cô cho nên Ngô Song đặc biệt ghét “con chuột thối” này, còn ghét hơn so với Lư Tiểu Bảo.

Nghe xong tin Trang Hạo tới Lư Gia, Ngô Song tâm tình liền không thoải mái. Kiếp trước lúc cô còn nhỏ, bị con chuột kia bắt nạt nhưng hiện tại cô còn lâu mới để cho lũ tiểu tử này bắt nạt cô. Chỉ là nghe thấy cái tên này vẫn không khỏi chán ghét.

Lư Đến Đệ thấy sắc mặt Ngô Song cũng không mấy vui vẻ, ánh mắt chuyển động không ngừng, ghé tai cô nói nhỏ: “Hự Hự, em mang đem đồ ăn vặt đi cất đi, không lát nữa Tiểu Bảo cùng “con chuột thối” Trang Hạo tới chúng nó lượm cướp hết. Em mau cất đi, để hôm nào chị lại đến ăn tiếp có được không?”

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến luôn.

Lư Đến Đệ nói chưa dứt câu, ngoài cửa liền vang tới một giọng nữ rất to: “Ai gia, nghe nói Hự Hự bị Tiểu Bảo đẩy từ trên núi xuống. Nhanh cho mợ xem cháu có bị làm sao không? Tiểu Bảo này cũng thật hư, phải đánh một trận mới được.”

Ngô Song vừa nghe cái giọng châm ngòi dạng “quan tâm”, không cần nhìn cũng biết người tới là mẹ cả của cô! Phiền chế đi được.

Quả nhiên, khi cô ngẩng đầu nhìn thấy một lớn một nhỏ đi tới, đó là mẹ cả của cô Trang Đông Mai cùng với cháu nàng là Trang Hạo.

Hôm nay đăng 2 chương liền vì tuần này ta chuẩn bị thi rồi.Nên đăng thêm chương cho mọi người đọc. hihi. Có phải thấy ta rất tốt bụng không a~

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Mệnh chỉ có một chữ tử.

Trang Đông Mai lớn tiếng nói, bước chân cũng không nhỏ, một câu còn chưa nói xong, nàng ta đã dắt Trang Hạo từ ngoài đi vào phòng khách.

Ngô Song tuy không thích hai người này nhưng người đều đã tới rồi, cô cũng không thể đem người ta đuổi ra ngoài. Huống chi ở trong nhà này, cô nào có tư cách đuổi khách a~

Thấy Trang Đông Mai cùng Trang Hạo đã đến gần, Ngô Song cúi đầu nhìn miếng ngọc bài trên cổ, không khỏi mỉm cười, vừa rồi cô còn buồn vì không có ai làm thí nghiệm, bây giờ trong phòng nhiều người rồi, vừa lúc có thể thí nghiệm bí giấu kia.

Vì Bí Giấu mới chỉ xem vận mệnh của một mình mẹ cô, cô không biết cái Bí Giấu này có thật hay không? Hơn nữa chuyện vừa rồi quá đột ngột, cô còn chưa biết cách sử dụng Bí giấu.

Nghĩ vậy, Ngô Song che đi sự chán ghét trong lòng, hướng Trang Đông Mai mỉm cười ngọt ngào nói: “Cám ơn, mẹ cả đến thăm cháu. Kỳ thật cháu không có bị làm sao, chúa sẽ nhanh khỏi thôi. Mẹ mau ngồi đi, cháu mời mẹ ăn hạt dưa.”

Trang Đông Mai vốn là mang theo tâm trạng sung sướng khi người gặp họa sang đây xem náo nhiệt, nàng cho rằng Ngô Song bị ngã bây giờ nhất định rất thê thảm.

Không nghĩ tới vừa vào cửa, Ngô Song lại còn cười với nàng, còn mời nàng ăn hạt dưa. Điều này khiến Trang Đông Mai không khỏi sững sốt, trong lòng thầm nghĩ: “Cái tiểu nha đầu này, bình thường thấy người đến đều im lặng không thèm chào hỏi ai. Hôm nay sao miệng lại ngọt như thế? Chẳng lẽ ngã bị hỏng đầu rồi sao?”

Nhưng khi nhìn thấy đồ ăn vật chất đầy trên bàn, Trang Đông Mai liền vứt hết những suy nghĩ đó ra sau đầu, dắt Trang Hạo vào ngồi cạnh bàn, gật đầu nói: “Ừ, mẹ thấy khí sắc cháu cũng khá tốt, nhất định sẽ nhanh khỏe thôi. Lần sau chơi cùng Tiểu Bảo phải lưu ý, không nên để bản thân bị ngã nữa nha.”

Vừa nói xong, Trang Đông Mai đã nhanh tay xé ra một túi hạt dưa, đồng thời còn không quên đem đường quả dưa cho Trang Hạo, rồi mới đẩy đến trước mặt Ngô Song cùng Lưu Đến Đệ.

Ngô Song nhìn Trang Đông Mai bộ dáng không một chút khách khí, không khỏi có chút giễu cợt: “Quả nhiên giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời a. Cô sống lại một kiếp, tác nhiên biết tính tham ăn của mẹ cả, quả nhiên không thay đổi.”

Kiếp Trước, Ngô Song cực kì ghét điểm nàu của mẹ cả, bởi vì có lúc nàng ta có lúc còn tranh ăn cùng với tiểu hài tử. Hiện tại nhân lúc Trang Đông Mai đang ăn hạt dưa, Ngô Song tập trung tinh thần nhìn nàng ta, hi vọng có thể lần nữa triệu hồi được bí giấu.

Một giây, 2 giây, ba giây...

Ngô Song ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Trang Đông Mai nhìn hơn mười giây, trong lòng một mực niệm “Lưu thị bí giấu” bốn chữ.

Đang lúc nàng gần như muốn buông tha, bỗng nhiên trước mắt nhoáng lên một cái, “Lưu Thị Bí Giấu” thật sự xuất hiện lần nữa trong đầu của nàng!

Ánh sáng chói mắt điên cuồng xoay tròn, Ngô Song trước mắt hình thành một mảnh màu vàng viên ảnh. Nhưng lần này Ngô Song biết, nó không phải vòng tròn, nó là cái hình ngôi sao sáu cánh, nó chậm rãi dừng lại.

Quả nhiên chớp lát sau, khi cái kim ảnh dừng lại, chữ “Mệnh” sáng lên.

Trước mắt Ngô Song xuất hiện chữ lệ quen thuộc: “Trang Đông Mai, sinh ra ở núi Bắc Phượng Vinh, Tây Nguyên, sinh năm 1960, có chị em có 3 người, anh em có 2 người,...Mệnh có nhị nữ một tử, tử tại trong bụng yểu...”

Nửa phần trước tên tuổi, nơi sinh ra, anh em, Ngô Song một nhìn qua liền biết đều đúng nhưng nửa đoạn sau, Ngô Song nhất thời ngay ngắn cả người.

Mệnh có nhị nữ một tử? Tử tại trong bụng yểu?

Hai câu này là có ý gì? Rõ ràng kiếp trước, bác cả làm gì có con trai? Không có con trai chính là điều tiếc nuối lớn nhất. Nhưng bí giấu lại nói cho cô biết

nhà bác cả lại có một cậu con trai?

Ngô Song sững sờ nhìn “Tử tại trong bụng yếu” mấy chữ, đột nhiên nhớ tới kiếp trước chính là vào năm nay, mợ cả vì ăn nhầm mà đẻ non. Bởi vì đã lớn tuổi lại còn sinh non nên từ đó mợ cả mới không thể sinh con được nữa.

Chẳng lẽ, lần đó mợ cả mang thai con trai?

Ngô Song kinh ngạc nhìn chữ lệ trước mắt, trong lòng suy đoán liên tục.

Nếu như điều này diễn ra tất cả là sự thật, cô có nên nói cho mợ cả biết không?

Nhớ kiếp trước, mợ cả sinh non lúc thai nhi mới được hai tháng. Như vậy hiện tại là giữa tháng chạp cũng sắp hết năm rồi, mợ cả lúc này chẳng lẽ đã mang thai rồi? Chỉ là do mợ cả không biết nên mới ăn lung tung mà sinh non.

Do tò mò mà lấy Trang Đông Mai làm thí nghiệm, Ngô Song không nghĩ tới lại biết được chuyện kinh người như vậy, suy nghĩ trong lòng Ngô Song nhất thời loạn hết lên.

Cô nhớ lại kiếp trước bác cả đối xử với mẹ con cô rất tốt nhưng mợ cả lại khác, luôn có thái độ trào phúng với khinh thường, hai suy nghĩ này đan xen nhau.

Nhưng nhớ lại mấy câu chữ lệ kia, tin tức này khiến cho Ngô Song tin rằng cái này có thật.

Ngô Song rời rắm nhìn Trang Đông Mai một lúc, nhủ mảy. Cuối cùng dưới đáy lòng thờ dài một hơi.

Dù cô ghét Tang Đông Mai như thế nào cũng không thể thay đổi sự thật Trang Đông Mai là vợ của bác cả. Con của Trang Đông Mai cũng là con của bác cả, cô làm sao có thể vì quá khứ kiếp trước mà cắt đứt ước nguyện cả đời của bác cả?

Nghĩ đi nghĩ lại, Ngô Song vẫn quyết định nhắc nhở mợ cả một câu.

Nhưng vấn đề là cô nhắc nhở như thế nào a? Cô suy nghĩ một chút, hiện tại dù sao cô cũng chỉ là một đứa bé, không thể trực tiếp chạy tới bảo Trang Đông Mai: “Người mang thai rồi.”

Ngô Song nâng khuôn mặt nhỏ nhắn trầm tư, nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào cho tốt.

Trang Đông Mai không biết suy nghĩ của cô, chỉ là khi cắn hạt dưa cảm thấy Ngô Song cứ nhìn mình chăm chăm, ngẩng đầu nói: “Hừu Hừu, cháu nhìn chăm chăm mợ làm gì? Như thế nào, tiếc mấy hạt dưa cùng đường quả sao? Trẻ con không nên keo kiệt, mẹ cháu mua nhiều đồ ăn như vậy, một người ăn làm sao hết được.”

Ngô Song nghe giọng điệu này của mợ cả lại nhin không được thờ dài một hơi.

Mợ cả nàng đã chiếm tiện nghi còn khoe mẽ, cô thật sự một chút cũng không thích người mợ này, một chút cũng không muốn giúp nàng. Biết được chuyện này cô thật không đành lòng để bị kịch tái diễn. Cô không đành lòng vì dù sao bà ngoại cùng bác cả rất mong người cháu trai này!

Ngô Song nhìn Trang Đông Mai một hồi, đột nhiên cô nghĩ tới: “Ồ nông thôn rất hay mê tin, chuyện trẻ con nói bao giờ cũng là sự thật, lại rất linh nghiệm mà cô bây giờ chính là một đứa bé, không phải rất ngây thơ sao?”

Lúc này, Ngô Song tươi cười giả bộ ngây thơ nói: “Mợ cả, hôm qua cháu mơ thấy mợ sinh ra một tiểu đệ đệ. Bây giờ trong bụng mợ có em bé rồi phải không?”

“Cháu nói cái gì? Tiểu đệ đệ?” Trang Đông Mai lập tức phun vỏ hạt dưa ra ngoài, nghe Ngô Song nói như thế, nàng ta lập tức đứng dậy, vọt đến trước mặt Ngô Song vui mừng hỏi: “Hừu Hừu, cháu mơ thấy mợ sinh em tiểu đệ đệ ? Cháu mơ thấy lúc nào thì ra sinh? Chẳng lẽ bây giờ ta đã mang thai?”

Ngô Song không nghĩ Trang Đông Mai dễ bị kích động như thế, trong lòng không khỏi có chút chột dạ.

Bí giấu cho nàng biết tin tức này, so với kiếp trước giống nhau, chỉ là bây giờ cô sống lại, cô có thể thay đổi quỹ đạo của kiếp trước sao? Bí giấu suy đoán có hoàn toàn chính xác không?

Những điều này Ngô Song không dám cam đoan nhưng thấy Trang Đông Mai vui sướng như vậy, cô đành phải lên tiếng nhắc nhở: “Mợ cả, là trong mơ thôi, cháu cũng không biết thời gian cụ thể. Hay là mợ đi kiểm tra đi?”

“Đúng đúng đúng, ta phải đi kiểm tra đã! Cháu không nói, mợ liền không để ý chuyện này đâu!” Trang Đông Mai liên tục gật đầu, trên mặt tươi cười muốn ngừng cũng không được.

Kỳ thật mấy ngày hôm trước a đi của nàng nên đến nhưng mấy năm nay Trang Đông Mai thường ăn nhiều loại thuốc bổ sinh con trai nên thể chất khác lạ, chu kì kinh nguyệt không đều, cho nên lần này nàng cũng không để ý chuyện này. Nhưng lúc này đột nhiên nghe được Ngô Song nằm mơ, Trang Đông Mai đâu còn còn bình tĩnh.

Mong muốn sinh con trai này không chỉ có Lưu Hưởng Quốc một người mong nhớ ngày đêm mà Trang Đông Mai cũng trông ngóng mỗi ngày!

Tuy rằng nhà nước tuyên truyền sinh nam sinh nữ đều giống nhau nhưng ở nông thôn mà nói, nổi đời tông đường, nuôi con đường già, tư tưởng trọng nam khinh nữ vẫn là ngàn năm không đổi.

Ở nông thôn, nếu như sinh không thể sinh con trai, khác nào gà mái không đẻ trứng.

Ở Lư gia không ai trách mắng Trang Đông Mai, nhưng không có con trai, Trang Đông Mai ở Lư gia vẫn không có khí thế. Huống chi, nhà lão nhị đã sớm có Lư Tiểu Bảo, Trang Đông Mai làm chị dâu cả lại bị Hồ Anh Hoa áp đảo khí thế, tự nhiên cảm thấy không thoải mái.

Trang Đông Mai đã sớm muốn sinh con trai, chỉ tiếc rằng hai đứa con đầu đều là con gái. Mấy năm nay cũng không có con trai, nàng gần như đã hết hi vọng, đột nhiên nghe thấy Ngô Song nói mơ thấy nàng sinh con trai, nàng tức nhiên vui vẻ a.

Ở nông thôn lời nói trẻ con rất linh nghiệm cho nên lúc này Trang Đông Mai đổi lời nói của Ngô Song, bất luận tin hay không, trong lòng đều phi thường cao hứng.

Thấy Trang Đông Mai đã nhanh chạy ra ngoài sân, ở trong phòng hai cái tiểu hài giật nảy mình.

Trang Hạo hoàn toàn không rõ đã xảy ra chuyện gì, ngơ ngác nhìn thoáng qua cửa sau đó lại vui đầu ăn đường quả .

Lư Đến Đệ lớn hơn vài tuổi, tuy rằng không hiểu được, nhưng một hồi không khỏi nhủ mảy mềng Ngô Song: “Hừ Hừ, chị không thích tiểu đệ đệ, Em đừng có ăn nói lung tung, mẹ chị còn lâu mới sinh em trai, có chị em chúng ta là đủ rồi.”

“...” Ngô Song bị trừng được một trận không biết nói gì.

Nếu như nhà bác cả có con trai, hai chị họ liền không được yêu quý như trước. Nhưng lời cô nói đã ra khỏi miệng, còn về sau như thế nào thì chỉ có thể phụ thuộc vào kết quả kiểm tra của mẹ cả mà thôi.

Vì Trang Đông Mai đột nhiên chạy đi, Lư thái thái từ phòng bếp ló ra đầu hỏi: “Đến Đệ, mẹ cháu làm sao vậy? Có gì việc gấp à? Tuyệt lớn như vậy còn chạy lung tung làm gì?”

“Cháu không biết!” Lư Đến Đệ đang bị tin tức “đệ đệ” đã kích, nghe thấy bà nội hỏi, nàng mắt húng bữu bữu môi, cầm lấy đường rồi chạy đi.

Thấy Lư Đến Đệ cũng đi rồi, Trang Hạo gãi gãi đầu nhìn Ngô Song một lúc, chậm rãi đem đường cất vào trong túi nói: “Ta đi tìm Tiểu Bảo chơi, người có đi hay không?”

Ngô Song mặc kệ hần, không ngờ hần còn chưa ra khỏi phòng, bên ngoài đại môn hiện ra một cái tiểu nhân ảnh, chính là cái người mà hần nhắc đến Lư Tiểu Bảo!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Làm người phải kiên cường.

Vì Ngô Song còn chưa khỏe hần, Lư Tiểu Bảo lại sợ Lư thái thái mắng nên hai hôm nay vẫn trốn ở trong nhà, không dám sang bên nhà bà nội chơi.

Nhưng hôm nay nghe nói cô út đã về, Lư Tiểu Bảo ở nhà không yên nên chạy sang bên này.

Cô út mỗi lần về nhà đều mua rất nhiều đồ ăn ngon, hần nào nhìn được mĩ thực hấp dẫn chứ?

Lư Tiểu Bảo chậm rãi từ tuyết bước vào cổng, vừa vào sân thì vừa lúc gặp Lư Hường Tuyết từ trong phòng bếp đi ra múc nước, hần không khỏi chợt dạ kêu một tiếng: “Cô út, cô đã về rồi.”

Lư Hường Tuyết ngẩng đầu nhìn thấy đứa cháu trai lại nghĩ tới con gái nhỏ bị thương, nàng thật muốn đánh cho đứa nhỏ này một trận.

Nhưng nghĩ tới tính cách anh hai và chị dâu thứ hai, Lư Hường Tuyết lại lo lắng chuyện nàng đi làm, con gái ở nhà một mình nhất định sẽ bị bắt nạt.

Cân nhắc chuyện này, Lư Hường Tuyết nhủ mảy nhìn Lư Tiểu Bảo, giọng điệu lạnh nhạt đáp: “Tiểu Bảo, lần sau không được bắt nạt em nhớ chưa! Nghe nói lần trước cháu đẩy Hừ Hừ ngã ? Cháu lớn như vậy sao lại bắt nạt em? Hừ Hừ không bị làm sao thì coi như không có chuyện gì, lần sau cháu còn dám bắt nạt em, cô út sẽ đánh người một trận đấy!”

Lư Tiểu Bảo cứ tưởng rằng hôm nay nhất định sẽ bị đánh một trận, không thì kiểu gì cũng bị đánh mà hần vạn vạn không nghĩ đến chuyện lại không bị đánh cũng không bị mắng. Cho nên cậu không thêm sợ người cô út này.

Lưu Tiểu Bảo nghe vậy liền trả lời: “Vâng, cháu sẽ không bắt nạt Hựu Hựu nữa, lần trước là do cháu không cẩn thận nên đụng phải em ấy, cháu thật sự không có ý đầu cô út.”

Lưu Hương Tuyết tuy rằng biết thằng bé sẽ không nghe lọt tai nhưng nàng không muốn nói chuyện này với thằng bé nữa nên không hề nhiều lời: “Được rồi, cháu vào phòng chơi với mấy đứa đi, nhớ lần sau phải chú ý.”

Lưu Tiểu Bảo chạy nhanh như gió vào phòng khách, vừa vào cửa đã nhìn thấy Trang Hạo đang ngồi đó ăn đường, mắt hắn lập tức sáng lên như đèn pha, nhào đến bên cạnh bàn nói: “Chuột chết, sao mi ở đây? Đó là đường của ta, mi ăn ít thôi.”

Nói xong, hắn ngồi xuống liền đưa tay, không ngờ đường còn chưa với tới thì đường trên bàn đã cách xa.

Ngô Song trừng mắt hừ nhẹ một tiếng, đem tất cả đồ ăn vặt thu vào tay mình.

Cô không keo kiệt cũng không phải là cô muốn tranh giành đồ ăn vặt với lũ tiểu tử kia, mà cô không thích tên Tiểu Bảo kia.

Chưa kể mấy hôm trước Lưu Tiểu Bảo đẩy cô ngã bị thương, còn nói Lưu Tiểu Bảo đi vào thấy cô cũng không xin lỗi, lại còn mang cái giọng điệu tự cao tự đại cho rằng đường là của hắn. Điều này khiến cô rất tức....

Vốn Ngô Song cũng không muốn so đo với Lưu Tiểu Bảo, lúc này tức giận cũng nhịn không được nói: “Đây là đường mẹ mua cho ta. Lưu Tiểu Bảo ngueri vào cửa đã chào hỏi ta chưa? Dựa vào cái gì mà đòi ăn đường của ta? Còn là của ngueri? Mặt ngueri thật dày, đồ không biết xấu hổ.”

Lưu Tiểu Bảo bắt nạt Ngô Song đã thành thói quen, từ trước tới giờ đều không để người em gái này trong mắt. Trước kia chỉ cần hắn nhìn trúng liền chiếm, Ngô Song một câu cũng không dám nói.

Bây giờ cướp đường, hắn cũng không nghĩ phải hỏi Ngô Song, hắn cảm thấy tất cả đều là của hắn, chỉ là không nghĩ tới lần này Ngô Song lại lên tiếng phản kháng.

Lưu Tiểu Bảo giật mình, trừng mắt nhìn Ngô Song: “Nha đầu chết tiệt kia, mày muốn tạo phản à? Tất cả là của tao. Mau đen tới đây bằng không tao đánh mày bây giờ.”

“A, thật lợi hại!” Ngô Song giận đến phát cười, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống. Cô bước đến trước mặt Lưu Tiểu Bảo cười lạnh nói: “Hôm nay, đường còn lâu ta mới cho ngueri, ngueri thử đánh ta một chút xem?”

Kiếp trước, cô nhát gan như thế là đủ rồi, kiếp này nếu cô lại bị Lưu Tiểu Bảo bắt nạt thì cô sống lại một kiếp coi như uổng phí rồi.

Lần trước ngã bị thương, cô tỉnh trước nên cũng không thêm so đo với hắn.

Hiện tại, Lưu Tiểu Bảo còn muốn lại chiếm tiện nghi của cô? Muốn bắt nạt cô? Mơ tưởng a~

Lưu Tiểu Bảo không nghĩ tới Ngô Song thật sự không cho hắn, tức giận đến mức giương tay liền muốn đánh người, nhưng khi vừa đưa tay lên hắn nhận được ánh mắt lạnh băng của Ngô Song, hắn đột nhiên cảm thấy đáy lòng phát lạnh, toàn bộ cơ thể mình như bị ánh mắt kia đông lại, vì thế liền không dám đánh nữa.

Hắn trước giờ luôn khinh thường người em họ này nhưng giờ phút này, hắn –Lưu Tiểu Bảo cảm thấy người em họ này rất đáng sợ, so với lúc bác cả nổi giận còn đáng sợ hơn.

Khi Ngô Song cười lạnh nhìn hắn, Lưu Tiểu Bảo run run, sau một lúc mới nhớ được lý do cho bản thân phản kháng: “Thôi, hôm nay cô út ở nhà, ta không muốn gây gỗ với người. Không ăn đường thì không ăn ai thêm? Ta còn sợ lặn nha đầu.”(ta không hiểu nên để nguyên văn. ^^)

Ngô Song thấy hắn chịu thua, hừ một tiếng ngồi xuống.

Trang Hạo vốn là im lặng không lên tiếng ăn đường, lúc này cũng bị Ngô Song dọa cũng không dám ăn nữa, thậm chí ngoan ngoãn đem cát vào trong túi: “Hựu Hựu, ta không ăn nữa, đều cho ngueri.”

Ngô Song không nghĩ tới mới giáo huấn một người liền có thể khiến một người nữa sợ. Ngoài ý muốn này cô có chút buồn cười.

Nhìn phản ứng của hai tên tiểu tử này cô mới biết, kiếp trước mình quá yếu đuối nên mới bị học bắt nạt. Vừa này cô mới chỉ cường ngạnh một chút thôi cũng khiến cho hai tiểu tử này lập tức thu móng vuốt vào một cách ngoan ngoãn.

Trong phòng nhất thời không có một tiếng động chỉ nghe được âm thanh tuyết rơi xào xạc.

Ngô Song đang chuẩn bị thôi không dọa bọn họ nữa nhưng lúc này Lưu thái thái bụng một bàn ăn từ phòng bếp tiến vào.

Vào cửa đã thấy 3 đứa nhỏ đứng một bên lại không nói lời nào, Lưu thái thái nhìn không được liền nhìn phía Lưu Tiểu Bảo nói: “Sao lại không nói? Tiểu Sao có phải cháu lịa cùng ai nào loạn không? Hạo Nhiên là khách, Hựu Hựu là em gái cháu, ai cháu cũng không thể bắt nạt họ được.”

Lưu Tiểu Bảo thực ỳu khuất, lúc này không phải hắn bắt nạt người khác mà là hắn bị Ngô Song dọa sợ rồi!

Lão thái thái vừa hỏi, Luru Tiểu Bảo nhìn không được khựng khựng mũi, khóc nức nở nói: “Bà nội, Hựu Hựu vừa rồi dọa cháu sợ, em ấy còn không cho cháu ăn đường.”

“Hựu Hựu dọa cháu? Cháu đừng có mà bịa chuyện!”

Luru lão thái thái nghe xong cũng không thêm tin, bà cho rằng cháu trai cáo trạng lung tung: “Tiểu Bảo, cháu không bắt nạt Hựu Hựu thì thôi khi nào thì Hựu Hựu bắt nạt cháu chứ? Lúc ăn cơm cháu đừng có ngồi vào bàn.”

Luru Tiểu Bảo vốn là bị Ngô Song dọa sợ tới mức tâm can thật lạnh, lúc này lại bị bà nội mắng cho một trận, không khỏi cảm thấy ủy khuất.

Hắn tức giận nhìn đường quả trên bàn, vừa liếc nhìn mặt lạnh của Ngô Song, lớn tiếng nói: “Cháu không nói dối, không tin bà hỏi nó, là nó bắt nạt cháu.”

Ngô Song quả thật không biết Luru Tiểu Bảo thì ra là loại người miệng cộc gan thô. Thì ra chỉ cần một cái mắt lạnh cũng có thể dọa hắn sợ tới mức phải đi cáo trạng.

Sớm biết như thế, kiếp trước nàng cần gì phải nhường nhịn hắn chứ?

Vì vậy Ngô Song càng không thích Luru Tiểu Bảo, cô liếc mắt nhìn hắn, lạnh giọng nói: “Ai bắt nạt người? Ta chỉ lấy lại đường quả mà thôi, có liên quan gì đến người à?”

Luru Tiểu Bảo lại bị cô cho một ánh mắt lạnh lùng lần nữa, hắn liền nức nở.

Hắn không dám phản bác lời nói Ngô Song, hắn cũng không lý do phản bác, đành phải khóc chạy đi: “Ta không ăn! Ai thêm!”

“... Ô?” Luru thái thái lần này sững sốt, bà không nghĩ cháu trai tiểu bá vương nhà mình thế nhưng lại bị tôn nữ tiểu bạch thỏ dọa chạy đi.

Vừa rồi cháu gái nói câu kia, bà nghe đã thấy không hợp lý nhưng sao tiểu bá vương kia lại chạy đi?

Không đợi lão thái thái hiểu được tình hình thì Trang Hạo cũng ngồi không yên muốn chạy ra ngoài.

Trước kia Trang Hạo cũng thường bắt nạt Ngô Song nhưng hôm nay, Trang Hạo cũng cảm thấy khí thế của Ngô Song không giống trước kia. Tuy người vẫn là tiểu hài tử nhưng hắn có thể cảm nhận được một loại áp lực vô hình từ Ngô Song.

“Bà nội Luru cháu đi tìm chị họ chơi, cháu xin phép.” Trang Hạo vội vàng hướng Luru thái thái vãn an, sau đó liền chạy ra khỏi phòng.

Luru thái thái nghi ngờ nhìn về phía Ngô Song: “Hựu Hựu, hai tiểu tử thế nào đều đi rồi? Cháu thật sự bắt nạt Tiểu Bảo sao?”

Ngô Song lắc đầu giả ngu: “Bà ngoại, cháu sao có thể bắt nạt hắn a? Chắc là họ không muốn chơi ở đây thôi.”

Luru thái thái ngẫm lại cũng cảm thấy như vậy, cháu gái nhỏ nhắn xinh xắn của bà làm sao có thể bắt nạt hai đứa cháu trai đấy chứ? Không nghĩ ra bà liền không nghĩ nữa, xoay người trở về phòng bếp tiếp tục nấu ăn.

Trong phòng trở nên yên tĩnh, Ngô Song nhìn bông tuyết phiêu phiêu ngoài cửa, nhướn mày cười: Kiếp này, cho dù cô có thể thay đổi kinh tế trong nhà hay không? Cô nhìn thái độ của họ, cô muốn suy nghĩ lại.

Cô không chỉ muốn thay đổi bản thân, cô còn muốn mẹ trở nên kiên cường hơn, mạnh mẽ quyết đoán hơn.

Dù là kiếp trước hay kiếp này cô đã có kinh nghiệm va chạm đời, vừa rồi to nhỏ cùng Luru Tiểu Bảo một trận cô liền biết: Chỉ khi bản thân mạnh mẽ mới không bị người khác bắt nạt.

Kiếp này, cô tuyệt đối sẽ không để cho người khác lại bắt nạt hai người mẹ con cô.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Mộng cảnh linh nghiệm

Luru Hường Tuyết mua thịt, lão thái thái mua cá, trong nhà còn có nửa con gà, hơn nữa vẫn còn có cải thảo, đậu hũ làm mấy món thức ăn chay, bữa cơm này tại Luru gia mà nói không thể không phong phú.

Vì thế khi món ăn cuối cùng lên bàn, Luru thái thái kêu Luru Hường Tuyết đi gọi các anh cùng chị dâu tới cùng ăn cơm.

Luru Hường Tuyết có chút không bằng lòng.

Bình thường cả nhà bọn họ có 10 iệng ăn , ngoại trừ ngày lễ ngày tết thì ít ngồi ăn cùng một chỗ. Mà vào những ngày như thế, mẹ con nàng thường bị họ châm chọc nên Luru Hướng Tuyết không thích cùng bọn họ ngồi chung một chỗ ăn cơm.

Nhưng vì lão thái thái đã bảo như vậy nên Luru Hướng Tuyết không dám không nghe, đành phải giải bỏ tạp dề rửa tay đi ra ngoài.

Nàng vừa ra cửa còn chưa đi hai bước, phía trước liền có hai người đi tới.

Một người trong đó rất xa nhìn thấy nàng, mừng rỡ hô: “Em dâu, em định đi đâu thế? Mua gì sao? Cứ để Chiêu Đệ đi mua cho em. Tuyết rất lớn, em không nên đi.”

Luru Hướng Tuyết kinh ngạc nheo mắt, lúc này mới thấy rõ nguyên lai phía trước người là đại tẩu Trang Đông Mai cùng con gái cả Luru Chiêu Đệ.

Trang Đông Mai sắc mặt vui mừng đi tới, bước chân dài nhưng tay khác lại kéo tay Luru Chiêu Đệ, nhìn sơ qua cũng thấy hiển nhiên là rất cẩn thận, sợ bản thân mình trượt chân .

Khi hai người họ đến gần Luru Hướng Tuyết, Luru Chiêu Đệ dịu ngoan kêu một tiếng cô út rồi không lên tiếng nữa mà Trang Đông Mai lại tựa hồ có nói không nên lời.

Chỉ thấy nàng đẩy con gái ra cầm lấy tay Luru Hướng Tuyết cao hứng nói: “Cô út, đi, chúng ta mau vào phòng, chị muốn nói cho em nghe một tin tức tốt. À đúng rồi, em muốn đi đâu? Bảo Chiêu Đệ đi làm là được, em đi làm vất vả mãi mới có một ngày về nhà, mau đi nghỉ ngơi đi.!”

Luru Hướng Tuyết nghe nàng ta nói một câu “cô út”, hai câu “em dâu” liền cảm thấy cực kì kinh ngạc.

Thường ngày, chị dâu cả tuy nói không khác nghiệt giống chị dâu hai nhưng trước kia đối với nàng cực lạnh nhạt thậm chí là có chút châm chọc. Đừng nói thân thiết gọi nàng “em dâu”, ngay cả tên của nàng chị dâu cả cũng chưa từng gọi qua.

Nhưng hiện tại, chị dâu cả rất cao hứng nên mới gọi nàng là “em dâu”, chứ nếu ở thời điểm khác đối với nàng vô cùng lạnh lùng, cao cao tại thượng gọi nàng là “Tam nha đầu” a~

Luru Hướng Tuyết không biết có chuyện gì xảy ra nhưng Trang Đông Mai thấy chủ động thân thiết với mình so với thái độ lạnh nhạt trước kia dù sao cũng tốt hơn, vì thế nàng cũng cười đáp lại: “Chị dâu cả, vừa lúc hai người đã tới, em đang chuẩn bị đi qua gọi nhà chị sang ăn cơm. Hôm nay mẹ làm rất nhiều món nên mẹ bảo em đi mời nhà anh cả cùng anh hai sang ăn cơm.”

“Ai nha, chút chuyện nhỏ này mà em cũng phải đi sao?” Trang Đông Mai gặp việc vui nên tinh thần thoải mái, cười tùm tùm khoác tay lên Luru Hướng Tuyết đưa ô cho con gái cả rồi phân phó: “Chiêu Đệ, không nghe thấy cô út ngườinói chuyện sao? Người đi đi, kêu cả ba người cùng Đến Đệ nữa, rồi sang cả nhà nhị thúc mời sang đây.”

Luru Chiêu Đệ ngoan ngoãn lên tiếng, nhận ô liền xoay người đi.

Luru Hướng Tuyết thấy vậy càng không hiểu gì. Thấy nàng nghi hoặc hỏi mình, Trang Đông Mai mừng khôn xiết quay về phía nàng giải thích.

Nàng ta vui sướng nói: “Em dâu, chị nói cho em biết, Hựu Hựu nhà em thật lợi hại! Vừa rồi nó nói nó mơ thấy chị sinh bảo bảo. Kết quả chị vừa đi kiểm tra xong, thật sự mang thai ! Aiyo, bây giờ thì chưa biết là nam hay nữ nhưng giấc mơ của Hựu Hựu thật linh nghiệm. Nó nói chị sinh bảo bảo thì nhất định sẽ sinh con trai, có đúng không?”

Trang Đông Mai càng nói càng vui vẻ, nàng ta vội vàng kéo Luru Hướng Tuyết đi vào trong nhà nhưng miệng vẫn còn nói không ngừng.

“Em dâu, trước kia đối với chuyện của em và Hựu Hựu thì có lúc chị nói năng chua ngoa không dễ nghe, em chớ để trong lòng a! Đối với chuyện sinh nam hài này đã bảy tám năm đều không có tin tức nhưng hôm nay nhờ có giấc mơ của Hựu Hựu nhắc nhở mà chị đã có thai. Từ hôm nay về sau, chị nhất định sẽ coi Hựu Hựu như con gái thân sinh, thương yêu nó, đối xử tốt với nó.”

Vào nhà chính, Trang Đông Mai tràn ngập vui sướng cũng không dừng lại.

Luru Hướng Tuyết khi nghe nàng nói xong cuối cùng hiểu được vì sao hôm nay chị dâu cả lại chủ động thân thiết với mình, chuyện này khiến nàng không khỏi buồn cười.

Nhưng khi nàng nghe kì vọng sinh nam hài của chị dâu cả lại bắt nguồn từ giấc mơ của con gái nàng,Luru Hướng Tuyết lại có chút lo lắng, vội vàng cắt đứt lời nó Trang Đông Mai.

“Đại tẩu, chị mang thai là chuyện tốt em cũng thay cho chị. Nhưng chị cũng không thể tin lời của Hựu Hựu, nó vẫn là trẻ con, nó thì biết cái gì? Nói không trùng con bé cũng không nhớ rõ giấc mơ ấy!”

Nói xong, Luru Hướng Tuyết kéo Ngô Song tới, trừng mắt nhìn con gái ám chỉ nói: “Hựu Hựu, có thật là con mơ thấy em trai không? Sinh bé trai bé gái trong mơ làm sao con có thể xem được? Con không được nói lung tung”

Ngô Song nhìn ánh mắt của mẹ, trong lòng hiểu mẹ đang lo lắng mình.

Kì thực những tin tức do bí giấu cho cô biết, cô tạm thời cũng không dám tin, vấn đề là đứa nhỏ còn chưa sinh. Nhưng mơ cả hiện tại mang thai nhưng sẽ không giống như năm đo sinh nón nữa. Như thế cũng tính cô đã cứu một sinh mệnh nhỏ bé kia.

Ánh mắt Ngô Song chớp chớp, đối với Trang Đông Mai vui vẻ kia với ánh nhìn soi mói, cô thật sự không dám đả kích mơ cả nói là cô không thấy rõ a.

Nhưng mẹ cô lo lắng cũng không sai, Ngô Song đang chuẩn bị lấy có che dấu thì Luru thái thái từ phòng bếp nghe thấy động tĩnh nên hấp tấp chạy ra.

Lão thái thái vừa vào cửa giữ chặt con dâu cả liền nhìn trái nhìn phải, vui tươi hơn hờ cười không ngừng: “Đông Mai, con mang thai? Thật sự có thể sinh con trai? Đây là việc vui lớn a, nhân dịp hôm nay cả nhà ăn cơm ở đây ta sẽ nói cho mọi người biết tin vui này.”

Trang Đông Mai đỡ lão thái thái liên tục gật đầu, chưa bao giờ nàng cùng lão thái thái thân mật như vậy: “Mẹ, ta đã mang thai. Hựu Hựu nói nó mơ thấy con sinh nam hài. Lời nói của trẻ con rất linh nghiệm con nghĩ giấc mơ của Hựu Hựu nhất định là sự thật, mẹ nói đúng hay không?”

“Đúng đúng đúng, giấc mơ của trẻ con rất linh!” Luru thái thái vừa nghe nói đây là giấc mơ của Ngô Song thì cao hứng đi tới, bế Ngô Song miệng gọi cháu gái ngoan.

Ngô Song lặng lẽ lau nước miếng trên mắt, hiện tại thấy bà ngoại cao hứng như vậy, cô lại cảm thấy không yên lòng về chuyện bí giấu, chuyện này không nói có lẽ sẽ tốt hơn.

Luru Hường Tuyết nhìn cảnh này cảm thấy không tốt cho lắm, đành phải thờ dãi trừng mắt nhìn con gái. Lúc này nàng mới đem lo lắng trở về đáy lòng.

Chỉ chốc lát sau, Luru Hường Quốc, Luru Hường Gia cùng Hồ Anh Hoa đều mang mấy đứa nhỏ đi lại.

Nghe thấy trong phòng, lão thái thái cùng Trang Đông Mai cười nói, mấy người đều kinh ngạc. Quan hệ mẹ chồng nàng dâu trong Luru gia trước giờ đều không tốt, nhưng hôm nay có chuyện gì sao?

Hồ Anh Hoa vừa vào phòng lập tức đặt hỏi: “Chị dâu, hôm nay có cái gì việc vui a? Nghe tiếng cười của chị, mấy dặm ngoài kia cũng nghe được!”

“Có chuyện vui đương nhiên cười rồi. Ta chính là cao hứng, chính là muốn cười, như thế nào? Ảnh hưởng đến người a?” Nghe thấy giọng Hồ Anh Hoa hỏi, Trang Đông Mai đang cười liền trầm xuống.

Nhưng nghĩ đến chuyện về sau mình cũng có con trai nên không thêm ghen tị với chú hai nữa. Trang nhin không được ngẩng đầu lên, kiêu ngạo tuyên bố.

“Ân, ta hôm nay có cái việc vui muốn tuyên bố, ta đã mang thai! Thai này nhất định là con trai, từ nay về sau ta cũng có con trai. Nhóm người nào đó không cần lại cho rằng con trai của mình là bảo bối a!”

Lời này vừa ra, có người kinh hi có người tức giận.

Luru Hường Quốc cao hứng một bước đến trước mặt vợ, kích động đến mức nói năng lộn xộn: “Đông Mai, người thật sự đã mang thai? Bác sĩ nói là con trai sao? Thật tốt, thật tốt!”

“Không phải bác sĩ nói, là Hựu Hựu nói! Bây giờ thai nhi mới hơn một tháng, bác sĩ làm sao mà nhìn ra được?” Trang Đông Mai đắc ý nhìn chồng mình, sau đó liền kể lại chuyện giấc mơ của Ngô Song.

Luru Hường Gia sùng sốt vài giây, bước lên phía trước chúc mừng chị dâu.

Kỳ thật hẳn vẫn trông ngóng trong nhà có mấy thằng trẻ con, hẳn cho rằng Tiểu Bảo một người không huynh đệ, rất cô đơn, về sau trưởng thành cũng không có ai giúp đỡ. Hẳn cũng đã nói chuyện này với vợ nhưng Hồ Anh Hoa không muốn, nàng muốn Tiểu Bảo là bảo bối độc nhất vô nhị, cho Tiểu Bảo hưởng thụ ưu thế của con một.

Hiện tại nghe nói nhà đại ca sắp có nhi tử, Luru Hường Gia trong lòng thấy rất vui vẻ nhưng Hồ Anh Hoa lại không vui vẻ như vậy.

Hồ Anh Hoa ngoài cười nhưng trong không cười liếc mắt Ngô Song, tiếng hừ đã kích nói: “Tiểu hài tử nói chuyện tính cái gì? Huống chi là nói mơ? Chị dâu, chị cũng quá nóng vội rồi, liền nói ngay là nam hài. Chị cũng chưa sinh, không thể xác định đứa bé là nam hay nữ. Bác sĩ nói vẫn chưa xác định được, chị không nên mê tín a.”

Ngô Song bị ánh mắt của Hồ Anh Hoa nhìn như thế cũng thấy khó chịu nhưng cô lại không phản bác được.

Kiếp trước, cô cũng là bác sĩ, cô cũng biết lời nói của cô không thể căn cứ vào khoa học. Nhưng nếu mọi thứ khoa học có thể giải thích thì làm sao cô có thể sống lại?

Ngô Song cười lạnh rũ mắt xuống, cô không muốn tranh cãi, bởi vì lúc này cô không cần thiết phải nói, chỉ cần bà ngoại và mẹ cả hai người cũng có thể áp đảo Hồ Anh Hoa rồi! Huống hồ lúc này còn có bác cả ở một bên trừng mắt?

Trong phòng ồn ào thành một mảng.

Luru Hường Gia vừa nhìn vợ chồng cùng mẹ sắc mặt đồng thời khó coi, vội vàng ngăn cản Hồ Anh Hoa: “Anh Hoa, người nói cái gì? Cái gì mà mê tín? Ta cũng cảm thấy giấc mơ của trẻ con rất linh nghiệm! Hựu Hựu nói là em trai thì tương lai Tiểu Bảo nhà chúng ta cũng có huynh đệ giúp đỡ, chuyện này

rất tốt! Nhanh ngồi xuống ăn cơm, đừng nói nữa.”

Hồ Anh Hoa không cam lòng nhưng bị tất cả mọi người phản bác nhưng dù nói thêm gì đi nữa thì mình cũng bị nói lại, nên không đành lòng ngồi xuống.

Mấy đứa nhỏ đều ngồi vây ở bên cạnh bàn, vừa rồi không chen miệng được, hiện tại những người lớn dừng lại, Luru Tiểu Bảo cùng Trang Hạo đều rất thông minh, đều cười hi hi hướng Trang Đông Mai chúc.

Luru Tiểu Bảo thực khí phách, hiện tại liền bắt đầu trang khôi đại ca: “Mợ cả, mợ muốn sinh em trai? Nhanh sinh a, đợi em trai lớn cháu dẫn hần đi chơi!”

Trang Hạo cũng nói nhưng lại thực tế hơn: “Cô cả, ngày mai về nhà cháu sẽ nói cho ông bà nội tin vui này. Nếu bọn họ biết nhất định sẽ rất vui a~”

“Ừ, đều là bé ngoan, mau ăn cơm đi.” Trang Đông Mai tươi cười, nhìn Luru Tiểu Bảo cũng cảm thấy thuận mắt hơn rất nhiều.

Trong bàn chỉ có chị em Luru Chiêu Đệ với Luru Đến Đệ vẫn không lên tiếng.

Hai chị em này, chị cả Chiêu Đệ thành thật, dịu dàng, con thứ hai Đến Đệ thì rất kiên cường, lạnh lợi. Nhưng vì là con gái nên Trang Đông Mai đối xử với họ rất nghiêm khắc. Dù biết đây là tin vui nhưng chị em bọn họ lại không mấy vui vẻ. Bởi các nàng đều không biết, nếu mẹ sinh em trai mẹ sẽ đối xử với họ như thế nào?

Một bữa cơm nhốn nháo, vô cùng náo nhiệt cũng ăn xong, Trang Đông Mai cùng Hồ Anh Hoa lại tránh không được lại tranh đấu gay gắt.

Ngô Song ngồi ở đằng kia nhìn mọi người thân thái, nhìn không được có loại giạt mình nhìn diễn cảm giác.

Đời trước cô quá nhỏ không hiểu ý tứ mọi người trong lời nói sắc bén như thế nào thì lúc này nghe thấy vậy, cô cảm thấy cũng khá là thú vị.

Kiếp trước, mợ cả cùng mợ hai liên hợp lại bắt nạt cô. Nhưng qua ngày hôm nay, Ngô Song mới biết được, thì ra giữa hai người họ cũng không hài hòa như bề ngoài.

Trận này có trò hay, Ngô Song cảm thấy khá hứng thú nhưng cô lại không biết, bởi vì cô nhất thời có một giấc mơ chuẩn xác, cô nháy mắt liền biến thành “Tiểu Thần Bà” trong lời nói của người trong thôn.

Sau 2 tuần vắng mặt ta đã trở lại rồi đây *ten ten*. Khoai Tây nhất định sẽ cố gắng post đủ chương để bù lại cho mọi người.^^.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Biến thành Tiểu thần bà

Sau khi ăn xong, những người kia đều về nhà, Ngô Song cùng Luru Hường Tuyết rửa mặt xong liền về phòng về nghỉ ngơi.

Mẹ con hai người chỉ có nhau là nơi nương tựa tránh không được lại một phen thân mật.

Luru Hường Tuyết đột nhiên phát hiện, con gái nhỏ của mình đã trưởng thành rồi, đã hiểu chuyện rồi.

Nàng vui vẻ ôm con gái vào lòng rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Nhưng Ngô Song lại không thể nào ngủ được.

Đã 10 năm rồi, cô lại được ngủ trong lòng mẹ, cảm xúc của Ngô Song lúc này không thể nói lên lời.

Trong ánh sáng mờ mờ, Ngô Song lẳng lặng nhìn mẹ, đột nhiên lại nhớ tới bí giấu trong đầu.

Lần đầu bí giấu hiện ra vì cô quá kinh ngạc, chưa kịp xem xong tất cả tin tức của mẹ. Lúc này đêm khuya, Ngô Song nhìn không được nên nhìn một lần nữa.

Vì kiếp trước mẹ đi sớm, kiếp này cô sẽ cố gắng thay đổi nhưng trong lòng vẫn lo lắng.

Nghĩ đến đây, Ngô Song vội vàng gọi “Luru thị bí giấu”.

Có lẽ vì đã gọi nhiều lần, nó xuất hiện độ cũng khá nhanh.

Lần này, không đến năm giây, trong đầu liền nhảy ra hình ảnh chói lóa màu vàng.

Ánh sáng biến thành ngôi sao sáu cánh dừng lại, trước mắt lại xuất hiện một hàng chữ lộn.

Ngô Song lập tức tập trung tinh thần đi nhìn: “Luu Hường Tuyết... 35 tuổi sau...”

Giống như ban ngày, Ngô Song lại phát hiện ra, cho dù cô nhìn như thế nào cũng chỉ nhìn được đến “35 tuổi sau” còn lại cô nhìn không hiểu.

Đằng sau không phải dấu chấm lửng mà là những chữ vụn vẹo, không nhìn được hình thù.

Những chữ vụn vẹo kia giống như cố ý muốn che dấu bí mật gì đó, cô càng nhìn lại cảm thấy hoa mắt.

Đột nhiên, Ngô Song cảm thấy mi tâm đau xót, đầu giống như là bị ai dùng búa đập cho một cái, cô đau đón đến ngất đi.

Không biết bao lâu, Ngô Song tỉnh lại, mở mắt đã không thấy mẹ bên cạnh, trời cũng đã sáng choang.

Ngô Song giơ tay lên sờ đầu, không phát hiện vết thương, cũng không có đồ máu, cô không khỏi thầm giật mình.

Đêm qua rõ ràng cô cảm thấy nhất định là do ngoại lực, hiện tại cô cẩn thận nghĩ lại loại đau đón đó là đánh bên trong đầu cô.

Loại đau đón kia giống như bị chấn áp, như bị công kích thần thức vậy.

Ngô Song mê man ngồi dậy, nhất thời nghĩ không ra là xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên trong đầu bị công kích thần thức, chẳng lẽ có liên quan đến bí giấu? Nhưng hôm qua cô đã dùng hai lần cũng không bị làm sao, tại sao buổi tối lại bị như vậy?

Ngô Song đến khi ăn xong điểm tâm cũng nghĩ không ra, cô đành tạm gác lại một bên để sau này suy nghĩ sau. Nhờ có chuyện này, cô quyết định về sau không thể tùy tiện nhìn “Mệnh” cho người khác, có lẽ là nhìn thấu Thiên Cơ nên bị trừng phạt ý mà.

Cô không muốn dùng nhưng lại có rất nhiều người đến trước mặt cô, chờ “Linh mệnh.”

Sau khi ăn xong điểm tâm, Luu Hường Tuyết thấy con gái không bị làm sao nên trở lại thị trấn làm việc.

Sau khi tạm biệt mẹ, Ngô Song tiếp tục ngồi trong phòng suy nghĩ.

Còn chưa tỉnh tâm, bên ngoài cửa lớn có một đám nữ nhân riu rít đi tới đi đầu chính là mợ cả của cô.

“Hựu Hựu a, đang chơi một mình sao? Nhanh kể cho nhóm a thăm này nghe, các nàng đều không tin giấc mơ của cháu!”

Trang Đông Mai dẫn một đám tức phụ nhóm vào phòng, nhìn thấy Ngô Song liền lập tức lộ ra vẻ thân thiết tươi cười.

Ngô Song nhú mày, không nghĩ tới mợ cả lại làm như thế.

Cô còn chưa kịp chào hỏi, họ đã mồm năm miệng mười câu hỏi cô.

“Hựu Hựu, cháu thật sự mơ thấy mợ cả nhà cháu sinh con trai?”

“Hựu Hựu, cháu có mơ thấy thím không? Lúc nào thì thím mới có con?”

...

Các câu hỏi lần lượt tuôn ra, tất cả đều liên quan đến chuyện hôm qua.

Ngô Song vội vàng phủ nhận: “Các thím, cháu chỉ mơ thấy mợ cả, không mơ thấy người khác. Các người đừng hỏi cháu, cái gì cháu cũng không biết.”

Họ vẫn không tin, bao vây cô nói âm ỉ.

Vào mùa đông ở nông thôn không có gì làm nên ngày thường, nhóm cô thím này thường xuyên túm tụm lại nói chuyện nhảm. Hôm nay cũng như vậy chỉ là họ đang cuốn lấy cô thôi.

Ngô Song bị cuốn lấy rất khó chịu, giải thích cũng không được, cô đành giả ngu vậy. Dù sao bây giờ cô vẫn là một “đứa nhỏ”, người hỏi nhiều như vậy ta nghe không hiểu, người còn hỏi sao?

Bị hỏi một hồi, nhóm cô thím không thấy cô nói gì nên mới thăm than đáng tiếc đi về.

Ngô Song thở phào nhẹ nhõm một hơi, đang chuẩn bị đi ngủ thì lại có một người tới.

Người tới là Luu Quế Hoa, tính ra Ngô Song phải gọi nàng là dì, nhưng từ nhỏ Ngô Song đều gọi người khác theo Luu Tiểu Bảo cho nên bình thường gặp mặt cô gọi nàng là cô ba.

Lưu Quế Hoa không phải đến một mình mà là đi cùng Lưu thái thái.

Ngô Song vừa thấy, Lư Quế Hoa đã nở nụ cười lấy lòng cô liền cảm thấy không tốt. Quả nhiên cô còn chưa đứng dậy chào “Cô ba” thì bà ngoại đã lên tiếng trước.

Lão thái thái hơn hờ nói: “Hự Hự a, cháu có thể mơ thấy Đông Mai, cháu có thể mơ thấy người khác không? Cháu cùng cô ba nói chuyện nhiều một chút, xem ngày mai có thể mơ thấy nó không?”

“Hự Hự càng lớn càng xinh đẹp.” Lão thái thái còn chưa nói xong, Lư Quế Hoa đã ngồi xổm bên người Ngô Song, mặt tươi cười lấy lòng nói: “Hự Hự, nghe nói giấc mơ của cháu rất linh nghiệm, cháu có thể xem giúp cô, khi nào thì cô mới sinh?”

Ngô Song nhìn Lư Quế Hoa không nói gì.

Cô biết Lư Quế Hoa đã kết hôn mấy năm nhưng chưa có con, cô cũng nghe nói Lư Quế Hoa ở nhà chồng thường bị mẹ chồng làm khó dễ, trượng phu đánh chửi.

Cô rất đồng cảm nhưng đối với vị cô cô này, kiếp trước cô cũng không nhớ rõ. Cô chỉ biết Lư Quế Hoa sau này có 2 đứa nhỏ, cụ thể là năm nào thì cô không nhớ rõ.

Thấy Ngô Song không nói lời nào, Lư Quế Hoa nói vài câu, nói xong lại khóc: “Hự Hự, cô cũng biết linh mộng khó cầu, nhưng cô ba cầu cháu, cháu giúp cô đi, cô không có đứa nhỏ liên...”

Thấy nàng khóc, lão thái thái cũng không đành lòng.

Lư thái thái xót xa kéo Lư Quế Hoa, dụ dỗ Ngô Song nói: “Hự Hự, mặc kệ có mơ được hay không, đêm nay cháu thử xem cho cô ba đi. Cô ba cháu cũng đáng thương, về nhà mẹ đẻ cũng phải lên đi bây giờ trở về chắc chắn bị mắng a.”

Ngô Song âm thầm thở dài một hơi, cô không định sẽ nhìn “mệnh” cho người khác, nhưng gặp cảnh này cô cũng không đành lòng.

Con gái a, vì cái gì lại khó sống như vậy?

Ngô Song bất đắc dĩ gọi bí giầu, hiện tại cô không biết chút tin tức gì nên không dám nói bừa với Lư Quế Hoa. Cô nghĩ xem xong thì nói sau cho chắc chắn.

Lục giác bí giầu rất nhanh hiện lên, văn tự cũng rất nhanh hiện ra.

Lần này Ngô Song không bị đau đầu nữa, xem cuộc đời của Lư Quế Hoa.

“Lư Quế Hoa, là người huyện Bắc Phụng, Tây Nguyên sinh năm 1968, 20 tuổi gả cho Trương thị, 25 tuổi sinh con gái, 28 tuổi sinh con trai, 45 tuổi tang mẫu, lúc tuổi già An Thuận, thọ 76 tuổi.”

Xem xong hàng chữ này, cô yên lặng tính toán, sinh năm 1968, 25 tuổi sinh con gái, vừa lúc sắp đến năm 1993! Tuy rằng không biết ngày tháng cụ thể nhưng cũng đủ để ứng phó với Lư Quế Hoa.

Ngô Song nghĩ ngợi, giả vờ cẩn thận nói: “Cô Ba, cô đừng khóc, thật ra trước kia cháu cũng mơ thấy cô sinh con, nhưng là... là con gái. Cháu sợ cô mất hứng nên không dám nói.”

“A? Thật sao? Cháu có mơ thấy cô?” Lư Quế Hoa đến cầu xin, kỳ thật cũng không ôm nhiều hi vọng. Nhưng vì bị “Linh Mộng” mê hoặc, nàng nào biết ngày nào mới mộng được chứ?

Không nghĩ tới, nàng chưa đi liền nghe được đáp án, Lư Quế Hoa nhất thời vui mừng ngừng lại nước mắt: “Hự Hự, cháu nói mau khi nào thì cô mới sinh đứa nhỏ? Dù là nam hay nữ, chỉ cần có con là tốt rồi.”

Đã nói ra rồi nên cô quyết định nói hết cho Lư Quế Hoa biết: “Cô Ba, sang năm cô có thể có một bé gái, 2 năm sau thì có một cậu con trai. Về sau cô đừng khóc nữa, muộn muộn sẽ nhanh tới thôi.”

Lư Quế Hoa nghe Ngô Song chắc nịch nói như vậy, lại nghe được mình còn có con trai, những thương tâm trước đó liền tan theo mây gió.

Cô liên tục gật đầu xác nhận: “Được, cô sẽ không khóc nữa, cô nhất định phải bồi bổ cơ thể thật tốt để đợi con gái tới.”

Lư Quế Hoa mang theo tâm trạng vui mừng về nhà, lúc gần đi còn mua đường quả cho Ngô Song.

Ngô Song tay cầm đường quả nhưng tâm trạng lại không vui vẻ mấy, lỡ như cô nói không đúng thì thảm rồi. Cô Ba của cô sẽ không chịu được loại đả kích này.

Nhìn được “mệnh” của ba người rất thuận lợi, nhất là cô Ba, nhất định sẽ không sai. Ngô Song bây giờ mới bắt đầu tin vào năng lực đặc biệt của bí giầu.

Mặc dù cô cảm thấy rất thần kì nhưng cô không nghĩ mình sẽ nhìn “mệnh” cho người khác, cái cô mong muốn nhất là truyền thừa của chữ “Y” kia thôi!

Ngô Song im lặng nghĩ, cô nhất định phải đem chữ “Y” này thấp sáng, cố gắng học tập y thuật. Dù “mệnh” có thần kí nhưng không phù hợp với cơ sở khoa học. Cô nhất định phải cố gắng làm một bác sĩ giỏi, cô không muốn đi làm cái gì, Tiểu Thần Bà đâu a~

Đáng tiếc cô nghĩ như vậy thôi nhưng muốn thực hiện lại là một vấn đề khác.

Vài ngày liên tiếp, Ngô Song vẫn không thể thấp sáng được chữ “Y”. Trừ hai chữ ra thì mấy chữ còn lại cô cũng chưa thấp sáng.

Lần trước nếu Lưu Đến Đệ không đến quấy rầy thì cô nhất định có thể thấp sáng chữ “Y” rồi. Nhưng bây giờ đêm đã khuya rồi, cô không thể thấp hết mấy chữ kia ngay được.

Ngô Song trong lòng buồn bực, không biết phải làm như thế nào.

Mặt khác, cô không còn bị đau đầu như trước nhưng đêm hôm đó đột nhiên bị công kích, cô vẫn không biết vì sao?

Rất nhanh đã đến 28 tháng chạp.

Vết thương trên đầu của Ngô Song đã khỏi rồi, vài băng đầu được tháo ra. Trên trán chỉ để lại một chút sẹo trắng nhỏ.

Ăn xong cơm trưa, Ngô Song nói với bà ngoại một tiếng rồi chạy đến cửa thôn chờ mẹ về, bắt đầu từ hôm nay mẹ cô bắt đầu được nghỉ đông!

Cô chạy lạch bạch đến cửa thôn, trên đường gặp rất nhiều người chào hỏi với cô.

Bình thường người trong thôn nhìn thấy cô đều không thèm nhìn, không thì lại châm chọc. Nhưng hôm nay cô rất được mọi người chào đón, thậm chí trong nụ cười còn mang theo một chút sợ hãi.

Không biết do ai nói nhưng bây giờ ai trong thôn cũng biết “Linh Mệnh” của cô, giấc mơ nào cũng linh nghiệm.

Dù đã đi được một đoạn khá xa nhưng Ngô Song vẫn nghe thấy họ thì thầm nói cái gì mộng thần, cái gì mà linh nữ, đủ các loại. Cô nghe vậy có chút dè dặt.

Cô không nghĩ tới chuyện mình tuyên truyền mê tín dị đoan nhưng chuyện này cô cũng không biết giải thích như thế nào, đành phải giả ngu thôi.

Đi tới cửa phòng khám nhỏ trong thôn, Ngô Song dừng lại.

Đây là con đường mà đi vào thôn nhất định phải đi qua chỉ cần mẹ trở về cô nhất định sẽ nhìn thấy.

Lúc này đằng sau đột nhiên vang lên tiếng gọi vui mừng: “Hựu Hựu, cháu ở chỗ này a~ Cô đang định đi tìm cháu đây, đi cùng cô đến cửa hàng, muốn gì cô mua cho.”

Ngô Song ngoảnh đầu lại nhìn thì ra là Lưu Quế Hoa.

Thấy Lưu Quế Hoa vui mừng tươi cười, lại còn có động tác bảo vệ bụng, rõ ràng cô Ba mang thai !

Ngô Song nhin không được liền âm thầm than vãn: “Sao lại chuẩn như vậy? Cứ tiếp tục như thế này cô nhất định sẽ biến thành Tiểu Thần Bà thật a~”

P/s: không biết cảm xúc của mọi người khi đọc chương này là gì? Nhưng ta thấy rất khó chịu, nói mơ là có thể mơ luôn được sao? Mơ rất dễ sao? Mới nói chuyện một tí làm sao mà ngày mai đã mơ thấy người nọ cơ chứ... Truyện quá mê tín...*w*....

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Người tốt không dễ làm.

Đứng phía sau Lưu Quế Hoa là chồng nàng Trương Bình, Trương Bình vừa nghe Lưu Quế Hoa gọi “Hựu Hựu”, liền biết tiểu cô nương này chính là Tiểu thần bà kia.

Không chờ Lưu Quế Hoa nói xong, Trương Bình đã kích động nói: “Quế Hoa, đây là cháu gái nhỏ kia ?Nhanh em hỏi xem con bé thích ăn gì, anh đi mua, em ở chỗ này nghỉ ngơi đi.”

Lưu Quế Hoa được chồng chăm sóc nhin không được lại vui vẻ cười.

Nàng hương Ngô Song cười nói: “Hựu Hựu, cô kể cho cháu nghe, hôm đó cô về nhà liền đi khám, bác sĩ nói cô mang thai! Cho nên cháu muốn mua cái gì cứ nói với cô, cô mua cho.”

Ngô Song nghe xong mới hiểu vì sao hai người họ kích động như thế, nhưng không cần thiết phải đến tạ lễ với cô a.

Cô vì đồng cảm mới nói cho Lư Quế Hoa chuyện kia, cô cũng không cần họ phải cảm kích mình.

Vì thế Ngô Song lập tức cự tuyệt nói: “Cô ba, lần trước cô mua kẹo đường cháu còn chưa ăn hết. Hai người chắc là đến tặng quà ngày lễ ? Vậy đi nhanh thôi, cháu không cần mua cái gì đâu.”

“Vậy sao được?” Lư Quế Hoa muốn mua đồ cho Ngô Song nhưng Ngô Song lại kiên quyết không cầm.

Hai người cứ giằng co mãi, chuyện Lư Quế Hoa mang thai lại được truyền ra. Lần này những người nào không tin Ngô Song cũng cảm thấy thần kỳ.

Những người đi qua nghe thấy vậy liền vây lấy Ngô Song hỏi liên tục.

Đang náo nhiệt thì Lư Hương Tuyết đã trở lại.

Thấy con gái nhỏ bị mọi người vây vào giữa, Lư Hương Tuyết rất kinh ngạc, nàng còn chưa lên tiếng đã có người chào nàng.

“Hương Tuyết về rồi a? Đi làm mệt không?”

“Hương Tuyết, đồng này không có việc gì, mang Hựu Hựu sang nhà ta ngồi một chút nha.”

“Hương Tuyết, hôm nào ghé qua nhà ta chơi.”

“...”

Lư Hương Tuyết được mọi người nói chuyện thân thiết như thế liền kinh ngạc không thôi, có chút thụ sủng nhược kinh.

Bao nhiêu năm qua nàng chưa từng được mọi người chào hỏi thân thiết như thế.

Từ khi nàng sinh con gái nhỏ thì ngay cả những người bạn tốt trước kia của nàng cũng bắt đầu xa cách. Nhưng hôm nay lại xảy ra chuyện này, đây rốt cuộc là có chuyện gì?

Ngô Song bị kẹt trong đám người, tầm mắt bị chặn, nghe thấy có người gọi Hương Tuyết, cô mới biết mẹ đã về tới, cô vội vàng đi từ trong đám người đi ra.

Thấy họ không hỏi được gì từ mình liền chuyển sang thân thiết với mẹ, Ngô Song rũ mắt xuống che đi sự giễu cợt trong mắt.

Cô chưa bao giờ biết người trong thôn đối với mẹ con cô lại nhiệt tình như thế a~

Kỳ thật từ ngày mẹ cô thay đổi thái độ cô không nghĩ đến chuyện này, chỉ là cô không nghĩ đến chuyện này lại truyền nhanh như thế!

Là người trùng sinh, cô đã sớm không để ý đến ánh mắt của người khác, cô sẽ không như kiếp trước yếu lòng thương người mắt trắng nữa, nhưng mẹ cô nhất định sẽ thương tâm.

Kiếp trước cô liền cảm thấy ủy khuất thay cho mẹ.

Rõ ràng mẹ cô chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý, dựa vào cái gì lại bị chỉ trích một đời? Nếu muốn chỉ trích, phi nhỏ thì phải là cái người cha đáng kính kia mới đúng!

Mẹ cô chính là hoa si, ngây ngốc chờ đợi, ngày nào trải qua cũng không vui vẻ.

Kiếp trước Ngô Song biết, ở ngoài mặt, mẹ cô kiên cường rất lạnh nhạt nhưng trên thực tế, đáy lòng mẹ cô vẫn rất đau lòng, nhớ đến người kia. Chỉ tiếc, mãi đến lúc mẹ cô cũng không có ai đến thăm.

Nhớ tới kiếp trước mẹ con hai người cô đơn, Ngô Song nắm thật chặt tay của mẹ, trong lòng âm thầm quyết định.

Nếu chỉ vì cô có “linh mệnh” mọi người liền thân thiết với mẹ cô, vậy cô cũng không ngại lại ngẫu nhiên nói ra một cái “linh mệnh”.

Cô biết họ chưa chắc đã nhiệt tình thật, nhưng như vậy thì thế nào? Chỉ cần mẹ cô có thể vui vẻ, cô sẽ khiến cho bọn họ phải tâm phục khẩu phục! Bởi vì đối với mỗi người, ai cũng sẽ tò mò về tương lai của mình!

Tuy nhiên cô cũng sẽ không lạm dụng bí dấu vì nhìn thấu quá nhiều thiên cơ, cô sợ sẽ bị thiên phạt. Nhưng trừ bỏ bí dấu, cô còn có sự lợi hại của việc “trùng sinh” a? Dựa vào ký ức kiếp trước, cô cũng có thể biết trước được nhiều việc, haha.

Lư Hương Tuyết thấy mọi người nhiệt tình như vậy, rốt cuộc cũng biết con gái “thần kì”, nàng lại kinh ngạc nhìn con gái nhỏ.

Chuyện con gái nói chị dâu cả có em bé, nàng cho rằng đó chỉ là trùng hợp, không nghĩ tới giấc mơ nào của con gái cũng thành sự thật?

Lưu Hương Tuyết cũng cảm thấy lầy lã, cùng mọi người nói chuyện một lúc. Sau khi về đến nhà, nàng nhìn không được liền giữ chặt con gái nhỏ hỏi: “Hữu Hữu, tất cả giấc mơ của con đều thành sự thật sao? Trước kia sao mẹ không thấy con nói chuyện này?”

“Mẹ chuyện này con cũng không biết, kỳ thật con chỉ tùy tiện nói vài câu thôi, không nghĩ nó lại là thật.”

Ngô Song giả bộ ngây thơ nháy mắt mấy cái, dù hiện tại mẹ đang hỏi nhưng cô cũng sẽ không nói ra chuyện trong đầu có bí ẩn, chuyện này rất kì lạ. Chẳng lẽ cô lại nói với mẹ rằng mình trùng sinh sao?

Lúc hai mẹ con cô nói chuyện thì vợ chồng Lưu Quế Hoa cầm túi lớn đi tới.

Vừa vào cửa, Lưu Quế Hoa liền cướp lời nói: “Hương Tuyết, đây là quà mà chúng ta mua cho cháu gái, không phải là cho chị nên chị không được từ chối.”

Lưu Hương Tuyết muốn chối từ nhưng lại không viện cớ được, đành phải tiếp đón, cũng bảo Ngô Song đi ra nói cảm ơn.

Ngô Song không nghĩ bọn họ lại cổ chấp như thế.

Kỳ thật chuyện Lưu Quế Hoa mang thai không có quan hệ với cô, cô cũng không phải Quan Âm. Nhưng người ta lại nói là nhờ cô nên họ mới có được đứa bé này, có thể thấy được vợ chồng Lưu Quế Hoa là người chất phác. Còn chuyện trước kia vì không có con mà hai người đánh nhau, có lẽ là quá gấp nên mới vậy.

Ngô Song biết mình không nên cự tuyệt nữa, đành nhận lấy quà cảm ơn: “Cảm ơn cô Ba, nhưng cháu chỉ cần lấy túi hạt dưa và đường quả là được rồi, còn lại cô mang về đi cháu không ăn được đâu.”

Thấy cô hiểu chuyện như vậy càng khiến cho Lưu Quế Hoa yêu thích.

Hai bên lại lôi kéo một phen sau, Lưu Hương Tuyết nhận lấy một chút đồ ăn vặt, còn lại liền đưa cho vợ chồng Lưu Quế Hoa mang về, Lưu Quế Hoa lại ngồi không đi, nàng còn muốn cùng Ngô Song tiếp xúc nhiều một chút, nàng cũng muốn sinh ra một bé gái như thuận như vậy.

Bây giờ Lưu Quế Hoa thật lòng rất cảm kích Ngô Song, lại càng thích Ngô Song hơn.

Nàng cùng Lưu Hương Tuyết nói chuyện phiếm vài câu, nhìn không được lại tò mò hỏi Ngô Song: “Hữu Hữu, cháu mơ rất linh! Cháu còn mơ đến chuyện gì nữa không? Hôm nay rảnh rồi, cháu nói cho chúng ta biết một chút đi? Nếu nói không chuẩn cô cũng muốn nghe một chút.”

Nàng vừa nói xong thì Lưu thái thái cũng từ bên ngoài trở về, đi đằng sau còn có Trang Đông Mai, Lưu Chiêu Đệ, Lưu Đền Đệ.

Nghe thấy Lưu Quế Hoa hỏi như vậy, mọi người cũng đều kinh ngạc, sao lại yêu cầu Ngô Song nói nhiều về mấy cái giấc mơ kia.

Ngô Song không chịu nổi sự thúc giục của mọi người, liền nghĩ ngợi một chút, tới gần Lưu Hương Tuyết nói: “Mẹ những giấc mơ khác con không nhớ rõ, nhưng con có ấn tượng với một giấc mơ, chỉ là...chuyện này không tốt con không biết là có nên nói hay không thôi.”

Vừa rời ở cửa thôn Ngô Song mới quyết định chuyện này, đem những ký ức kia sắp xếp lại một chút.

Cô nhớ đến tất cả các chuyện trong hai năm gần đây, cô có nhớ rõ mấy chuyện! Mà cô cũng không muốn nói, chuyện này rất thảm!

Lưu Hương Tuyết không biết con gái lại mơ thấy cái gì, còn chưa kịp hỏi thì Lưu thái thái đã thúc giục: “Hữu Hữu, không quản chuyện xấu hay chuyện tốt, cháu nói nhanh đi! Nói không chừng cháu nói ra, chuyện xấu liền biến thành chuyện tốt đi?”

Ngô Song chính là muốn đánh cái chủ ý này, cô muốn thông qua nhắc nhở mà bị kịch không tái diễn nữa.

Kiếp trước vào đêm 29 tháng chạp, nhà thôn trưởng Lưu Bảo Quý gặp trộm.

Lúc ấy hình như là nửa đêm, người trong nhà đều ngủ say nên không ai phát hiện, chỉ có con trai lớn 10 tuổi nhà Lưu Bảo Quý nửa đêm đi tiểu mới phát hiện. Đứa bé kia chưa kịp kêu lên liền bị tên trộm đâm, đợi đến khi trời sáng thì đứa nhỏ đã mất máu quá nhiều mà tử vong.

Sau khi xảy ra chuyện này, Lưu Bảo Quý cũng không làm thôn trưởng nữa. Hai vợ chồng mỗi ngày đều đến đồn công an thăm hỏi, nhưng mãi đến khi Ngô Song rời khỏi thôn cũng vẫn chưa bắt được hung thủ.

Đây là chuyện mà Ngô Song thấy thảm nhất nên cô nhớ rất rõ ràng.

Vài ngày trước khi vừa mới trùng sinh, Ngô Song lúc nào cũng chỉ nghĩ làm thế nào để kiếm tiền nuôi sống gia đình, làm thế nào để thay đổi bản thân nên cũng không nhớ đến chuyện của người khác. Hai ngày nay bởi vì chuyện của mẹ cả và chuyện của Lưu Quế Hoa, cô mới nhớ cô trùng sinh không chỉ có thể thay đổi tình hình trong nhà mà cũng có thể ảnh hưởng đến người khác!

Dù cô không thể giúp mọi người trong nhà thay đổi vận mệnh nhưng ít ra chuyện bị kịch này cô cũng có thể nhắc nhở họ một chút. Dù người khác không

tin lời nói của mình nhưng nếu như cô nhắc nhở thì sẽ không cảm thấy lương tâm bị cắn rứt.

Ngô Song nghĩ đến đây liền trực tiếp nói: “Bà ngoại, mấy hôm trước cháu mơ thấy nhà trưởng thôn bị trộm, hơn nữa...Tiểu Quân còn bị tên trộm đâm chết.”

Mọi người vốn cho rằng giấc mơ của trẻ con sẽ không mơ thấy chuyện xấu, nhưng ai biết lại mơ thấy chuyện này!

Mọi người đều bị giật mình, Lư Hường Tuyết vội vàng hỏi: “Hự Hự, con mơ thấy Tiểu Quân bị đâm thật sao? Vào lúc nào? Nếu như lời con nói là đúng mẹ sẽ đi báo với nhà họ ngay!”

Lư thái thái cũng sợ tới mức cuống quýt gật đầu: “Tam nha nói đúng, nếu chuyện này là thật thì nên báo cho họ một tiếng!”

“Đúng, mạng người quan thiên a, nhanh đi nói với họ đi.”

Ngô Song nói ra thời gian, mấy người bọn họ cũng không quán lấy cô nữa mà nhổm dậy đến nhà Lư Bảo Quý.

Lư Bảo quý hai ngày nay cũng đã nghe nói qua về “Linh mộng” đồn đãi, nhưng hắn không tin. Hắn vốn dĩ là cán bộ công chức, làm sao có thể mê tín được?

Ai biết, hôm nay Ngô Song nói có mơ đến nhà hắn nhưng là tai họa khiến hắn nhất thời mất hươg.

“Ngươi nha đầu kia, cháu nói hự nói vượn cái gì? Ngày mai có trộm? Giờ là thời gian nào rồi, trộm cũng phải về nhà ăn tết a!” Đối với lời nhắc nhở của Ngô Song, Lư Bảo quý rất tức giận.

Nếu không phải vì Ngô Song còn nhỏ, hắn nhất định sẽ đuổi người, đối với chuyện này, đây không phải nguyên rủa nhà bọn họ sao?

Ngô Song thấy thái độ này của Lư Quý Bảo cũng âm thầm nhủ mày.

Cô có ý tốt nên mới đến nhắc nhở nếu người ta không tin, không cảm kích, vậy cô cũng không có biện pháp. Dù sao nói ra chuyện này cô sẽ không cảm thấy lương tâm bị cắn rứt, cô cũng không phải thánh cứu thế, không thể cứu mọi người được.

Ngô Song nhếch miệng, đang chuẩn bị gọi mẹ đi về thì vợ Lư Quý Bảo đột nhiên gọi họ lại.

“Đừng đi vội, nói rõ ràng đi, vừa rồi cháu nói Tiểu Quân nhà bác sẽ bị đâm chết? Ngươi nha đầu kia thế nào lại độc ác như thế? Ngươi không phải ghen tị nhà chúng ta, cố ý trừ chúng ta đi?”

Vợ Lư Quý Bảo giận đùng đùng ngăn Ngô Song lại nói: “Ta nói với ngươi, hôm nay việc này mọi người đều nghe thấy, ngày mai ta một đêm không ngủ chờ! Nếu quả thật có trộm, ta mua cá mua thịt cảm tạ ngươi! Nếu như không có trộm, đêm 30 ngươi cũng phải đến đập đầu bồi lễ với nhà chúng ta!”

Ngô Song nhìn nàng hung dữ như thế cảm thấy rất tức giận, rất muốn cười.

Đây là chuyện của ai a? Cô chỉ đến nhắc nhở không ngờ lại còn bị hiểu lầm. Xem ra người tốt quả nhiên không dễ làm. Cô quyết định, về sau có chuyện liên quan đến nhà này, dù là chuyện long trời lở đất, cô cũng không thềm nhắc nhở.

Ngô Song nhin không được tức giận, nhanh gọi bí giấu ra, sau đó quả xem “mệnh” của Lư Quý Bảo quả nhiên thấy được “Trung niên tang tử”.

Lần này cô không có gì băn khoăn, lạnh lùng, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống nói: “Bá, nếu như ngày mai không có trộm, cháu đến bồi lễ cho bá! Nếu quả thật có trộm, bá cũng đừng mua cá mua thịt cho cháu, cháu ăn không nổi!”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bí giấu thẳng cấp.

Suốt ngày hôm sau, Lư Hường Tuyết lo lắng đứng ngồi không yên.

Nàng một bên lo lắng con gái mơ không chuẩn, ngày mai sẽ bị nhà thôn trưởng làm khó dễ. Về mặt khác, nàng lại lo lắng giấc mơ kia là thật thì sẽ có chuyện gì xảy ra?

Vào tối hôm đó, Lư Hường Tuyết ăn xong cơm chiều rồi nói với Lư thái thái: “Mẹ, mẹ ở nhà trông Hự Hự, con sang bên nhà bên kia xem, xem có chuyện gì không?”

“Mẹ, mẹ muốn đi đâu? Bây giờ trời tối rồi, mẹ cũng không phải trộm, mẹ đến đây nhìn bọn họ mặt lạnh sao?” Ngô Song không đồng ý cho mẹ cô qua

bên đây.

Thứ nhất bên đó có nguy hiểm, thứ hai nhà thông trưởng không tin lời cô nói, cô không muốn mẹ sang đó lại chịu ủy khuất.

Lưu Thái Thái cũng lắc đầu: “Tam nha, con đừng đi! Hựu Hựu có ý tốt nhắc nhở họ nhưng bọn họ không tinm còn nói cái này cái nọ. Con đừng đi, mặc kệ họ!”

Lưu Hường Tuyết bị hai người đồng loạt ngăn cản đành phải ở trong nhà.

Dù nàng không đi nhưng vẫn rất lo lắng, cho nên lên giường mãi cũng không ngủ được.

Đến hơn nửa đêm, Lưu Hường Tuyết mệt mỏi chuẩn bị ngủ thì bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa bang bang!

Đêm khuya yên tĩnh, thanh âm kia đột ngột lại vang dội khiến Ngô Song cùng Lưu Thái Thái thức tỉnh.

Kỳ thật đêm nay, ba người bọn họ cũng không ngủ được, chung quy mạng người rất quan trọng, ngay cả Ngô Song cũng có chút lo lắng.

Cho nên gõ cửa thanh vừa vang lên, ba người đều dậy.

Lưu Hường Tuyết tốc độ nhanh nhất, nàng xuống giường mở đèn hỏi: “Ai a?”

“Ta, Trương Lan. Hường Tuyết nhanh mở cửa, ta có chút việc muốn hỏi Hựu Hựu.”

Bên ngoài cửa truyền đến giọng cao trả lời, đó là cái người hôm qua to tiếng với bọn họ, vợ của Lưu Quý Bảo, Trương Lan. Nhưng lúc này giọng của nàng một chút kiêu ngạo cũng không có, ngược lại mang theo một điểm hi vọng vội vàng.

Lưu Hường Tuyết vừa nghe là nàng, biết đã xảy ra chuyện, vội vàng cầm đèn pin đi mở cửa.

Vừa mở cửa lớn, Trương Lan vội vàng chào hỏi Lưu Hường Tuyết liền chạy vào trong phòng chạy, một bên chạy một bên hô: “Hựu Hựu ngủ chưa? Có thể gọi Hựu Hựu dậy không? Ta muốn hỏi con bé một chút chuyện.”

Lúc Lưu Hường Tuyết đi mở cửa thì Ngô Song cùng Lưu Thái Thái đã mặc quần áo xong chờ ở phòng khách.

Thấy Trương Lan đi vào, Lưu Thái Thái lập tức giáo huấn trước: “Tiểu Lan, có phải bắt được trộm rồi không? Lúc này ngươi tin Hựu Hựu chưa?”

“Ài, tin tin, Hựu Hựu đoán chuẩn như thần! Đã bắt được tên trộm rồi!”

Trương Lan bị nói như vậy, mặt mũi đỏ bừng hướng Lưu Thái Thái bồi tội: “Thím, ngày hôm qua đều là cháu không đúng, thím đừng so đo cùng cháu. Thím nếu không hài lòng, mắng cháu hả giận cũng được!”

Lưu Thái Thái khoát tay: “Ta mắng ngươi làm gì? Không có xảy ra việc gì thì tốt rồi! Nếu bắt được tên trộm rồi, ngươi nửa đêm còn tới làm gì? Ngươi không thể để ngày mai nói được à!”

“Thím, bắt được trộm nhưng...”

Trương Lan xát xát tay, ngượng ngùng nhìn về phía Ngô Song hỏi: “Hựu Hựu, cháu mơ thấy mấy tên trộm? Chúng ta chỉ bắt được một tên nhưng bác cả cháu nói một người thì không thể treo được cái tường cao như thế. Đi ra bên ngoài thì không tìm thấy người khác, nhà chúng ta đều không yên lòng cho nên liên tới hỏi cháu.”

Hỏi xong sợ Ngô Song sinh khí không trả lời, Trương Lan liền nói luôn: “Hựu Hựu, ngày hôm qua đều là bá không tốt, cháu đừng nóng giận. Ngày mai bá mua đường cho cháu, đến năm mới bá mua đồ mới cho cháu xem như bá bồi lễ cho cháu. Chuyện này phải nghe cháu nói một chút bá mới yên tâm.”

Ngô Song nhìn nàng không khỏi có chút buồn cười, so với hai ngày trước hoàn toàn bất đồng, thật đúng là làm cho người ta được mở mang tầm mắt a!

Nhưng đáng tiếc nàng cầu chuyện này, Ngô Song không có biện pháp giúp nàng, bởi vì Ngô Song cũng không biết là có mấy tên trộm! Trong trí nhớ chỉ có việc sau tình tiết, Ngô Song sao có thể biết là có bao nhiêu tên trộm chứ?

Bởi vậy Ngô Song lắc đầu nói: “Bá cháu nằm mơ chỉ thấy nhà bá có trộm cũng không biết có bao nhiêu tên, bá hỏi tên trộm kia chưa?”

“Ài, hỏi thì hẳn nói chỉ có một mình hẳn.” Trương Lan gặp cô không hỏi được gì đành thôi.

Nàng nói lỗi xong liền vội vã trở về.

Chuyện nào loạn đêm nay, Lưu gia ba người càng không ngủ được.

Lão Thái Thái hướng Ngô Song nói: “Hựu Hựu, về sau nếu cháu nằm mơ mặc kệ chuyện xấu hay tốt trước tiên hãy nói cho bà nghe. Lần này nhờ có cháu nên Tiểu Quân không bị làm sao rồi.”

“Vâng, có chuyện gì cháu nhất định sẽ nói cho bà nghe.” Ngô Song gật đầu, nhu thuận đáp ứng.

Ba người hàn huyên vài câu chỉ trong chốc lát đã đến rạng sáng ngày 30.

Nhìn trời cũng hơi sáng Lưu Thái Thái nói: “Hựu Hựu, cháu đi ngủ đi, bà và mẹ cháu không ngủ được.”

Gần một đêm không ngủ, Ngô Song quả thật cũng có chút mệt nhọc, cô ngoan ngoãn trở về phòng.

Leo lên giường, Ngô Song nhắm mắt lại, trong lòng nhịn không được còn nhớ đến chuyện vừa rồi: thật là quá mạo hiểm, may mắn là cô nhớ tới nếu không Lưu Tiểu Quân cũng sẽ giống như kiếp trước.

Ngô Song vừa cảm thán xong, đột nhiên trước mắt cô sáng ngời, màu vàng bí giấu giống như là lần đầu tiên, đột nhiên bất thành linh xuất hiện tại trong đầu của cô.

Kim quang quay tròn xoay tròn, quá một lúc lâu mới dừng lại.

Lần này, Ngô Song đột nhiên phát hiện ra có một chút khác biệt.

Đầu tiên chữ “Mệnh” màu trắng đã biến thành màu đỏ, tiếp theo càng làm cho cô mừng rỡ, cô đau khổ cố gắng cũng không thể thấp sáng chữ “Y”, lần này thế nhưng lại tự động biến thành màu trắng!

Mà còn lại bốn chữ cũng ảm ảm có một điểm ánh sáng, cô nhìn được chữ “Tương” có nhiều sáng nhất.

Ngô Song mừng rỡ không thôi, xém bật cười.

Cô không biết vì cái gì mà bí giấu đột nhiên thay đổi, chẳng lẽ là bởi vì cứu Lưu Tiểu Quân?

Kiếp trước cô không có bí giấu, kiếp này lại có được thứ này giống như Hòa Ngọc bài có liên quan, cũng có khả năng là do cô liều mình cứu người mà có. Như vậy hiện tại công năng của bí giấu tăng lên nhiều như vậy có phải cũng là do cô cứu người không?

Chẳng lẽ là công đức càng nhiều, công năng thì càng nhiều?

Ngô Song vui vẻ, nhắm mắt lại, ở trong đầu tập trung tinh thần hướng chữ “Y”.

Nàng cho rằng cố gắng nhìn về phía “Y” chữ, liền có thể học được các loại bí kỹ thần y, đáng tiếc, cô nhìn rất lâu cũng không hiện ra cái gì.

Ngô Song có chút uể oải: chẳng lẽ “Y” chữ cùng y thuật không quan hệ?

Hoặc là phương pháp học tập của cô không đúng?

Cố gắng lại thử một lúc cũng như cũ không thu hoạch được gì, Ngô Song đành phải bất đắc dĩ buông tha.

Chìm vào giấc ngủ sâu, Ngô Song vẫn còn nhớ mãi không quên: về sau muốn cứu người nhiều, tích nhiều công đức, tranh thủ đem bí giấu công năng toàn bộ mở ra!

Ngủ thẳng một giấc đến chín rưỡi, Ngô Song mới tỉnh.

Không phải cô tự tỉnh mà là bị sự náo nhiệt bên ngoài đánh thức!

Ngô Song mặc xong quần áo đi ra ngoài nhìn, trong phòng khách có rất nhiều người, cả nhà thôn trưởng cũng ở chỗ này.

Hình như Lưu Hương Tuyết không ở nhà cho nên bọn họ đều vây quanh Lưu Thái Thái hỏi, nói tới nói lui đều là hỏi về chuyện của cô nhưng không ai muốn đánh thức nàng.

Đột nhiên một người quay đầu phát hiện cô lập tức cao hứng nói: “Hựu Hựu đã dậy a!”

Tiếng kêu này nhất thời khiến mọi người đều nhìn hết sang bên này.

Ngô Song bị bọn họ nhìn nhiệt tình như vậy, nếu không phải linh hồn cô thành thực chỉ sợ đã bị dọa khóc.

Tất cả mọi người chuyển hướng sang bao vây cô, hỏi liên tục.

“Hựu Hựu tỉnh? Ngủ có ngon hay không?”

“Hựu Hựu, nhà ta năm nay mua mấy phần bò kho, cháu đến nhà ta ăn thử không?”

“Tôi nay Hựu Hựu đến nhà ta chơi, nhà ta năm nay mua mua nhiều pháo hoa, phóng lên rất đẹp!”

“...”

Một câu một câu đều vô cùng chân thành, Ngô Song không thích loại ưu đãi này.

Nàng dùng tâm tình phức tạp nhìn mọi người, nháy mắt được mọi người ca ngợi rất nhiều.

Cái gì mà ngoan ngoãn, hiểu chuyện, xinh đẹp, thông minh... Tóm lại những lời dùng để khen trẻ con đều xuất hiện hết.

Thấy mọi người đều chào hỏi Ngô Song, thôn trưởng Lưu Quý Bảo giọng khách át giọng chủ đuổi người: “Mọi người đều trở về đi, hôm nay là ngày 30 đừng nào loạn trong nhà thím ta. Hựu Hựu là đứa bé ngoan, về sau nếu nó mơ đến ai nhất định sẽ đến nói, tất cả nhanh về đi.”

Mọi người không dám tranh đoạt cùng hẳn vì thế bọn họ nhanh chóng giải tán trong nhà chỉ còn một nhà Lưu Quý Bảo.

Lưu Bảo quý gọi con trai nói: “Tiểu Quân, Hựu Hựu là người cứu mạng con may đem tạ lễ lấy ra.”

“Vâng!” Lưu Tiểu Quân vội vàng đáp, từ trong túi lấy ra một bao lì xì đỏ đưa cho Ngô Song: “Hựu Hựu, cảm ơn người đã cứu ta, ta không biết người thích cái gì, cái này người cầm đi.”

Ngô Song vừa nhìn bao lì xì đỏ liền đoán được bên trong nhất định là tiền, cô không nghĩ tới Lưu Quý Bảo cùng Trương Lan bồi lễ lại bằng cách này, cô vội vã lắc đầu.

“Anh Tiểu Quân, không phải ta cứu người, là bác cả bắt được tên trộm, ta cũng không có bản lĩnh bắt trộm, cái lì xì này ta không cần.”

Lưu thái thái cũng không nghĩ tới Lưu Quý Bảo lại trả tiền, lập tức trách mắng: “Quý Bảo, người làm gì vậy? Cái gì tạ lễ? Các người trong lòng có thể nhớ kỷ ân tình Hựu Hựu, đó chính là tạ lễ tốt nhất! Cái này chúng ta không nhận, nhanh kêu Tiểu Quân cầm lại đi!”

Lưu Quý Bảo thấy bọn họ không nhận, ngược ngừng sờ đầu một cái nói: “Thím, ân tình này chúng ta vĩnh viễn đều nhớ kỹ! Chuyện ngày đó, đều là cháu hồ đồ! Về sau Hựu Hựu giống như con gái chúng ta, thím nếu gặp khó khăn gì nhất định phải nói với cháu!”

Lưu Tiểu Quân tạ lễ đưa không được, hần chớp chớp ánh mắt, đột nhiên vỗ ngực nói: “Được, Hựu Hựu sau này sẽ là em gái cháu! Về sau có ai dám bắt nạt Hựu Hựu, ta liền đánh hắn!”

Bộ dạng ông cụ non của hắn đều khiến cho mọi người cười lớn, Lưu thái thái cũng không thăm oán nhà họ, dù sao cũng là hàng xóm, lại cùng họ tác nhiên phải giúp đỡ nhau rồi.

Một nhà Lưu Quý Bảo ngồi nói một hồi, nhất định bắt bọn họ nhận một ít thịt các loại trứng gì đó, sau đó mới rời đi.

Sau khi nhà bọn họ rời đi, Lưu thái thái nhìn lễ vật nhìn không được cảm thán với Ngô Song: “Hựu Hựu, về sau mặt mũi của cháu so với bà còn lớn hơn! Cháu nhìn xem đây là lễ vật mà mọi người tặng cho cháu. Nhưng dù cháu có bản lĩnh lớn đến mấy cũng không được kiêu ngạo, không thể xem thường người khác, biết chưa?”

Ngô Song nhìn bà ngoại cười cười, giả bộ làm nũng: “Bà ngoại, cháu mới sẽ không kiêu ngạo đâu, cháu rất ngoan a!”

“Đúng rồi, Hựu Hựu nhà chúng ta là ngoan nhất!” Lưu thái thái sờ đầu ngoại tôn, cười tùm tùm bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Thấy bà ngoại vui vẻ cao hứng, Ngô Song cũng chậm rãi cười: sau khi trùng sinh mọi chuyện rồi cuộc bắt đầu chậm rãi thay đổi rồi!

Tuy rằng tạm thời cô vẫn chưa thể kiếm tiền nuôi gia đình nhưng là có thể từng chút một thay đổi thái độ của mọi người đối với mẹ con cô, có thể làm bà ngoại cùng mẹ vui vẻ như vậy cô cũng cảm thấy vui vẻ.

Cũng sắp hết năm rồi, cô tin tưởng năm mới nhất định sẽ tốt hơn năm cũ, nhất định sẽ vui vẻ hơn rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Mất biến dị.

Trong TV, tiếng chuông năm mới vang lên thì Lưu gia lại xum vầy ngồi ăn ở nhà Lưu Hương Quốc.

Từ lúc Ngô Song sinh ra đến bây giờ thì đây là lần đầu tiên cả nhà cùng ngồi chung đón giao thừa.

Trước kia tại thời điểm này, dù mọi người cũng tụ lại một chỗ ăn cơm nhưng ăn xong thì nhà nào về nhà nấy. Năm nay Ngô Song không ngủ, tất cả mọi người đều xem phim cùng cô.

Nghe được tiếng chuông giao thừa, Ngô Song lập tức nhắm mắt lại yên lặng trong lòng cầu nguyện.

Cô thức đến bây giờ không phải vì muốn đón xuân, 20 năm trước, có thể đón bao nhiêu xuân cùng mọi người a? Cô sợ dĩ thức đến bây giờ là vì giờ khắc này cô muốn cầu nguyện cho mẹ và bà ngoại.

Vào thời điểm cuối năm, các vị thần tiên sẽ hạ phàm chúc phúc muôn nhà, trước kia cô không tin truyền thuyết này, hơn nữa lúc đó cô còn nhỏ không thể thức lâu được nên chưa bao giờ kiên trì thức đến 12 giờ. Hiện tại cô được trùng sinh đối với những thứ này cô rất dễ ý.

Đối với ý niệm trong lòng Ngô Song, không biết có phải cô hoa mắt không nhưng cô cảm giác có cái gì đó giáng lên người cô, cô cảm thấy toàn thân nhẹ đi vài cân mà bí giấu trong đầu cũng đột nhiên nháy ra.

Bí giấu mỗi lần lấy ra đều xoay tròn mà lúc này bí giấu lại là hình ngôi sao lục giác xuất hiện. Đồng thời, bí giấu có màu vàng không biết vì sao đột nhiên bùng nổ, hào quang mãnh liệt kia chiếu thẳng đến mắt của Ngô Song khiến cô không nhìn thấy cái gì. Ngoài màu vàng sáng chói.

Trong mắt lại có cảm giác nhói đau, Ngô Song không tự chủ được lắc đầu, muốn quên đi đau đớn ở mắt.

Lưu Hường Tuyết ngồi bên cạnh phát hiện con gái nhắm mắt gật gù còn tưởng cô mệt rồi, liền ôm cô nói:” Mẹ anh cả, anh hai, Hựu Hựu mệt rồi, con đem nó về nhà trước!”

Kỳ thật mọi người đều đã mệt rồi nên vừa nghe thấy Ngô Song muốn đi ngủ, Lưu Hường Quốc lập tức gật đầu: “Hựu Hựu mệt rồi thì nhanh mang con bé về nghỉ ngơi đi. Chúng ta cũng nên trở về nghỉ ngơi thôi, sáng ngày mai còn ăn sủi cảo. Năm nay ăn ở nhà ta năm sau ăn ở nhà lão nhị.”

Lưu Hường Gia cùng Hồ Anh Hoa nghe không lên tiếng, yên lặng gật đầu ứng .

Bây giờ bọn họ cũng không dám khinh thường, bắt nạt Ngô Song nữa, cũng bởi vì giấc mơ của Ngô Song quá linh nghiệm, ai biết lúc nào thì mình sẽ gặp họa chứ?

Hai người nhà Lưu Hường Gia cũng muốn thân với Ngô Song nên năm nay đã chuẩn bị tất cả mọi thứ ở nhà mình, ai biết Ngô Song lại nói thẳng muốn ăn cơm ở nhà bác cả khiến cho Trang Đông Mai vui vẻ quá chừng.

Hai vợ chồng Lưu Hường Gia lại không dám như trước nói lung tung chỉ dám nghe theo.

Được mẹ ôm về Ngô Song mới mở mắt những kim quang kia liền bay ra ngoài, bí giấu cũng như vậy mà tiêu biến.

Ngô Song chớp chớp mắt, phát hiện mắt không còn đau như trước nữa. Cô không đoán ra được kim quang này là cái gì? Nhưng mỗi lần bí giấu hiện ra đều cho cô tin vui cho nên Ngô Song tin kim quang lần này cũng là thứ tốt.

Có thể kim quang này có thể tăng thị lực cho cô không trùng?

Ngô Song thử nhìn ra bên ngoài một chút.

Đêm đã khuya nên trời tối om, đáng ra cô không nhìn thấy gì mới đúng nhưng lúc này tất cả mọi thứ đều hiện rõ ràng trong mắt của cô.

Chẳng lẽ có thêm công năng nhìn ban đêm? Ngô Song vừa mừng vừa sợ nhin không được liền cười.

Lưu Hường Tuyết chào hỏi với nhóm chị dâu đang chuẩn bị gọi con gái dậy thì thấy mắt con gái nhỏ đang cười, nàng liền hỏi: “Hựu Hựu, con không ngủ nữa hả? Con cười gì vậy? Đi chúng ta về nhà ngủ thôi.”

“Vâng, về nhà thôi!” Ngô Song cười gật gật đầu, không trả lời những câu hỏi của mẹ.

Lưu Hường Tuyết cũng không nghĩ nhiều, trẻ con mà vui thì sẽ cười thôi, vì vậy nên ba người lại cùng nhau trở về.

Đi từ tiền viện đến hậu viện cách mấy chục mét, Ngô Song mở to mắt nhìn trái nhìn phải.

Dù mọi thứ trong viện cô đã nắm trong lòng bàn tay nhưng vì là lần đầu tiên có thể nhìn ban đêm rõ ràng nên cô rất hưng phấn.

Hai ngày mừng một mừng hai cả nhà Lưu Gia đều quây quần ở một chỗ.

Đến ngày mừng ba, mọi nhà đều bắt đầu đi thăm bạn bè, đạo phó vì thế nên ai về nhà người này thôi.

Qua ba ngày nay có rất nhiều người đến Lưu gia. Đầu tiên họ đối xử với mẹ con cô rất hòa ái, thứ hai là Trang Đông Mai với Hồ Anh Hoa cũng không cãi nhau nữa, ít nhất cũng là một gia đình ngoài mặt vui vẻ ai biết bên trong như thế nào!

Lão thái thái có thể nhìn thấy con cháu hòa thuận trong lòng tác nhiên vì vẻ, cả ngày đều cười vui vẻ, càng ngày càng yêu thương Ngô Song.

Buổi chiều ngày mừng ba, Ngô Song đang ngồi trong lòng bà ngoại nhìn bà ngoại vui vẻ thì đột nhiên ngoài cửa vang lên một tiếng la thanh thúy: “Hựu Hựu, ta đến tìm người đi chơi đây.”

Ngô Song nghe thấy liền quay đầu lại nhìn thì thấy cô gái nhỏ ngoài cửa, liền vui vẻ chạy tới: “Chị Tiểu Tĩnh, chị đã về rồi? Mau vào đây chơi.”

Cô bé ngoài cửa tên là Từ Văn Tĩnh, lớn hơn Ngô Song đại 2 tuổi, là con gái của nhà Từ gia.

Dù ở trong thôn Từ gia giàu nhất nhưng Từ gia đối xử với mẹ con Lưu Hương Tuyết rất tốt, học chưa làm khó dễ, khinh thị mẹ con cô bao giờ. Cho nên Từ Văn Tĩnh là người bạn thân thiết nhất của cô ở trong thôn.

Nhưng hai năm qua Từ gia làm ăn ngày càng phát đạt, năm trước đã mua được nhà ở trên thị trấn, vì vậy Từ Văn Tĩnh cũng được đưa vào học ở một trường trong thị trấn nên một năm nay Ngô Song vẫn chưa gặp Văn Tĩnh lần nào.

Cho nên khi nhìn thấy Từ Văn Tĩnh đến, Ngô Song rất vui vẻ.

Cô vui vẻ không chỉ là Từ Văn Tĩnh chơi với cô khi còn nhỏ mà khi lớn lên cô cũng rất cảm kích Văn Tĩnh.

Kiếp trước lúc cô đi học Đại Học ở cùng tỉnh thành với Văn Tĩnh. Lúc ấy hai người đã không gặp mặt được 10 năm, hơn nữa Từ gia lúc đó đã sớm nằm trong giới thượng lưu.

Dựa vào lẽ tự nhiên mà nói, hai người dù quen từ nhỏ nhưng nhiều năm rồi không gặp thì cũng sớm thành người xa lạ. Huống chi Ngô Song còn là cô gái mồ côi bán gia mà Từ Văn Tĩnh lại là thiên kim nhà giàu, xa cách như vậy làm sao có thể là bạn bè được?

Nhưng Từ Văn Tĩnh không hề khinh thường hay xa lánh cô.

Lần đầu tiên Ngô Song gặp Văn Tĩnh ở trong tỉnh thành, lúc ấy tình cảnh của Ngô Song rất khó khăn.

Mẹ với bà ngoại đều không ở đây, chỉ có một mình cô. Học phí, phí sinh hoạt, tiền thuê nhà, tất cả đều do cô làm công kiếm tiền, mỗi ngày cô đều bận rộn đến chóng mặt, hầu như không có thời gian rảnh.

Từ Văn Tĩnh biết tình cảnh của Ngô Song liền muốn giúp đỡ nhưng Ngô Song lại không chịu nhận tiền, nàng liền nói: “Hừ Hừ, tiền này là chị đây cho cô mượn, về sau có tiền thì trả ta cũng được. Bây giờ người vẫn còn là học sinh, thời gian dùng để học tập, như vậy về sau mới có thể dễ kiếm tiền. Bằng không người hiện tại không học thì tương lai phải làm sao?”

Khi nhận tiền của nàng Ngô Song rất muốn khóc.

Kỳ thật cũng có bạn học muốn cho cô mượn tiền nhưng ánh mắt của bọn họ luôn cao cao tại thượng giống như bố thí vậy che nên Ngô Song không mượn tiền của họ. Chỉ có cô Văn Tĩnh nói, đây là cho cô “mượn”.

“Mượn”, cái đó đến khi Ngô Song trùng sinh cũng vẫn chưa trả đủ.

Không phải Ngô Song không trả mà là Từ Văn Tĩnh không nói cho cô tài khoản, luôn khuyên cô: “Người hiện tại vừa mới tốt nghiệp, có rất nhiều chỗ cần phải dùng tiền, ta lại không thiếu tiền xài, đợi người công tác ổn định, kết hôn rồi trả ta cũng không sao.”

Nhớ lại chuyện trước đây, Ngô Song trong lòng sắp sắp nhưng lại rất vui vẻ.

Trong lòng cô đã sớm xem Từ Văn Tĩnh như người thân mà đối đãi.

Cô trùng sinh được nửa tháng, ngoại trừ người trong nhà, người mà cô mong nhớ nhất vẫn là người chị em tốt này, chỉ tiếc Văn Tĩnh ở trong thị trấn cô không gặp được. Hôm nay Văn Tĩnh chủ động tới tìm cô thì Ngô Song tác nhiên vui vẻ rồi.

Hai cô bé chạm đầu, Từ Văn Tĩnh mở to hai mắt, trong ánh mắt tràn đầy tò mò hỏi: “Hừ Hừ, hôm nay ta vừa vào thôn đã nghe mọi người nói chuyện của người. Nhanh nói cho ta biết một chút về mấy giấc mơ của người đi!”

“Ài, những chuyện kia...” Ngô Song không muốn nói dối Từ Văn Tĩnh, nhưng chuyện trùng sinh này cô tuyệt đối không thể nói ra, đành phải nói vài câu.

Nghe thấy cô nói đơn giản như thế, Từ Văn Tĩnh vẫn thấy là lạ: “Hừ Hừ, người thật lợi hại, nếu giấc mơ của ta có thể biến thành thật sự thì tốt rồi!”

“Chị Tiểu Tĩnh chị muốn mơ tới chuyện gì? Nói một chút đi có thể ta sẽ giúp nó biến thành thật sự thì sao?”

Ngô Song rất cảm kích trợ giúp của Từ Văn Tĩnh cho nên nhìn cô bé chớp đôi mắt to mơ màng thì cô lại muốn giúp Văn Tĩnh thực hiện giấc mơ đó.

“Ừm...” Từ Văn Tĩnh nghiêng đầu nghĩ ngợi, nửa ngày lắc đầu nói: “Cũng không có gì cả, ta muốn cái gì ba ba đều mua cho ta, ta giống như chả cần mơ a~ Vậy có phải ta không có ước mơ không?”

Nghe thấy vậy cô có chút nghi hoặc, Ngô Song không khỏi cười: “Chị Tiểu Tĩnh chị như vậy là tốt nhất rồi.”

Đối với vị tỷ tỷ hiền lành này, Ngô Song thật lòng hy vọng nàng có thể hạnh phúc mãi mãi vì vậy cô không mong nàng sẽ phiền não vì chuyện này.

Ngô Song cầm tay Từ Văn Tĩnh, nói sang chuyện khác: “Chị Tiểu Tĩnh, chị ở trên trấn có cái gì chơi vui không? Nói cho ta nghe một chút đi?”

“Có nhiều trò lắm, nhất là cuối năm có múa rồng, hôm qua còn có ca diễn,...”. Từ Văn Tĩnh lập tức dứt bỏ phiền não, nói cho Ngô Song nghe nhiều chuyện.

Nói đến cuối, nàng kéo Ngô Song bước đi: “Hựu Hựu, đi, chị đây dẫn người đi xem mấy tượng đất nhỏ mà ta mua được, haha.”

Ngô Song bị nàng kéo đi quá nhanh đành phải nói với bà ngoại một tiếng rồi đi qua đó.

Từ nhị gia đã sớm đã qua đời, hàng năm Từ lão đại một nhà 3 người sẽ tụ họp ở huyện thành, phòng ở của lão gia sẽ để cho em trai Từ Thế Huy. Lần này Văn Tĩnh trở về, chính là vì năm nay tụ họp ở nhà thúc của nàng.

Đến Từ gia người lớn không ở nhà nên hai cô gái nhỏ lon ton vào phòng.

Từ Văn Tĩnh vừa vào phòng liền bùng ra cái cái hộp nhỏ nói: “Hựu Hựu, người nhìn xem mấy tượng nhỏ có đẹp không? Là Bát Tiên Quá Hải đó, ta mua ở công viên! Đáng tiếc chỉ có bốn tượng nhỏ là còn nguyên vẹn, mấy cái kia đều bị hỏng rồi. Ba ta nói cái này nếu là một bộ hoàn chỉnh thì giá rất cao. Ta cố ý mang về cho người xem đó, hihi.”

Ngô Song nhìn về phía hộp gỗ, là hộp gỗ phổ thông còn có chút cổ xưa, nhưng bên trong 8 tượng nhỏ cũng rất đẹp.

Tám tượng đất này chính là bát tiên trong truyền thuyết, biểu cảm của mỗi tượng đất đều đều giống như đúc, vừa nhìn đã biết là hàng mỹ nghệ thượng hảo. Chỉ tiếc đã bị hỏng a~

Ngô Song tùy tay cầm lấy một tượng đất còn nguyên vẹn, đang chuẩn bị nhìn kỹ một chút thì đột nhiên trước mắt cô hiện ra một đoàn bạch khí nhàn nhạt.

Bạch khí kia chậm rãi chuyển động xung quanh tượng nhỏ, tựa hồ như làm dịu nó.

Ngô Song cho rằng mình hoa mắt nhưng nháy mắt mấy cái lại nhìn kỹ, bạch khí kia như cũ vẫn tồn tại. Hơn nữa đoàn khí tức này cho cô cảm thấy rất thoải mái, giống như có loại tinh khí Ninh Thần rất hiệu quả.

Vì sao lại như vậy?

Ngô Song kinh ngạc, cô tin Từ Văn Tĩnh tuyệt đối không thể nhìn thấy đoàn bạch khí này, chẳng lẽ mắt của cô ngoại trừ có thể nhìn rõ ban đêm như ban ngày thì còn có thể nhìn những thứ khác nữa sao? Như vậy đoàn bạch khí kia là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Vạn vật đều có linh.

Ngô Song cầm tượng đất nhất thời kinh ngạc.

Từ Văn Tĩnh thấy cô nhìn chằm chằm tượng đất thì cho rằng cô thích cái này liền hào phóng nói: “Hựu Hựu người thích tượng đất nhỏ phải không? Vậy tượng nhỏ này ta cho người.”

“A? ... Không, ta không cần, ta chỉ là muốn nhìn kỹ một chút thôi.” Ngô Song hồi phục lại trạng thái ban đầu, vội vàng để tượng nhỏ xuống.

Đối với đoàn bạch khí kia cô mơ hồ đã biết đó là gì nhưng cô chỉ muốn chứng nhận một chút.

Cô để tượng nhỏ xuống rồi quan sát ba cái tượng nhỏ nguyên vẹn còn lại, quả nhiên ba tượng nhỏ kia cũng có một đoàn bạch khí lưu động xung quanh.

Ngô Song suy nghĩ một chút lại nhìn về phía Từ Văn Tĩnh hỏi: “Chị Tiểu Tĩnh, Từ bá bá thật sự nói mấy tượng đất nhỏ này có giá rất cao? Chúng nó vốn dĩ chỉ là bùn niết thôi, vì sao lại được cất giữ cẩn thận như vậy?”

“Người vấn đề này ta cũng hỏi quá ba ba lập, ba ba nói chúng nó có thể là đồ cổ.”

Từ Văn Tĩnh nghe thấy cô hỏi như vậy thì cười hi hi đáp: “Ba ta nói mấy tượng đất nhỏ này là do họ Trương cất giữ, chỉ tiếc người bán không biết nên làm hỏng rồi nên nó mới không đắt nữa. Cho nên ba ta mới mua cho ta chơi.”

Tượng đất nhỏ này quả nhiên là đồ cổ nhà Thanh! Giống như suy đoán của cô nhưng đáng tiếc lại bị hỏng rồi.

Dù như vậy nhưng cô có thể biết được đoàn bạch khí kia là gì, đó chính là một loại linh khí.

Cổ ngữ có câu: Vạn vật đều có linh.

Trải qua ngàn năm lắng đọng cùng tích lũy, lịch sử dài như vậy những thứ còn lưu lại nhất định sẽ có một chút thiên địa linh khí.

Đối với loại thuyết pháp này Ngô Song tức nhiên biết, trước kia khi cô học đại học có một người bạn cùng phòng có nhà mở tiệm đồ cổ, thường hay nói về đồ cổ cho các cô nghe cho nên lâu dần cũng thấm, Ngô Song cũng biết một chút về giám cổ.

Nhưng linh khí thì cô chỉ nghe nói chưa nhìn thấy bao giờ, không nghĩ sau khi cô trùng sinh lại có cơ hội nhìn thấy cái thứ huyền diệu khó giải thích này.

Ngay từ đầu khi nhìn thấy tượng đất thì Ngô Song cũng không nghĩ nó là đồ cổ, cô không nghĩ một đứa bé như Văn Tĩnh lại có thể mua được cái loại cổ vật này.

Bây giờ cô nhìn được linh khí màu trắng với nghe nói tượng đất này được nhà họ Trương bán, Ngô Song lập tức xác định, đây thật sự là đồ cổ!

Vuốt ve tượng đất nhỏ, Ngô Song đột nhiên nghĩ tới một kế làm giàu haha.

Nếu mắt cô có thể nhìn thấy được linh khí của đồ cổ như vậy cô đi mua đồ nhất định là chọn cái nào chuẩn cái đó.

Lúc này là đầu thế kỉ XIX, ở các thành phố lớn mọi người cũng không coi trọng đồ cổ như trước, đừng nói chi là bọn họ ở thị trấn nhỏ.

Nếu cô có thể kiếm được nhiều bảo bối, vậy chờ thêm vài năm đồ cổ lên ngôi cô không phải giàu to a?

Ngô Song càng nghĩ càng thấy kế hoạch khả thi, có thể làm.

Hơn nữa cô không nhớ rõ, hình như năm 2000, các chuyên viên khảo cổ tìm ra được Cổ Thành ngàn năm ở gần đây.

Từ đó về sau chỗ này liền trở thành địa điểm du lịch, sau đó các tiệm đồ cổ phát triển nhanh chóng, đặc biệt là tranh chữ, tranh bảo, Phi Thủy Ngọc thạch càng ngày càng phát triển rất mạnh.

Đến lúc cô đi học đại học thì chỗ cô đã thành thành phố nổi tiếng toàn quốc về nơi giao dịch đồ cổ ngọc thạch. Có rất nhiều người dựa vào chuyện này liền phát tài nhưng một số người phát lên nhanh cũng sụp nhanh.

Năm đó Ngô Song chỉ là cô bé mồ côi có hoàn cảnh khó khăn nên chỉ có thể xem tin tức qua báo. Hiện tại cô có dị năng, sao không vì chính bản thân mà gây dựng một tiền đồ sáng lạn cơ chứ?

Ngô Song càng nghĩ càng vui vẻ, nhin không được kéo tay Từ Văn Tĩnh hỏi: “Chị Tiểu Tĩnh, chị mua mấy tượng đất này mất bao nhiêu tiền? Trong công viên có bán nhiều đồ như thế này hay không?”

“Ta mua mất có 2 đồng tiền.”

Nghe thấy cô hỏi, Từ Văn Tĩnh đắc ý nói: “Hừ Hừ, người có phải cũng muốn đi công viên mua đồ phải không? Lần sau ta dẫn người đi, chỗ đó mới cũ đều bán, có rất nhiều trò chơi vui. Nhưng có rất nhiều người chào giá đắt lắm, phải mặc cả mới mua được. Mấy tượng nhỏ này giá 20 đồng, cuối cùng ta mặc cả mua 2 đồng, haha!”

“Chị Tiểu Tĩnh, người thật lợi hại.” Ngô Song không chút do dự liền giơ ngón tay cái lên.

Mới 8 tuổi có thể dùng 2 đồng tiền mua về bốn tượng đời Thanh làm bằng đất, quả thật rất lợi hại.

Nhưng khi hỏi giá tiền, Ngô Song lại phát hiện ra một vấn đề khác.

Bây giờ cô còn rất nhỏ, tiền mừng tuổi năm nay cô mới được hơn 30 đồng tiền.

Nếu ở công viên cô thấy được thứ tốt, 30 đồng không đủ thì làm thế nào a?

Ngô Song có chút hối hận, sớm biết mắt có thể nhìn thấy linh khí thì hôm đó cô nhất định sẽ nhận hồng bao nhà thôn trưởng. Đáng tiếc chuyện gì cũng đã qua nên cô hối hận cũng đã muộn.

Văn Tĩnh giới thiệu rất nhiều trò chơi trong công viên thấy cô không nói chuyện liền quay đầu hỏi: “Hừ Hừ, người đang suy nghĩ gì đấy? Có phải muốn đi ngay không? Không bằng hai ngày nữa người cùng ta lên huyện đi? Người có thể ở trong nhà ta, ta dẫn người đi chơi.”

“Vâng... ta phải hỏi mẹ đã.”

Ngô Song cảm ơn ý tốt của Từ Văn Tĩnh, hai người nói chuyện một lúc lâu, người lớn trong Từ gia đều đã trở về, Ngô Song liền chào hỏi rồi đi về.

Trên đường về nhà cô vẫn đang suy nghĩ: Nên làm như thế nào thì mới có thể kiếm tiền nhanh? Đào bảo thì nhất định phải có tiền trước.

Lúc ăn cơm chiều, Ngô Song lặng yên nghĩ: chuyện này quả thật rắc rối, chẳng lẽ cô lại năn nỉ mẹ cho cô tiền tiêu vặt?

Cô đang cân nhắc đây, thỉnh thoảng nghe thấy Lưu Thái Thái nói chuyện Lưu Hương Tuyết: “Tam nha, người nghỉ còn có mấy ngày? Mang Hựu Hựu đi lên trấn chơi đi, mua cho bé con vài bộ quần áo. Đừng để nó phải mặc quần áo cũ của Chiêu Đệ và Đền Đệ.”

“Vâng con cũng muốn mua Hựu Hựu một chút đồ. Năm trước khi con mua đồ không có Hựu Hựu nên con sợ không hợp nên không mua trước.”

Lưu Hương Tuyết đáp ứng một tiếng, nàng tác nhiên muốn con gái nhỏ ăn mặc gọn gàng xinh đẹp rồi.

g

Tiền nàng kiếm được cũng chỉ đủ nuôi sống ba người họ nên bình thường con gái nhỏ cũng không có quần áo mới, khó tránh bé con phải chịu ủy khuất.

Ngô Song vừa nghe các nàng đối thoại, nhất thời trước mắt sáng ngời, vội vàng buông đũa nói: “Bà ngoại, mẹ, quần áo của con vẫn đủ dùng, không cần mua quần áo mới, có thể mua cái khác cho con không?”

“A? Con muốn mua gì nào? Nói đi, chỉ cần không quá đắt mẹ sẽ mua cho con.” Lưu Hương Tuyết có chút kinh ngạc, con gái nhỏ của nàng trước giờ rất ngoan chưa đòi mua gì bao giờ, nhưng hôm nay sao lại đưa ra yêu cầu này a?

Đối với yêu cầu của con gái nhỏ, nàng đương nhiên muốn thỏa mãn con bé cho nên Lưu Hương Tuyết hỏi rất vui vẻ.

Ngô Song chớp chớp mắt, kéo ra Từ Văn Tĩnh làm gương: “Mẹ, hôm nay con qua nhà Tiểu Tĩnh con nhìn thấy mấy tượng đất nhỏ rất đẹp, chị ý nói là mua ở công viên trong thị trấn. Chị ấy còn nói ở đó có rất nhiều trò chơi rất vui, còn có cả đồ cổ nữa, con cũng mua một cái gì đó để chơi.”

Lưu Hương Tuyết vừa nghe là đi công viên, lập tức đáp ứng: “Đi, vậy ngày mai mẹ dẫn con đi công viên chơi. Ngoài trừ việc mua đồ mẹ sẽ cho con chơi thoải mái ở công viên.”

“Vâng, cảm ơn mẹ.” Ngô Song hoan hô một tiếng, để lại trên má Lưu Hương Tuyết một nụ hôn.

Lưu lão thái thái nhìn các nàng không khỏi cười: “Nha đầu kia, xem ra đã sớm muốn đi ra ngoài chơi a!”

Ngô Song trong lòng cười thầm, cô không ham chơi đâu, cô muốn kiếm tiền vì gia đình thôi.

Nghĩ đến ngày mai, nghĩ tới tương lai tốt đẹp sau này, Ngô Song hưng phấn đến nửa đêm mới ngủ được.

Cô cho rằng ngày mai đào bảo nhất định sẽ thuận lợi, ai biết, ông trời lại luôn cho cô nhiều “kinh hỉ” như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thấy Bối Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đào bảo thấy tai tinh.

Thôn nhỏ của cô cách thị trấn không xa, chỉ là thuộc về ngoại thành thôi. Trong thôn cũng có rất nhiều người đi xe đạp đến công viên trong thị trấn, chỉ cần hơn 30 phút là tới nơi.

Vì thế mừng bốn tết sau khi ăn cơm xong, Lưu Hương Tuyết mới kèm cô lên trên huyện chơi.

Rất nhanh đã đến cửa công viên, Lưu Hương Tuyết ôm con gái xuống xe: “Hựu Hựu có lạnh không? Muốn đi uống một cốc nước ấm không?”

“Không cần, con không lạnh.”

Ngô Song lắc đầu, cô mặc nhiều quần áo như vậy làm sao mà lạnh được? Nhưng nghe thấy mẹ hỏi lại thấy ấm lòng hơn. Có thể đi đào bảo luôn nên cô mới kích động một chút.

Bên trái có mấy hàng bán rong, Từ Văn Tĩnh mua mấy tượng nhỏ chính là từ mấy chỗ đó.

Kỳ thật chỗ này bán hoa, không bán đồ, nhưng cũng có một chút đồ cổ, tranh chữ cùng các loại hàng mỹ nghệ. Coi như Phụng Vĩ huyện cũng có đặc sắc văn hóa địa phương riêng.

Ngô Song xuống xe dậm chân một cái, lập tức lôi kéo Lưu Hương Tuyết đi đến bên chỗ đó: “Mẹ, đi, đi xem có cái gì hay không?”

Lưu Hương Tuyết nhìn con gái nhảy nhót vui vẻ nhìn không được tự trách bản thân: Đều tại mình chưa cho con gái tự mua món đồ chơi nào, bằng không thì con gái sao lại nhìn thấy tượng đất nhỏ của người ta mà hâm mộ như vậy?

Nàng thầm nghĩ, dù con gái muốn mua gì nàng đều mua cho bé con, coi như là quà tân niên vậy.

Ngô Song cũng không biết suy nghĩ trong lòng của mẹ, cô đến nơi này là để đào bảo nên liền lôi kéo mẹ đến dãy hàng bán đồ cổ.

Trên bàn bày bán rất nhiều đồ, có hàng chục món đồ lớn nhỏ gồm bình sứ, ngọc bội,...

Chủ sạp nhàn rỗi khi nhìn thấy các cô đi tới lập tức cầm một tượng ngọc Phật hô: “Đại tỷ, mua cho con gái nhà chị khối ngọc này đi? Hàng của ta đều là hàng tốt, bình an phú quý. Hơn nữa ngọc là vật tốt, nếu người mua khối ngọc này cho con gái nhỏ thì về sau sẽ mạnh khỏe bình an vui vẻ.”

Ngô Song nâng mắt nhìn khối ngọc kia, đáng tiếc a, ngọc kia một chút linh khí cũng không có, ngay cả đường nét chạm trổ cũng sơ sài, không hoàn mỹ, nó tất nhiên không phải là ngọc tốt.

Nghe chủ sạp kia nói toàn những lời ba hoa, Ngô Song sợ mẹ cô mua tượng ngọc kia. Cô định nói không cần nhưng Lưu Hường Tuyết đã lách đầu nói: “Đại ca, ngọc nhà chúng tôi có, hơn nữa còn là đồ gia truyền, chúng tôi không mua đâu.”

Nàng vừa định nói không cần, Lưu Hường Tuyết đã tại nàng phía trước lách đầu nói: “Đại ca, ngọc chúng ta có, trong nhà tổ truyền đâu, không cần thiết người cái này.”

“A, có ngọc rồi vậy nhìn những món đồ khác đi?”

Chủ sạp không bán được cái này liền cầm lấy một chiếc lắc tay cười nói: “Đại tỷ, người nhìn cái lắc tay này thấy thế nào? Đây chính là hồng mã não! Đây là hàng tốt, ta lấy cho người giá vốn, 180 người mua đi. Được không?”

“Đắt vậy?” Lưu Hường Tuyết nghe xong giả có chút hoảng sợ.

“Đại tỷ, đây là hồng mã não thật nên một chút cũng không đắt!” Chủ sạp thấy Lưu Hường Tuyết ngại ngần liền nói bla bla liên hồi tăng bốc chiếc vòng đó.

Ngô Song không biết phân biệt mã não nhưng cô biết cái vòng kia là đồ không có linh khí nên cô cũng không muốn mua.

Ngô Song lách đầu, nhân lúc chủ sạp kia tuôn hết những lời hoa mỹ với mẹ, cô mở to hai mắt nhìn hết hàng của hắn.

Nhưng khi xem xong một lượt, cô cũng không thấy vật nào có linh khí.

Ngô Song thất vọng kéo mẹ nói: “Mẹ chúng ta đi hàng khác xem đi, con không thích cái lắc tay này.”

“Được, vậy chúng ta qua bên kia xem.” Lưu Hường Tuyết đi theo con gái luôn. Vừa nghe thấy con gái không muốn mua, nàng lập tức đi luôn.

Chủ sạp nói một hồi lâu cũng không bán được, nhất thời mất hứng hướng phía hai mẹ con chằm chọc: “xuy, không mua thì đến nơi này làm gì? Còn ngại đắt? Chắc chắn là quý nghèo!”

Ngô Song không để ý tới người kia là ai, tiếp tục đi xem các quầy hàng khác.

Chủ sạp này cũng thấy chuyện hồi nãy nên biết các nàng không mua cái gì, cũng không trả giá nên cũng không muốn giới thiệu. Chỉ ngồi một chỗ không liên tiếng mặc kệ cho hai mẹ con cô xem hàng.

Ngô Song nhìn một vòng cũng không thấy linh khí nên cô có chút ủ rũ: xem ra hôm nay cô không may mắn rồi?

Đang chuẩn bị đi chỗ khác thì đột nhiên chủ sạp chuyển băng ghế nên Ngô Song mới thấy được một đoàn khí màu trắng mờ mờ.

Ngô Song nhất thời vui vẻ, vội vàng chỉ hướng rương gỗ hỏi: “Chú, trong rương kia là cái gì? Sao lại không lấy ra bán?”

“À là bình hoa lấy ra rất dễ vỡ, cháu muốn mua sao? Nếu muốn mua chú lấy cho cháu xem một chút.” Chủ sạp kia thấy Ngô Song lại không tin trẻ con có thể mua cái gì nên giọng điệu nhàn nhạt, cơ bản không nhúc nhích tí nào.

Ngô Song thấy thái độ này của hắn liền biết hắn không biết giám cổ, nếu không thì ngữ điệu của hắn cũng sẽ không như thế, lại còn bình thản nói là “bình hoa”.

Cô áp cảm xúc không vui trong lòng xuống, giả bộ ngay thơ quay đầu nói với mẹ: “Mẹ, chúng ta mua bình hoa có được không? Nhà Tiểu Tinh có một đôi bình hoa, còn cắm hoa rất đẹp nữa.”

“Được” Lưu Hường Tuyết hôm nay hết thấy đều nghe theo con gái vì thế lập tức đồng ý, quay sang nói chuyện với chủ sạp: “Bình hoa đấy bán như thế nào? Nếu không đắt chúng ta mua một đôi.”

Chủ sạp tưởng hai người chỉ xem không mua, không nghĩ tới hai người họ vừa mở miệng liền muốn mua một đôi bình hoa liền cao hứng, vội vàng đem đồ trong rương gỗ chuyển ra giới thiệu với mẹ con họ.

“Đại tỷ ta không phải chuyên bán bình hoa cho nên không bán bình đôi. Nhưng người nhìn mấy bình hoa này đi, cái nào cũng rất đẹp, người chọn đại một cái cắm hoa cũng thấy đẹp. Nếu người mua hai cái ta tính giá 50 một bình 100 hai chiếc.”

Ngô Song vẫn nhìn về phía cái thùng kia lại càng thấy linh khí rõ ràng hơn một chút.

Trong ruộng tổng cộng có 5 bình sứ, có nhiều thể loại, nhưng có một cái bằng đồng tỏa ra linh khí, chính là nó.

Ngô Song nhìn kỹ một chút, đó không phải bình hoa mà là một cái ống đựng bút. Tuy rằng có vẻ “Chim khách đăng mai” đồ án, nhưng đối với văn nhân mà nói đây là một phần thưởng vô cùng quý.

Thấy chủ sạp coi ống đựng bút là bình hoa thì Ngô Song khẳng định người này không nhìn ra được đó là đồ cổ.

Vì thế Ngô Song tiếp tục giả ngây thơ nói với mẹ: “Mẹ, con nghe Tiểu Tinh tỷ nói chị ấy mua một đôi bình hoa có 10 đồng, cái chú này bán 50 đồng một chiếc, quá mắc rồi. Nếu không hôm nào chúng ta đi mua cùng Tiểu Tinh tỷ đi?”

Lưu Hường Tuyết không biết suy nghĩ của con gái nhưng nàng cũng cảm thấy quá mắc, 50 đồng mua chỉ tốn tiền, nàng tiếc tiền nên gật đầu với con gái liền chuẩn bị đi sang hàng khác.

“Ai, nếu ngại đắt thì đổi giá đi.” Chủ sạp thấy hai người muốn đi vội vàng nói: “Đại tỷ mấy bình này ta mua từ một lão thái thái, đều là đồ cũ không thể so sánh với những bình hoa kia. Nếu không như vậy đi, ta để lại cho các người, 30 đồng một cái.”

“Đắt nhất là 10 đồng nếu người không muốn bán thì chúng ta mua cái bình nhỏ kia. Nếu không thì thôi.”

Ngô Song thấy chủ sạp dấy dưng, lát nữa sẽ có nhiều người đến mua khó đảm bảo sẽ không có người nhìn ra cho nên cô dứt khoát hỏi chủ sạp một câu, chỉ muốn mua cái ống đựng bút kia sớm một chút.

“Ai, 10 đồng... Thôi thấy cháu vẫn là trẻ con nên lỗ vốn cho cháu cũng được.” Chủ sạp oán trách vài câu liền bọc lại đồ cho Ngô Song.

Lưu Hường Tuyết thế nhưng không nghĩ tới cô con gái nhỏ lại nhìn trúng cái bình hoa kỳ quái này, càng không nghĩ tới lại được thấy cảnh con gái nhỏ trả giá.

Nhưng 10 đồng vẫn khiến cô cảm thấy có chút đắt, nhưng con gái đã nói rồi nên nàng đành phải trả tiền.

Thấy nàng trả tiền vẫn có chút luyến tiếc, chủ sạp nhanh nhẹn lấy tiền, trong lòng vui sướng hài lòng nghĩ: trẻ con chính là dễ lừa nhất! Cái bình này vốn dĩ chỉ tốn có 5 đồng, hán bán 10 đồng nên tác nhiên là có lời rồi.

Lưu Hường Tuyết vừa thấy cái kia chủ sạp cười vui vẻ, liền cảm thấy mua vẫn có chút đắt. Nhưng thấy con gái nhỏ vui vẻ, nàng lại thấy đáng giá.

Ngô Song ôm ống đựng bút rất vui vẻ, tuy cô không thể xác định được nó thuộc niên đại nào nhưng linh khí nồng nặc như thế kia chắc chắn có lịch sử lâu dài hơn mấy tượng nhỏ của Văn Tinh, ít nhất cũng phải là đầu triều Thanh.

“Mẹ, chúng ta đi về đi?”

Ngô Song cũng không tham nhiều, tạm thời cô chỉ mua một bảo bối là được rồi, ở bên mẹ cô không dám mua nhiều.

Hai mẹ con xoay người trở về còn chưa đến công viên bên kia thì bị một bé trai xông tới, đụng vào người Ngô Song, vì vậy mà ống đựng bút trong lòng cô rơi xuống đất!

Chỉ nghe “Cách cách” một tiếng, ống đựng bút lập tức chia năm xẻ bảy.

Ngô Song ngơ ngác nhìn dưới đất, ống đựng bút vỡ vụn, linh khí quanh ống đựng bút cũng chậm rãi tan dần.

“A, người mau bồi thường ống đựng bút cho ta!”

Ngô Song đau lòng ngồi chồm hổm xuống, đáng tiếc ống đựng bút đã nát, không thể sửa được.

Bé trai kia mới đầu cũng hoảng sợ, nhưng nhìn khi nhìn thấy quần áo của hai mẹ con cô hần lập tức khôi phục trạng thái thông dong, tùy tay lấy trong túi áo ra 100 đồng: “Xin lỗi, là ta không cẩn thận. Ống đựng bút của người bao nhiêu tiền? 100 đồng có đủ không? Ta bồi thường cho người.”

“100 đồng? 100 đồng người mua cái mảnh vỡ cũng không đủ!” Ngô Song tức giận đặc biệt muốn đánh người!

Ống đựng bút bị vỡ đã khiến cô rất đau lòng, không nghĩ tới cậu nhóc này lại muốn 100 đồng liền đuổi cô đi?

Nhưng một đứa bé có thể tùy tay lấy ra 100 đồng, thời đại những năm 90 này đúng là khó lường. Ngô Song ngẩng đầu đánh giá cậu bé trước mắt.

Như vậy cô mới phát hiện ra, tiểu tử này là một tiểu mỹ nam shota a~

Cậu bé ước chừng tám tuổi, mặc một bộ quần xanh sẫm, áo bành tô, khuôn mặt nhỏ nhắn bộ dạng xinh đẹp, nhưng ánh mắt kia lại muốn ăn đòn.

Ngô Song liếc mắt nhìn thoáng nhìn thấy trên tay hắn đeo một chiếc đồng hồ, cô liền cảm thấy chuyện này không thể như vậy được.

Một đứa bé thế nhưng tay lại đeo đồng hồ Rolex!

Hiện tại là năm 90 a, có bao nhiêu người có thể đeo loại đồng hồ này?

Huống chi đây còn là một đứa trẻ.

Ngô Song cho rằng mình sống lại năm 2013, bằng không thì tại sao ở trần nhỏ lại có thể gặp được một “tiểu thiếu gia” a?

Lưu Hường Tuyết vừa rồi cũng bị dọa hoảng sợ, lúc này phục hồi lại nghe thấy con gái tức giận, nàng trừng mắt nói: “Hừ Hừ, đừng như vậy, người ta đã nói xin lỗi rồi, cái bình hoa này..”

“Mẹ, mẹ không hiểu!” Ngô Song nghe mẹ nói như vậy liền vội vàng ngăn mẹ lại: “Mẹ, con mua cái ống đựng bút này vì nó là đồ cổ, ít nhất cũng có giá trị chục vạn! Mẹ không nên bị 100 đồng của tiểu tử kia mê hoặc!”

“Cái gì? Mấy chục vạn?”

Lưu Hường Tuyết kinh ngạc hô.

Nghe Ngô Song nói nó trị giá mấy chục vạn thì cậu bé kia lập tức trừng mắt nói: “Nha đầu thôi, người cho rằng tiểu gia ta dễ lừa lắm sao? Nói cho người biết, tiểu gia đây chính là chuyên làm về đồ cổ, đừng có mà lấy cái này đến lừa ta.”

Ngô Song nghe thấy hắn nói như vậy lại càng kiên định muốn chào giá!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chính phẩm năm Khang Hi.

Cô nhất định phải bắt tên kia đền, Ngô Song nhìn cậu bé kia hừ nhẹ một tiếng nói: “Nếu nhà người làm đồ cổ, vậy người nhất định biết một chút? Ta không nói chuyện với người, mau gọi người nhà đến, các người nhất định phải bồi thường theo giá thị trường.”

Đối diện với cậu bé này, cô là người lớn không so đo vô nghĩa với hắn, cô muốn trực tiếp tìm người nhà hắn bồi thường.

Cô bây giờ vẫn mang hình hài trẻ con nên khi nói ra những lời kia có vài phần già giận nên khó trách khiến người ta cảm thấy buồn cười.

Cô vừa mới nói xong thì có một vị lão gia cười nói đi tới: “Ha ha tiểu cô nương rất lợi hại, mấy tuổi rồi? Tên là gì?”

Lời nói ôn hòa hòa hời hợt nhưng khi vào tai người nghe lại có một loại áp bức vô hình.

Ngô Song hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về phía lão nhân kia.

Ông lão mặc một bộ bành tô màu đen, trên đầu đội mũ dạ, tuy thái dương có tóc trắng nhưng sắc mặt hồng hào, ánh mắt thanh quắc, làm cho người ta vừa nhìn liền biết là khí chất quý tộc.

Ngô Song nghĩ lão nhân này có thể chính là người nhà cậu bé vì thế liền chào hỏi: “Chào gia gia, năm nay cháu 6 tuổi. Xin hỏi ông là người nhà của cậu ta sao? Hắn đụng hỏng ống bút của cháu, nếu ông là người nhà của hắn thì ông nên thay hắn bồi thường tồn thất đi.”

Cô nói lời này có lý có tiết hơn nữa khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn với biểu cảm nghiêm trang, có vẻ cực kỳ đáng yêu nhưng lại rất trịnh trọng.

Ông lão kia nghe xong nhìn không cười ha ha nói: “Được được, đúng là một cô bé thông minh! Ta luôn cho rằng cháu trai ta đã đủ thông minh, đủ chững chạc, không nghĩ tới so với cháu lại kém xa a.”

“Gia gia!” Cậu bé kia nghe xong có chút không phục liền muốn nói gì đó nhưng bị ông lão liếc cho một cái.

Ông lão liếc cháu trai, sau đó quay sang nói với Ngô Song cười nói: “Cô bé, cháu nói đúng ta chính là ông nội của cậu bé này. Nếu nó làm hỏng đồ của cháu, vậy cho ông xem một chút nếu nó là đồ cổ, liền bồi thường cho cháu, cháu thấy vậy có được không?”

“Được, cháu tin ông nhất định sẽ là người cho cháu công đạo, ông xem đi!” Ngô Song cười rồi lui lại một bước, lấy mảnh vỡ của ống đựng bút cho ông lão xem.

“Ha ha, Cô bé cháu yên tâm, nếu như nó thật là đồ cổ, ông nhất định bồi thường cho cháu giá cả hài lòng.”

Ông lão kia lấy trong túi ra một cái kính lúp, ngồi xổm xuống cẩn thận xem xét mảnh vỡ, trong lòng lại không nhận được cảm thán: cô bé này câu nào cũng sắc bén, sáu tuổi đã như vậy nếu trưởng thành không phải còn ghê gớm hơn sao?

Lưu Hương Tuyết vẫn đứng ở một bên, nàng đã sớm bị chuyện này dọa ngây người.

Đầu tiên nàng khiếp sợ khi con gái nhỏ nói: “Đồ cổ mấy chục vạn”, sau đó lại khiếp sợ khi thấy con gái nhỏ lại trấn định thông dong như thế này.

Đối với ông lão đột nhiên xuất hiện, nàng chỉ nhìn một cái đã cảm thấy có áp lực vô hình. Trước mặt đối phương, nàng gần như không dám mở miệng nói chuyện nhưng con gái nhỏ của nàng lại rất tự nhiên, không chút nào thấy nhát gan, hoảng sợ mà đòi bồi thường đến cùng.

Lưu Hương Tuyết cũng sờ nhìn con gái nhỏ, trong lòng vừa khiếp sợ lại kích động.

Nàng biết mình là một vô dụng người, ngoại trừ có nhan sắc được người khác khen ngợi thì nàng cũng không thông minh, không dũng cảm.

Từ trước đến giờ nàng luôn cho rằng con gái theo gen của nàng, rất hiểu chuyện lại nhu thuận. Nhưng bây giờ nàng mới biết được, bản chất trong con gái nhỏ là di truyền từ người kia, chính là thông minh cùng kiêu ngạo như vậy.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái nhỏ đứng một bên, Lưu Hương Tuyết kích động đến mức có chút muốn khóc.

Giờ này khắc này, nàng không để ý cái đồng mảnh vỡ kia có phải đồ cổ hay không, dù sao nó cũng chỉ có giá 10 đồng, đối với nàng không quan trọng.

Nàng vốn dĩ kích động là vì con gái rất dũng cảm rất thông minh.

Đã nhiều năm như vậy, nàng chìm trong chờ đợi cùng tuyệt vọng cũng gần như đã quên người đàn ông kia, nhưng hôm nay nàng lại thấy được bóng dáng của hắn từ trên người con gái nhỏ của mình.

Lưu Hương Tuyết nhận không được trong lòng buồn đau suy nghĩ: nếu hắn biết mình có một cô con gái thông minh xinh đẹp như thế hắn có trở về tìm mẹ con nàng không?

Nàng còn nhớ rõ, lúc mình mang thai hắn từng cầu nguyện, hi vọng nàng có thể sinh ra một cô con gái, lớn lên giống nàng nhưng tính cách lại giống hắn. Bây giờ, mọi nguyện vọng của hắn đều thành sự thật vì sao hắn còn chưa trở về?

Lưu Hương Tuyết hoảng hốt nghĩ về chuyện kia, chợt nghe thấy ông lão kia hô lên một tiếng nói: “A, thế như lại là Khang Hi năm ngũ thái sử a! Vẫn là quan lớn! Đáng tiếc đáng tiếc, đều là tại tiểu tử thái này!”

Ngô Song tuy rằng đã sớm biết đây nhất định là đồ cổ nhưng cô không hiểu được dòng chữ dưới đáy lại là chữ triện lạc khoản, cũng không biết nó là từ niên đại nào.

Nghe thấy ông lão kinh hô, cô nhận không được trong lòng vui vẻ: Khang Hi năm gì đó, hắn là không tiện nghĩ a? Ông lão này vừa nhìn đã biết là người có tiền, hơn nữa tướng mạo đoan chính, ánh mắt có thần, hắn là không quy tiền của người ta đâu. Lần này xem ra, cô không cần phải đợi vài năm nữa mới có thể giúp nhà mình thoát nghèo làm giàu a?

Nghĩ đến đây, Ngô Song cảm thấy mình còn phải cảm tạ ông lão cùng tiểu tử thái kia một chút, vì thế cô ngừng đầu cười với tên tiểu tử kia.

Cô mỉm cười thân thiện như thế nhưng tiểu tử kia cho rằng cô đang khiêu khích hắn.

“Hừ, nha đầu thái đừng có mà đắc ý!” Cậu bé trừng mắt liếc nhìn Ngô Song, không phục nhìn ông lão nói: “Ông, ông đừng có nhìn sai đấy! Nha đầu thái kia là quý nghèo, làm sao có thể mua được Khang Hi chính phẩm chứ?”

“Tiểu tử thái kia! Ta làm sao có thể nhìn nhầm được?”

Ông lão bị hoài nghi rất không vui chỉ vào mấy mảnh vỡ dưới đất bắt đầu giải thích.

“Người nhìn, đây là gao nếp thái, là đặc điểm điển hình thời Khang Hi, hơn nữa lớp men tinh thuần mịn nhẵn, hình họa rất có khuynh hướng cảm xúc, đây đều là sáng sớm kỳ ngũ thái sử đặc sắc. Mặt khác, tuy rằng năm Khang Hi lạc khoản là chữ khải nhưng cũng một tiểu bộ phận là chữ triện, mấy chữ này, chính là ‘Đại Thanh Khang Hi niên chế’, cho nên có thể xác định, nó là chính phẩm!”

Cậu bé dường như cũng hiểu được một chút về phân biệt đồ cổ phân cho nên nghe xong lời của gia gia, lại nhìn những mảnh sứ vỡ kia, hắn không nói được câu gì.

Hắn không nói lời nào nhưng Ngô Song lại có lời muốn nói.

Ngô Song cười tìm tìm hướng lão nhân khen: “Gia gia, ông thật lợi hại có thể lập tức nhìn ra được lai lịch của nó! Nếu ông đã xác định được nó là chính phẩm, có phải nên bồi thường chúng ta không? cháu cùng mẹ còn có chuyện khác.”

“Được, cô bé đừng có gấp, ông nhất định sẽ cho người đưa tiền đến. Nhưng...”

Ông lão kia mang về mặt tiếc hận đứng dậy, sáng khoái đáp ứng bồi thường nhưng lại chần chờ nói: “Cô bé, cái ông dụng bút này quả thực là bảo bối,

dựa theo hành giới nói, đại khái là hơn 30 vạn, ta có thể bồi thường cho cháu 35 vạn nhưng mấy cái mảnh vỡ này ta sẽ lấy, cháu thấy như vậy có được không?”

“Được!” Ngô Song đáp ứng một tiếng.

Hiện tại cô đối với đồ cổ hoàn toàn không có hiểu biết gì, những mảnh vỡ này nắm trong tay cô cũng chỉ là đồng đồ vỡ, không có tác dụng nên cô tức nhiên vui vẻ nhận tiền rồi.

Một già một trẻ này rất nhanh liền đạt thành hiệp nghị, lại đem một bên Lư Hướng Tuyết kinh sợ!

Lư Hướng Tuyết không hiểu được giá trị đồ cổ nhưng nàng là người thành thật, nàng cảm thấy mình dùng 10 đồng mua “bình hoa” cho con gái nhưng lại muốn người ta trả mấy chục vạn quả thực không có nhân đạo nên nàng lập tức lắc đầu liên tục.

“Không, không, không, tôi sao có thể nhận nhiều tiền như vậy? Ngài tùy tiện bồi thường một chút là được rồi, bé con nhà ta nói chơi thôi.”

(ghi chú: trong truyện nhắc tới niên đại của đồ cổ, giá cả đều là do tác giả cho bừa, nên các bạn ngàn vạn không nên cho là thật ^_^ . Còn nữa, có đôi chỗ mình không thể hiểu hết nghĩa nên mk để nguyên văn.)

ta post trước 2 chương nà, cuối tuần lại bận nên ta tranh thủ luôn. còn 1 chương ta sẽ bù cho mọi người vào tối mai hihi

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Năng lực biết trước.

Lư Hướng Tuyết khiếp sợ, 35 vạn a! Người nông thôn một đời cũng không thể kiếm được nhiều tiền như vậy. Trong thôn có nhà Từ lão đại cũng chẳng qua là hơn mười vạn thôi.

Thấy Lư Hướng Tuyết chối từ, ông lão kia cười cười.

“Người trẻ tuổi, đây là thứ các ngươi xứng đáng nhận được. Mặc kệ các ngươi mua bằng bao nhiêu tiền nhưng cô bé này đã nhận ra là đồ cổ nên ta tức nhiên phải cho một cái giá hợp lý, bằng không chẳng phải là ta bắt nạt các ngươi sao? Ta Trần Viễn Kiều cho tới bây giờ không làm chuyện trái lương tâm”

Nghe thấy ba chữ “Trần Viễn Kiều”, Ngô Song không khỏi chấn động.

Thì ra ông lão này chính là người sáng lập ra tập đoàn Viễn Kiều. Khó trách ông ta có thể liếc mắt liền nhìn ra được niên đại của ống bút, cũng khó trách ông ta có thể không chút để ý mà tăng giá lên 5 vạn, chỉ vì đồng mảnh vỡ kia.

Tập đoàn Viễn Kiều là một xí nghiệp nổi tiếng ở Hoàn Tinh, chính là dựa vào đồ chơi quý giá ngọc thạch mà phát tài.

Kiếp trước Ngô Song ở đại học đã biết tập đoàn Viễn Kiều đã trở thành một công ty quốc nội nổi tiếng niêm yết, hơn nữa là công ty có đẳng cấp quốc tế.

Tuy rằng Ngô Song không biết công ty Viễn Kiều bây giờ phát triển đến trình độ nào nhưng nghĩ đến 35 vạn đối với bọn họ hiện tại mà nói, chỉ sợ chính là chín trâu mất sợi lông đi?

Biết thân phận của ông lão, Ngô Song rốt cuộc cũng hiểu rõ vì sao cậu bé kia có thể lớn lối như vậy, vì hắn là cháu trai của Trần Viễn Kiều, cũng khó trách hắn có thể đeo đồng hồ đắt như vậy, một lần ném được nhiều tiền như thế!

Ngô Song hơi giật mình vội vàng hướng nói với mẹ: “Mẹ, mẹ không cần cự tuyệt háo ý của Trần gia gia, chút tiền ấy đối với Trần gia gia mà nói không tính là gì cả. Mẹ cự tuyệt như vậy, chẳng phải là khinh thường Trần gia gia sao? Chẳng lẽ mẹ sợ Trần gia gia không thể trả nổi tiền sao?”

“Ta không phải ý đó...”

Lư Hướng Tuyết bị con gái nói liên tục, nàng vội vàng muốn biểu đạt thiện ý của mình nhưng lại bị Trần Viễn Kiều ra hiệu cho một ánh mắt dừng lại.

“Người trẻ tuổi, cháu không cần lo lắng, đây là do ta tự nguyện nhường cho cháu, về sai ta sẽ không tìm các ngươi gây phiền toái đâu!”

Trần Viễn Kiều nhìn bộ dáng hốt hoảng Lư Hướng Tuyết nhìn không được lắc đầu trong lòng thở dài: cô bé này quả thực quá tinh, lời nói tàng thâm nhiều ẩn ý. Nhưng người mẹ này lại quá xoàng, lại có chút yếu đuối không biết nàng như thế nào có thể bồi dưỡng được một cô con gái lợi hại như vậy?

Lắc đầu hần lại chuyển hướng nói với Ngô Song: “Cô bé cháu cũng không cần dùng lời nói kia kích động ta a, Trần gia chúng ta tuyệt đối nói được làm được, nói 35 vạn liền 35 vạn, một chút cũng không giảm. Nhưng ta chỉ sợ các người không có phương tiện đến lấy tiền, các người có tài khoản ngân hàng không? Ta có thể lập tức chuyển khoản luôn.”

Lưu Hường Tuyết nào có tài khoản? Nàng mỗi lần nhận lương còn không đủ tiêu dùng trong một tháng nên căn bản không cần làm sổ tiết kiệm.

Vì thế hai mẹ con làm theo đề nghị của Trần Viễn Kiều, liền làm một tấm thẻ ở gần đó.

Làm chưa đến năm phút thì xong, Trần gia liền gửi tiền tới.

Thấy hai mẹ con đã nhận tiền xong, Trần Viễn Kiều lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Ngô Song nói: “Cô bé, hôm nay ta rất vui vì biết người. Lần sau nếu cháu có thứ gì tốt thì có thể gọi điện thoại cho ta. Đây là số của ta, ta cam đoan ta nhất định sẽ cho cháu một giá cả hợp lý.”

Ngô Song nghiêm túc tiếp nhận danh thiếp, cúi chào nói: “Cám ơn Trần gia gia, cháu cũng rất hân hạnh được biết ông. Nếu như lần sau cháu gặp được bảo bối, cháu nhất định sẽ gọi cho ông.”

”Được, vậy thì hẹn ngày tái kiến.”

Trần Viễn Kiều cười rồi kéo cháu trai rời đi.

“Gia gia, từ từ đã.” Cậu bé đi được vài bước, đột nhiên không cam lòng chạy về hướng Ngô Song hạ giọng nói: “Nha đầu thôi, ta tên Trần Hồng Vũ, người nhớ đây! Lần này là ta không đúng, nhưng là lần sau, người cũng đừng động đến đồ trong tay ta, bằng không... Hừ hừ!”

Ngô Song sớm đoán được tên nhóc con này sẽ không chịu phục nhưng hiện tại cô có được 35 vạn, lập tức biến thành phú bà, tâm tình cô đang tốt nên cô cũng không muốn so đo với ánh mắt cộng giọng điệu của tiểu tử này.

Nhìn thấy tiểu shota tính trẻ con uy hiếp, Ngô Song không thèm để ý chút nào phát tay nói: “Được rồi, ta đã nhớ tên của người, có cơ hội tái kiến.”

“Hừ!” Trần Hồng Vũ sợ trì hoãn quá lâu bị gia gia răn dạy, hừ một tiếng chạy đi.

Thấy ông cháu họ đi xa, Lưu Hường Tuyết mới hoảng hốt lôi sổ tiết kiệm ra, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn con gái nhỏ nói: “Hừu Hừu, làm sao con biết cái kia bình hoa là đồ cổ?”

“Mẹ, cái này không thể nói rõ được, dù sao con có thể cảm giác được nó là đồ tốt.” Ngô Song nhất thời không biết giải thích như thế nào, đành phải nói bừa.

Nghĩ tới chuyện nghịch thiên này Ngô Song vội vàng nhắc nhở mẹ cô: “Mẹ chuyện này tạm thời mẹ đừng nói cho ai biết nếu không chúng ta nhất định sẽ gặp phiền toái lớn. Mẹ coi như là do con nằm mơ thấy đi.”

“A, thì ra là mơ thấy...” Lưu Hường Tuyết hoảng hốt, cũng không nghe hiểu con gái nhỏ nói chuyện gì, chỉ là theo bản năng đáp ứng: “Hừu Hừu, mẹ sẽ không nói năng lực của con cho người khác biết đâu. Mẹ chỉ sợ người khác cướp thôi. Mẹ sẽ không nói đâu!”

Vừa rồi khi nhận được tiền Lưu Hường Tuyết bỗng nhiên nảy ra một suy nghĩ: chẳng lẽ năng lực của con bé tất cả là di truyền từ phụ tộc?

Nàng nhớ rõ trước kia người đàn ông kia cũng có chút thần kỳ, hẳn có thể nhìn một cái liền biết người kia bị bệnh gì, tiện tay cũng bốc được thuốc chữa bệnh. Dù con gái nhỏ không có y thuật như vậy nhưng “Mộng cảnh” thần kỳ đó, có phải là huyết mạch đến từ phụ tộc không?

Lưu Hường Tuyết đột nhiên có chút kinh sợ, nàng lo lắng nghĩ, nếu có một ngày bọn họ biết được năng lực của con gái có phải sẽ đến cướp con gái nhỏ đi không?

Trước kia nàng thường ảo tưởng người nọ yêu nàng nhưng lúc này, nàng không thể không đối mặt với hiện thực: người kia đã ra đi hơn sáu năm cũng chưa trở về, nhất định là đã quên cô rồi.

Cảm tình có thể vứt bỏ nhưng năng lực của con gái hẳn sẽ cam lòng buông tha sao?

Lưu Hường Tuyết trong lòng lo sợ, bỗng nhiên đối với tình yêu ảo tưởng đều không có nàng chỉ mong con gái có thể trưởng thành thật tốt ở bên cạnh mình.

Ngô Song thấy biểu tình mờ mịt của mẹ, cô cho rằng mẹ còn khiếp sợ nên ôm chân mẹ cười hỏi: “Mẹ, mẹ đang suy nghĩ gì vậy? Chúng ta đã có tiền, chúng ta đi thôi.”

“Được.” Lưu Hường Tuyết gạt mình hồi thần, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái nàng che dấu nói: “Mẹ đang suy nghĩ chúng ta nên xử lý như thế nào?”

Ngô Song cười hi hi nói: “Mẹ chúng ta chuyển đến thị trấn ở đi! Tiểu Tinh tỷ nói trường học ở thị trấn rất tốt, con cũng muốn đến đó học. Chúng ta cùng bà ngoại chuyển đi, đến thị trấn mua nhà sau đó mẹ không cần đi làm nữa, chúng ta sẽ mở tiệm nhỏ kinh doanh.”

Đối với số tiền kia, Ngô Song sớm đã nghĩ xong nên dùng để làm gì.

Tương lai cô muốn phát triển thì nhất định phải rời khỏi nông thôn, bắt quá đây chỉ là bước đầu thôi.

Lưu Hương Tuyết không nghĩ tới con gái đã nghĩ xa như vậy rồi, nàng ngăn người gật đầu nói: “Không sai, con nói rất đúng, con đi học là chuyện lớn. Số tiền kia nhất định đủ cho chúng ta mua nhà, mẹ trở về sẽ nói chuyện với bà ngoại một chút.”

Ngô Song nghĩ tới hai cái mơ khó chơi, vội vàng nhắc nhở: “Mẹ chuyện này tạm thời đừng nói cho nhóm bác bá! Chờ chúng ta mua nhà xong, mua xong cửa hàng mới nói cho họ biết. Bằng không nhất định họ lại đồ mắt.”

“Ừ, mẹ biết rồi.” Lưu Hương Tuyết sờ đầu con gái lại thờ dài.

Con gái nhỏ biết mua phòng nhưng nàng không biết mua nhà đâu a?

Thấy con gái nhỏ bận tâm đến chuyện này, Lưu Hương Tuyết trong lòng kiên định chủ ý: hiện tại có tiền, nàng nhất định phải mang con gái nhỏ ra khỏi thôn!

Trước kia là do nàng không có năng lực cho nên luôn bị mọi người khi dễ, bắt nạt. Hiện tại con gái nàng có năng lực lợi hại như vậy, nàng cũng sợ bị người trong thôn hăm dọa. Cho nên vẫn rời khỏi thôn là tốt nhất, ít nhất ở trong thành thị trị an cũng được đảm bảo hơn.

Về nhà Lưu Hương Tuyết liền nói chuyện này cho Lưu Thái Thái biết chuyện này thì nàng cứ tưởng sẽ dọa lão nương, ai biết Lưu Thái Thái lại phi thường cao hứng, một chút cũng không kinh ngạc

Lão Thái Thái ôm Ngô Song liên tục khích lệ: “Hự Hự nhà chúng ta chính là lợi hại nhất! Hự Hự suy nghĩ, hiện tại chúng ta có điều kiện, người phải kiếm cho Hự Hự một trường học thật tốt! Nhanh chóng chuyển vào trong thành phố đỡ phải ở nhà không an toàn. Nhưng ta không đi đâu, ta không quen sống nơi ồn ào như thành thị, hơn nữa chị dâu cả nhà người mang thai ta muốn ở lại giúp nàng.”

Nghe thấy lão Thái Thái không đi, Lưu Hương Tuyết có chút do dự, nhưng vì con gái nàng cuối cùng cũng quyết định sẽ đi huyện thành, dù sao về sau còn có thể đón lão nương đến đó!

Việc này cứ quyết định như vậy, trừ lão Thái Thái ai cũng không biết hai mẹ con họ phát tài.

Lưu Hương Tuyết quyết định trở lại xưởng từ chức rồi đi mua nhà, nàng không muốn người khác chú ý, thứ hai nàng còn muốn thu nhập vài thứ.

Hai mẹ con đang dọn dẹp, Văn Tĩnh tới gọi Ngô Song qua nhà nàng chơi, vì ba nàng mang một bộ bài ở huyện về a~

Ngô Song đi theo nàng đi qua vừa vào cửa liền gặp Từ lão đại cười tủm tỉm ngoác.

“Hự Hự tới rồi? Hự Hự có hát kịch hoàng mai không? Lát nữa hát cùng bác nhá?”

Ngô Song không nghĩ tới Từ lão đại là người hòa đồng như vậy, cô còn tưởng rằng quân độc nhất định phải là người ngang ngược thô bạo, không ngờ Từ lão đại không chỉ hiểu được đồ cổ, lại yêu cười yêu hát hí khúc!

Từ Văn Tĩnh thấy Ngô Song có chút kinh ngạc, liền cười rồi giới thiệu: “Hự Hự, ba ta cùng thúc ta đều thích hát vài câu, hiện tại thúc ta ở phòng khám không đến được nên ba ta đang lo không tìm thấy người đối ca, người muốn hát liền cùng ba ta hát vài câu đi.”

“A? Từ đại phụ cũng thích hát hí khúc?” Ngô Song nhìn không được cười lên một tiếng, không nghĩ tới Từ gia người nào cũng đáng yêu như thế, khó trách Từ gia người nào cũng rất ôn hòa.

Vừa mới nghĩ tới Từ Thế Huy, Ngô Song đột nhiên đầu một choáng, trước mắt khó hiểu xuất hiện một bức họa.

Hình ảnh kia trong, có hai người nổi giận dưng dưng cầm đòn gánh chạy đến, nhìn nhà kia rất giống phòng khám của Từ Thế Huy.

Ngô Song hoảng sợ, cô không biết mình làm sao lại có thể nhìn những hình ảnh như vậy? Chẳng lẽ mắt của cô ngoại trừ có thể nhìn rõ ban đêm còn có thể nhìn được tương lai sao?

Nhưng hình này quá nguy hiểm, Ngô Song không dám chần chờ, vội vàng ôm đầu giả đau nói: “Tiểu Tĩnh tỷ, đầu ta đột nhiên rất đau, người dẫn ta đi tìm Từ thúc xem một chút đi.”

“A? Em bị làm sao thế?”

Từ Văn Tĩnh hoảng sợ, Từ lão đại cũng lo lắng, vội vàng một phen ôm cô chạy đến phòng khám nhỏ của Từ Thế Huy.

Ngô Song không biết vừa rồi hình ảnh là nhắc nhở, sẽ xảy ra. Nhưng bất kể như thế nào, chỉ cần cô đem Từ lão đại mang đi đến đó, nhất định có thể giúp bác sĩ Từ.

Ba người rất nhanh đã đến phòng khám, Từ Thế Huy thấy đại ca vội vã ôm đứa nhỏ đi vào, vội vàng nghênh đón: “Đại ca, làm sao thế?”

“Người nhanh xem một chút, đứa nhỏ này đột nhiên nói đau đầu.” Từ lão đại thờ hờn hờn đem Ngô Song thả xuống.

Ngô Song một chút liền vội vàng giả vờ vô tội nói: “Từ thúc, vừa rồi đầu cháu rất đau nhưng bây giờ không đau nữa rồi.”

“Ừ, chỉ đau một cái thôi sao? Trước kia có đau như vậy không?” Từ Thế Huy nghiêm túc hỏi.

Ngô Song còn đang suy nghĩ muốn đổi phó thể nào thì đột nhiên ngoài cửa bang bang hai tiếng nổ, tiếp có người hung tợn hô: “Họ Từ kia, người trả lại lão bà cho ta!”

Người trong phòng đều bị giật mình, Ngô Song vội vã xoay người nhìn thấy hai người khí thế cầm đòn gánh xông tới!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Truyền thừa của chữ y.

Editor+Beta: Khoai Tây Nhỏ's

Hai người xông tới là hai anh em trong thông, đi đầu là anh cả, tên là Vương Đại Cương, là người kêu muốn đòi mạng.

Từ Thế Huy vừa thấy Vương Đại Cương thì lập tức hiểu có chuyện gì xảy ra, liền tức giận mắng: “Vương Đại Cương, ta sớm nói vợ ngươi nên đi bệnh viện! Ngươi không đưa đi, hiện tại xảy ra chuyện thì tìm ta. Ngươi nói có đạo lý hay không?”

Chuyện là hai ngày trước vợ Vương Đại Cương đột nhiên ngất, Vương Đại Cương liền đem vợ đến phòng khám nhỏ này.

Sau khi tỉnh dậy liền cảm thấy tức ngực, đau bụng liên tục.

Từ Thế Huy đề nghị họ nên đến bệnh viện kiểm tra, vì bên trong cơ thể người hắc không thể kiểm tra, hơn nữa tức ngực đau bụng không thể xem nhẹ, nếu là bệnh động mạch vành các loại thì rất rắc rối.

Nhưng Vương Đại Cương với vợ hắc vì muốn tiết kiệm tiền nên không đi khám mà nhịn đau một chút.

Chỉ là cái nhịn này liền nhịn đến mức xảy ra chuyện lớn.

Sáng sớm hôm nay, vợ hắc đột nhiên bị nhồi máu cơ tim!

Vương Đại Cương không nghĩ đây là lỗi của mình mà lại oán hận Từ Thế Huy không chữa cho vợ hắc.

Trong phòng khám còn có người khác đến chữa bệnh, biết được chuyện này đều chỉ trích Vương Đại Cương không nói đạo lý.

Vương Đại Cương mù quáng, cầm lấy đòn gánh liền đánh người thì bị Từ lão đại một cước đạp ngã xuống đất: “Khốn kiếp! Tự mình hại chết vợ lại còn muốn tìm em trai ta gây phiền toái? Muốn chết có phải không?”

Từ lão làm ở trên công trường, dù bình thường hắc đối xử ôn hòa với mọi người nhưng lực chân của hắc rất mạnh a~

Một cước này đạp đi xuống, Vương Đại Cương nhất thời không bò dậy nổi.

Mà đi sau là Vương Tiểu Cương đối với Từ lão đại quyền thế liền sợ hãi, lúc này đã không còn dũng khí quấy rối.

Mọi người nhìn họ yên lặng, ngay cả khuyên tha cho nhà anh em họ Vương cũng không vì anh em họ đi rồi.

Vì thế một trận náo loạn nhờ một cước của Từ lão đại mà kết thúc.

Tuy rằng kết thúc ôn hòa nhưng anh em Từ gia trong lòng vẫn còn sợ hãi. Từ Thế Huy là một thư sinh văn nhược, hôm nay nếu Từ lão đại không ở đây chỉ sợ Từ Thế Huy đã bị anh em nhà Vương gia đánh cho rồi!

Nghĩ tới nơi này, Từ lão đại đột nhiên hồi phục lại, nhìn Ngô Song hỏi: “Hựu Hựu, nghe nói cháu mơ rất linh, có phải cháu mơ thấy cái gì nên mới giả bệnh mang bác đến đây?”

“A...không phải!” Ngô Song không ngờ Từ lão đại lại sâu sắc như thế, vội vàng lắc đầu nói: “Bác Từ, cháu mơ thấy nhất định sẽ nói cho bác biết làm gì chờ đến tận bây giờ mới nói.”

Từ thế huy cũng cảm kích “bệnh” kịp thời của Ngô Song, vừa rồi hắc không nhìn kỹ, hiện tại rảnh rồi vội hỏi: “Hựu Hựu, cháu ngoại trừ không đau đầu thì có thấy chỗ nào không thoải mái không? Đầu có bị choáng không?”

Ngô Song không bị làm sao nên không nói ra cái gì.

Thấy hần hỏi han cẩn thận, rõ ràng rất quan tâm, Ngô Song đành phải che giấu nói: “Tứ thúc, cháu không bị làm sao cả, đầu đã hết đau rồi. Có thể sáng nay cháu đựng đầu vào cửa nên miệng vết thương mới đau. Là do cháu không cẩn thận nên tứ thúc đừng có lo lắng.”

Từ Thế Huy lại hỏi cô một lúc, xác nhận cô không bị làm sao thì lúc này mới yên tâm.

Nhưng đối mặt với Ngô Song, Từ Thế Huy luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, giống như mình không phải đang nói chuyện với trẻ con mà là đang nói chuyện với người lớn.

Vì Ngô Song “cứu” được Từ thúc nên Văn Tĩnh lại đối xử với cô tốt hơn. Tiếp đó nàng không chỉ mời Ngô Song đến nhà nàng hát mà còn muốn Ngô Song ở lại ăn cơm chiều cùng mình.

Mãi cho đến tối cô được cha con Từ gia đưa về nhà, Lưu Hường Tuyết thấy cô cùng Văn Tĩnh chơi thân như vậy, đối với chuyện chuyển lên thị trấn càng yên tâm hơn. Vì lên đó con gái nhỏ ít nhất cũng có một người bạn chơi cùng.

Tối lúc nằm trên giường đi ngủ, Ngô Song mới nhận ra cơ hội kiểm tra lại năng lực mới của mắt mình.

Hôm nay “dự báo” đột nhiên xuất hiện, trước đó cô cũng không làm gì chỉ là nghĩ đến bác sĩ Từ mà thôi.

Ngô Song suy nghĩ chẳng lẽ chỉ cần cô nghĩ đến ai thì cũng có thể nhìn được hình ảnh tương lai của người đó sao?

Cô suy nghĩ một chút về mẹ nhưng cái gì cũng không hiện ra, quay sang chỉ thấy mẹ đang nằm ngủ thôi :3.

Ngô Song nhất thời không dám chắc chắn, chẳng lẽ năng lực “dự báo” chỉ diễn ra khi có người gặp nguy hiểm thôi sao?

Nếu thật như vậy, cô không thể nhìn được tương lai của người khác rồi.

Nhưng chỉ cần có nguy hiểm cô nhắc nhở đúng lúc thì tốt rồi.

Ngô Song trầm nghĩ, nhất định năng lực dự báo này cũng là năng lực của bí giấu, không biết còn có bao nhiêu năng lực thần kỳ nữa đây?

Cô không thể tưởng tượng được nếu có một ngày cô có thể mở hết năng lực của bí giấu thì sẽ vi diệu đến mức nào?

Nghĩ tới chuyện đó, Ngô Song kích động lại triệu hồi ra bí giấu.

Bí giấu như mọi lần phát ra ánh sáng xuất hiện, nhưng màu sắc có một chỗ nhạt nhạt.

Tuy rằng chính thể vẫn là màu vàng hình lục giác, nhưng màu vàng kia hơi hơi có chút trầm, phảng phất là trải qua năm tháng một dạng, khiến người ta cảm nhận được khí tức cổ xưa.

Ngô Song ngưng thần nhìn bí giấu, cô phát hiện bí giấu hôm nay có chỗ khác lạ.

Lần trước chữ “Y” từ màu tro biến thành màu trắng cũng không có tác dụng. Nhưng hôm nay, chữ “Y” lại phát ra ánh sáng trắng, trong đầu cô đột nhiên lại hiện ra nhiều kiến thức trung y.

Ngô Song mừng rỡ không thôi.

Lần trước cô đoán ra bí giấu cần nhờ công đức mới tiến cấp được hiện tại xem ra quả nhiên là như thế.

Hôm đó cô cứu Lưu Tiểu Quân một mạng, bí giấu liền trực tiếp thăng cấp hai chữ “Mệnh, y”. Mà lần này cô cứu bác sĩ Từ, bí giấu liền thăng cái tiến chữ “Y”. Xem ra, công đức càng nhiều, bí giấu tiến giai càng nhanh!

Nhìn kiến thức trung y trong đầu, Ngô Song âm thầm cười: cô cuối cùng cũng bắt đầu học y! Về sau, cô nhất định sẽ trở thành một bác sĩ giỏi, thực hiện ước mơ đời trước của mình.

Mang theo ước mơ to lớn này, Ngô Song chìm vào giấc ngủ vui vẻ.

Rất nhanh đã đến mừng tám, kỳ nghỉ của Lưu Hường Tuyết kết thúc.

Hôm nay nàng muốn xin nghỉ việc ở trong xưởng, sau đó đi tìm nhà.

Mấy ngày nay hai mẹ con đã thương lượng xong, hôm nay do Ngô Song dẫn mẹ đi chọn phòng, bởi vì cô nói với mẹ từng mơ thấy chỗ nào đó có tương lai phát triển tốt.

Hai người đến thị trấn, Ngô Song xuống xe bên công viên: “Mẹ, mẹ mau đi vào trong xưởng đi, con đợi mẹ ở bên ngoài chắc chắn không chạy lung tung đâu.”

Đây là yêu cầu Ngô Song, cô nhớ mình đã đi dạo ở đây rồi nên hôm nay cô sẽ nhân cơ hội này nói ra.

Lưu Hương Tuyết cơ bản không yên tâm khi để con gái ở đây một mình nhưng thấy con gái nhỏ kiên quyết nên nàng phải làm như vậy.

Nghĩ tới con gái thông minh lại có năng lực thần kỳ, nàng cho con gái một chút tiền dặn dò: “Hừu Hừu, mẹ biết con có thể thức bảo nhưng con nhất định phải cẩn thận, không thể để người khác nhận ra. Con nếu muốn mua cái gì đợi mẹ trở lại cùng nhau mua. Tiền này cho con mua đồ ăn vặt, con đừng đi mua đồ cổ biết chưa?”

“Vâng, con biết rồi, mẹ yên tâm đi!”

Ngô Song làm sao có thể để cho người khác phát hiện dị năng của mình? Cô cười hi hi đẩy mẹ đi.

Có lẽ vì hôm nay nàng đến muộn nên trên đường dòng người nhộn nhạo, náo nhiệt hẳn.

Ngô Song chen vào dòng người, nhìn khắp nơi quan sát.

Hiện tại mẹ không ở bên cạnh cô muốn bảo vệ mình. Chung quy cô còn quá nhỏ nếu như không phải bảo bối cô sẽ không chọc người ta.

Đi một vòng cô cũng không thấy được bảo bối nào, chỉ có một chỗ bán đồ cổ không tề, tiền tệ kia có linh khí màu trắng lưu động.

Chỉ tiếc tệ cổ này rỉ sắt loang lổ, nhất định không phải là thứ trẻ con thích. Ngô Song không nghĩ ra được có gì nên đành nói tiếc rồi đi.

Đang nhìn xung quanh thì đột nhiên có người ở sau lưng cô quát to một tiếng: “Ngô Song!”

Ngô Song quay đầu nhìn lại, là Trần Hồng Vũ.

Trần Hồng Vũ cầm trên tay mấy xiên kẹo đường, vừa thấy cô quay đầu lập tức chạy tới: “Nha đầu thôi, quả nhiên là người! Ta tìm người mấy ngày nay rồi, cuối cùng hôm nay cũng gặp được.”

“Người tìm ta làm gì?” Ngô Song thần nhiên hỏi.

Nhìn bộ dáng này của nhóc con, tìm cô nhất định là không có chuyện tốt, cô không muốn cùng tiểu thiếu gia này điên đầu.

“Tìm người làm gì? Đương nhiên là xả giận!” Trần Hồng Vũ cười hắc hắc, đột nhiên hất vung tay lên làm kẹo đường bay hết vào áo cô!

Bị thứ kẹo ngọt ngọt kia dính lên áo, Ngô Song tức giận trừng mắt nhìn hấn: “Tiểu tử thôi, người bị điên phải không? Người cứ chờ đi, lát nữa ta gọi cho gia gia người xem hấn giáo huấn người như thế nào? Hừ.”

Nếu hấn không phải là một đứa bé, Ngô Song nhất định sẽ cho hấn “nắm ngón tay đi tìm má”...

Nhưng hấn mới tám chín tuổi nên cô cũng không muốn vì chuyện này mà so đo với trẻ con.

Ngô Song tức giận lấy khăn tay lau đường đi, mà tên tiểu tử kia lại dương dương tự đắc: “Hừ, hôm nay ta đi cùng bà nội, bà nội thương ta nhất! Người cứ cáo trạng đi? Không có cửa đâu! Ai bảo lần trước người gạt ông nội ta nhiều tiền như thế? Sau đó ông ta nghe người mua ống đựng bút bằng 10 đồng, người quá đều! Ta đã sớm muốn trị người rồi!”

Ngô Song không ngờ giá của ống bút lại bị Trần Viễn Kiều nghe được, cô có chút chột dạ nhưng đang chuẩn bị rời đi thì bà nội Trần Hồng Vũ đi tới.

Trần thái thái vừa tới đã thấy sắc mặt hai đứa không tốt, kẹo đường của Trần Hồng Vũ lại dính lên áo người ta, nàng lập tức che chở nói: “Tiểu nha đầu, có phải do người đụng vào Tiểu Vũ nhà chúng ta không? Người còn muốn gì mà đứng ở đây? Muốn chúng ta giặt áo cho người?”

“Hừ, ta nhờ không nổi.” Ngô Song không nghĩ Trần Viễn Kiều là người công chính thân hòa, mà vợ hấn lại là loại bao che khuyết điểm không phân biệt đúng sai!

Ngô Song lười nhìn hai bà con họ, ngẩng đầu liếc mắt nhìn lão thái thái, khinh thường chuẩn bị đi chỗ khác.

Nhưng đột nhiên trước mắt cô lại xuất hiện những hình ảnh khó hiểu!

Hình ảnh kia là hai bà con Trần gia ngồi trong một chiếc xe, chiếc xe đụng với xe buýt ba người trong xe đều mất máu hôn mê.

Ngô Song hoảng sợ, “dự báo” lần này còn nguy hiểm hơn hôm nọ. Nếu có máu có thể là tai nạn chết người a!

Cô không dám chần chờ, vội vàng kéo cái có nói với Trần thái thái: “Trần nãi nãi, cháu biết một chút về tướng thuật. Cháu thấy hôm nay giữa chân mày mang hòa, cùng kim tương hướng. Ngày hôm nay đi chơi đừng có ngồi xe, bằng không chỉ sợ sẽ có huyết quang tai ương.”

Trần thái thái vừa nghe xong mấy lời này lập tức giận dữ: “Tiểu nha đầu nói hươu nói vượn? Tiểu Vũ chỉ làm dính đường lên áo người, người lại trừ chúng ta đi xe gặp tai nạn? Cha mẹ người dạy người kiểu gì thế? Không có giáo dục!”

Ngô Song sớm đoán được nàng sẽ không tin tưởng, vì chuyện của nhà trưởng thôn trước kia cũng như thế, kết quả thì sao?

Vì đã trải qua thái độ nhà trưởng thôn, Ngô Song đối với khiển trách của Trần lão thái cũng không tức giận, chỉ có chút bất đắc dĩ.

Dù sao Trần Viễn Kiều cũng giúp cô thoát khỏi nghèo khó, cô rất muốn cứu đôi bà cháu này nhưng họ không tin cô, cô làm sao mà cứu được người đây?

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Không tin gặp nạn.

Editor+Beta: Khoai Tây Nhỏ's

Ngô Song nghĩ tới nghĩ lui đều không thể giải thích được, cô cũng không thể nói cho bọn họ biết mình có thể nhìn thấy tương lai.

Cô chỉ sợ, cô nói ra bọn họ cũng không tin ngược lại còn nói cô bị điên!

Nhưng nếu không cứu bọn họ Ngô Song lại không đành lòng.

Ngô Song nghĩ chỉ còn cách công kích vào suy nghĩ của lão thái thái, cô tuổi nhỏ sức yếu cũng không thể ngăn cản hai người họ.

“Trần nãi nãi, đối Trần gia gia cháu rất kính trọng nên xin bà tin cháu, cháu tuyệt đối không nói bậy nguyên rủa các người!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngô Song nghiêm túc liên tục khuyên nhủ: “Hôm nay bà đừng đi, nếu không nhất định bà sẽ hối hận!”

“Người còn dám nói lung tung, người cho rằng ta không đánh trẻ con sao?” Trần thái thái cơ bản không tin lời nói của Ngô Song.

Trần Hồng Vũ cũng vì vậy mà mất hứng, hần giận dữ nhìn phía Ngô Song nói: “Nha đầu thối, người thật quá đáng! Coi như ta không dây vào người cũng không nên nói chúng ta như vậy chứ! Nhà chúng ta hôm nào chả ngồi xe đi lại? Hừ.”

“Tiểu Vũ, chúng ta đi, đừng để ý nha đầu này nữa!” Trần thái thái tức giận đến mảy liễu dựng ngược, kéo cháu trai bước đi.

Ngô Song nóng nảy đuổi theo sau họ hô vài câu, nhưng cô càng kêu họ càng đi nhanh.

Trên đường có nhiều người, chân lại cô ngắn nên sau một lúc đã không nhìn thấy bọn họ.

Không thấy hai người họ nữa, Ngô Song bất đắc dĩ thở dài: Xem ra kiếp này bọn họ chạy cũng không thoát, cô chỉ hi vọng mấy câu “nguyên rủa” khi này có thể làm họ cảnh giác hơn một chút!

Thấy hai bà cháu Trần gia đi tới lập tức có một người trẻ tuổi chào: “Lão phu nhân, thiếu gia, hai người đã trở lại, hai người còn muốn đến chỗ nào nữa không?”

Người trẻ tuổi này chính là tài xế Giang Uy của Trần gia, hần cung kính ân cần hỏi thăm hai người nhưng lại cảm thấy không khí khác lạ nên vội vàng hỏi: “Lão phu nhân có chuyện gì vậy? Ở trong chợ gặp người không có mắt sao? Người có muốn cháu đi giải quyết không?”

“Không cần, không có chuyện gì nghiêm trọng cả, chỉ là gặp được một người hồ ngôn loạn ngữ. Được rồi, hôm nay không đi dạo nữa chúng ta về nhà!”

Trần thái thái trong lòng cảm thấy không vui, không có tâm trạng đi dạo phố nữa.

Giang Uy không dám hỏi nhiều mà lập tức đi lái xe tới.

Trần thái thái tuy rằng rất tức giận chuyện Ngô Song “nguyên rủa” họ nhưng khi nghe xong bà cảm thấy có chút lo lắng, cho nên khi thấy cháu trai ngồi ở phía trước bà liền cảm thấy không yên lòng cho lắm!

“Tiểu Giang, ngồi trên đó không an toàn phải không?” Lão thái thái nhíu mi hỏi một câu.

Tài xế hoảng sợ nghe vậy tưởng lão thái thái đang chất vấn kỹ thuật lái xe của hần, vội vàng tỏ thái độ nói: “Lão phu nhân, trên lý thuyết mà nói là như vậy. Nhưng ngài yên tâm, cháu lái ngồi chỗ nào cũng an toàn!”

Trần lão thái thái trong lòng vẫn là có chút lo, bà vẫn nói với cháu trai: “Tiểu Vũ, xuống đây ngồi với bà.”

Trần Hồng Vũ biết bà nội đang lo lắng gì liền liếc một cái nói: “Bà nội, bà còn tin nha đầu thối kia! Nha đầu đó mới mấy tuổi? Nó biết cái gì? Con thích ngồi ở phía trước! Nếu bà lo lắng con cái đây an toàn là được rồi!”

Trần thái thái không lên tiếng, quả thật bà không tin Ngô Song nhưng bị “nguyên rủa” như vậy ai cũng không thấy thoải mái.

Nhưng thấy cháu trai đã thắt dây an toàn nên bà không nói nhiều lời nữa, đỡ phải suy nghĩ nhiều.

Xe vững vàng đi ra ngoài, qua hai con đường cũng không gặp chuyện gì ngoài ý muốn nên Trần thái thái dần an tâm.

Nhưng khi bà vừa mới yên lòng thì đột nhiên phía đối diện có một chiếc xe Bus đi tới!

Cái xe kia đi rất nhanh, xe lay động liên tục như không thể không chế!

“Tiểu Giang, chú ý!”

Trần thái thái chỉ kịp hô lên một tiếng liền nghe phịch một tiếng, xe Bus phi thẳng về hướng xe của họ.

Tài xế Giang Uy vừa rồi bắt đầu lái xe vẫn rất nghiêm túc nhưng bị lão phu nhân nghi ngờ kỹ thuật lái xe nên hấn sợ bị cho nghỉ việc nên lái xe hết sức chăm chút.

Tình huống khẩn cấp như vậy hấn so lão thái thái phản ứng còn nhanh hơn! Khi nhìn thấy xe bus hấn đã cố tăng tốc để tránh nhưng xe bus đi nhanh quá, hấn đã tận lực né tránh nhưng vẫn bị đụng phải.

Cũng may không bị nghiêm trọng lắm, xe bus chỉ đụng vào đuôi xe của họ, không đụng vào đầu xe.

Dù vậy nhưng bị va chạm mãnh liệt như vậy cũng khiến ba người bị thương.

Trong ba người thì Trần Hồng Vũ bị thương nặng nhất, tuy hấn đã thắt dây an toàn nhưng đầu hấn lại bị gương xe rơi trúng đầu. Mảnh gương vỡ có mấy mảnh đâm vào đầu hấn khiến hấn ngất ngay tại chỗ.

Mà tài xế và lão thái thái lại chỉ bị thương nhẹ, không đáng kể.

Tài xế khi tránh đã gục trên tay lái, tuy hấn bị chấn thương rất khó chịu, hấn chỉ bị chảy máu mũi còn lại đều không bị làm sao.

Trần thái thái bị chấn thương nhưng đầu va chạm vào lưng ghế, đệm êm nên may mắn bà không bị làm sao.

Lúc ngã sấp xuống, Trần thái thái bị dọa sợ trong lòng âm thầm hỏi hận: Nha đầu kia nói không sai. Chẳng lẽ con bé thật sự biết xem tướng? Sớm biết đã tin lời nó nói.

Tài xế cũng không biết chuyện Ngô Song nhắc nhở, xe dừng lại, hấn ngẩng đầu lau máu trên mặt, liền vội vàng xoay người đi xem lão thái thái và thiếu gia.

Nhìn xong, hấn sợ tới mức hồn phi phách tán, tiểu thiếu gia mặt mũi đầy máu đã ngất!

Nếu tiểu thiếu gia ngồi xe của hấn xảy ra chuyện như vậy hấn coi như xong rồi!

Hấn sợ tới mức vội đi xem lão thái thái, thấy lão thái thái không bị làm sao, trong lòng hấn cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm một hơi, khẩn trương hỏi: “Lão phu nhân, ngài thế nào? Thiếu gia bị thương hôn mê rồi! Chúng ta nhanh chóng đến bệnh viện thôi. Còn chiếc xe bus kia ngài xử lý như thế nào?”

“Cái gì? Tiểu Vũ bị thương?” Trần thái thái che trán, bà còn chưa bình tĩnh lại được, nghe thấy cháu trai bị hôn mê, bà lập tức đứng lên.

Nhỏm dậy thấy mặt cháu trai toàn máu, lão thái thái sợ đến mức nước mắt rơi đầy mặt: “Xe còn lái được không? Nếu lái được nhanh chóng đi đến bệnh viện đi. Đừng quan tâm xe bus kia nữa, nhanh đi bệnh viện. Tai họa này chạy không kịp!”

“Vâng, ngài ngồi chắc.” Tài xế lau máu trên mặt liền chạy xe nhanh tới bệnh viện.

Chuyện nguy hiểm này, Ngô Song sớm đoán được nhưng lời của cô họ không nghe a~

Lúc này Ngô Song đã không còn ở đó nữa mà về công viên đợi mẹ. Cô nghĩ rất nhanh sẽ trở lại nên chờ ở bên đó.

Quả nhiên không tới mấy phút, Lưu Hương Tuyết liền lái xe đến.

Thấy mẹ thoải mái, Ngô Song nghênh đón: “Mẹ làm xong rồi ạ?”

“Ừ, mọi chuyện rất thuận lợi.” Lưu Hương Tuyết cười híp mắt ôm con gái ngồi lên xe: “Đi thôi, chúng ta đi tìm nhà!”

Lúc này ở thị trấn nhỏ chưa có nhà chung cư cho nên bình thường nông dân chuyển vào đây đều là mua nhà của người ở đây.

Mua nhà như vậy tất nhiên có tốt có xấu nhưng người bán tương đối chất phác, bán phòng không chào giá vì chủ cũng từng buôn bán như thế.

Ngô Song ở nhà nói cho mẹ biết tương lai của trấn nên muốn mua nhà gần công viên.

Đừng nhìn nơi này cách thành phố có chút xa nhưng về sau nơi này chính là nơi phồn hoa nhất huyện Phụng Vĩ.

Hai mẹ con đi xem nhà dọc công viên, lúc này chưa có bất động sản nên đa số người mua nhà, thuê phòng đều do bản thân tự lực cánh sinh hoặc do người quen giới thiệu.

Hai người không có người quen giới thiệu, chỉ có thể tự mình tìm.

Hai mẹ con lái xe mới vừa đi mấy chục mét thì thấy một tờ giấy đỏ thông báo bán nhà. Trên giấy có ghi địa chỉ và cả điện thoại còn giới thiệu sơ qua về nhà nữa.

Ngô Song nhìn số điện thoại kia đột nhiên nhớ tới cái gì đó vội giữ chặt tay mẹ nói: “Mẹ, lần trước Trần gia đưa chúng ta tắm danh thiếp kia, mẹ có cầm ở đây không?”

“Con tìm danh thiếp làm gì? Chẳng lẽ hôm nay con thấy bảo bối muốn bán cho lão bá kia sao? Vừa này ở công viên con không nghe lời mẹ nói sao?”

Lưu Hường Tuyết nghi ngờ nhìn con gái nhỏ, lắc đầu nói: “Danh thiếp mẹ để trong nhà, mẹ sợ làm hư thiếp nên không mang theo?”

“Không mang a... Thôi, không có việc gì, con chỉ hỏi một chút thôi.”

Ngô Song có chút tiếc nuối, cô định gọi cho Trần gia gia nhắc nhở một câu nhưng không có số điện thoại, đành thôi vậy.

“Dự báo” kia quá nguy hiểm, cô cũng không muốn nói cho mẹ nghe, đỡ để mẹ phải lo lắng.

Đã như vậy Ngô Song cũng không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục theo mẹ đi xem nhà.

Cô chỉ thấy hơi tiếc nhưng ở một nơi khác trong bệnh viện, Trần thái thái đã hối hận khóc lóc nức nở.

Vừa rồi khi đưa Trần Hồng Vũ vào phòng cấp cứu bác sĩ cũng lắc đầu, có một mảnh thủy tinh đâm vào động mạch chủ, hiện tại lại mất quá nhiều máu chỉ sợ khó cứu.

Trần thái thái nghe xong lời bác sĩ nói thì ngất luôn tại chỗ.

Khi người Trần gia chạy tới không chỉ thấy Hồng Vũ trong phòng cấp cứu mà còn cả Trần thái thái đang nằm trên giường bệnh.

Vừa thấy người nhà đi vào Trần thái thái lại khóc: “Đều tại hại Tiểu Vũ. Nếu Tiểu Vũ có chuyện gì ta cũng không muốn sống nữa.”

“Mẹ, làm sao mẹ là người hại Tiểu Vũ được? Mẹ đừng nghĩ quá nhiều, Tiểu Vũ nhất định sẽ không bị làm sao đâu!” Trần Cao Phong thấy mẹ thương tâm như vậy, sốt ruột trong lòng cũng từ từ bị đè xuống mà đi an ủi mẹ mình.

Trần lão thái thái khóc rống hướng nhi tử lắc đầu hối hận: “Phong Tử a, không thể trách Tiểu Giang, đều trách ta không nên để Tiểu Vũ ngồi xe! Ta hối hận, ta không nghe nha đầu kia nói!”

Trần Cao Phong nghe không hiểu, Trần Viễn Kiều nghe vậy cũng có chút mơ hồ: chẳng lẽ lão bà vì quá thương tâm nên nói loạn?

Hắn bảo con trai lui ra phía sau tự mình ngồi bên giường an ủi: “Lão bà, người nói nha đầu gì? Chuyện này là ngoài ý muốn, người không nên suy nghĩ quá nhiều, Tiểu Vũ nhất định không sao nên người cũng sẽ không sao đâu.”

“Không, không phải ngoài ý muốn, đều là ta không tốt!” Trần thái thái hoàn toàn tự trách mình, khóc lóc với lão chồng: “Lão già, gặp chuyện không may này đã có một tiểu nha đầu nói cho ta biết hôm nay không nên ngồi xe hơi bằng không nhất định có huyết tai ương. Ta không tin liền xảy ra chuyện. Cho nên ta hại Tiểu Vũ rồi!”

Lần này người Trần gia đều hiểu đã có chuyện gì, Trần Cao Phong không tự chủ được trầm oán một câu: “Mẹ nếu đã có chuyện như vậy, sao mẹ không kiêng kỵ một chút? Không phải bình thường mẹ hay đi thấp hương bái Phật sao? Sao hôm nay lại không tin người khác nói?”

Nghe con trai trầm oán, Trần thái thái càng ân hận nhất thời lại khóc rống lên.

Trần Viễn Kiều hung hăng trừng mắt con trai, hắn sẽ không trách mắng vợ nhưng nếu hôm nay nhà bọn họ có kiếp nạn này, vậy thì phải nhanh tìm người giải hạn nếu không cháu trai ông phải làm như thế nào?

Bởi vậy Trần Viễn Kiều trấn định lại hỏi: “Lão bà, người nói xem tiểu nha đầu kia trông như thế nào? Gặp ở đâu? Tên là gì? Tiểu Vũ bây giờ nguy kịch sớm tối, nếu quả thật chúng ta có tai phải tìm người phá kiếp thôi!”

Xin cảm ơn các nàng đã ủng hộ + comment nhiệt tình.

Chương 18: Không phải thần tiên

Editor+Beta: Khoai Tây Nhỏ's

Trần thái thái bởi vì kinh sợ, lại vừa thương tâm nên tinh thần đã sớm loạn.

Sau khi tới bệnh viện, bà hối hận cũng không kịp, đâu có nghĩ đến kiếp nạn gì?

Lúc này vừa nghe thấy Trần Viễn Kiều hỏi, Trần thái thái mới bình tĩnh lại.

Bà nhớ lại rồi nói: “Lão già, nha đầu kia khoảng sáu bảy tuổi. Ta không biết nó nhưng con bé biết ông và cả Tiểu Vũ nữa. Lúc ấy ta đi mua đồ không chú ý, vừa quay đầu lại thì thấy hai đứa đang cãi nhau, ta liền nói một câu...”

Nói đến đây, Trần thái thái lại khóc, liên tục tự trách mình: “Con bé lúc đó nói, nó biết xem tướng, nói hôm nay không thể ngồi xe hơi nếu không nhất định có huyết quang tai ương. Ta cho rằng con bé rùa ta ảm nghĩ đây lại là sự thật.”

“Cái gì? Tiểu nha đầu mới sáu bảy tuổi? Mẹ, mẹ không nói mớ chứ?” Trần Cao Phong còn cho rằng người đó ít nhất phải là một cô gái, là người trưởng thành tiên đoán, ít nhất cũng phải là đệ tử của một cao nhân chứ.

Nhưng khi nghe mẹ nói là một nha đầu sáu bảy tuổi, hắn cũng hoài nghi: một đứa bé sáu bảy tuổi thì biết cái gì mà “huyết quang tai ương”?

Trần Cao Phong hoài nghi, Trần Viễn Kiều vừa nghe xong trong lòng đã có quyết định.

Sáu bảy tuổi, nhìn trông rất lạnh lợi, lại biết hai ông cháu bọn họ. Trần Viễn Kiều lập tức nghĩ đây chắc chắn là Ngô Song.

Lần trước hắn ra chợ hỏi thăm tin tức ông đùm bút kia thì hắn đã đoán được Ngô Song nhất định có năng lực thần kỳ, bằng không làm sao có thể dùng 10 đồng mua được một bảo bối trong đồng bình hoa kia chứ?

Hắn nhớ rất rõ ràng, lúc làm vỡ đồ cô bé khẳng định đây là đồ cổ, hiển nhiên rất tin tưởng vào ánh mắt của mình.

Một nha đầu sáu bảy tuổi, nếu không phải là thiên phú dị bẩm thì không có khả năng như vậy.

Hắn đã tiếp xúc qua năng lực của Ngô Song lại nghe vợ tường thuật lại, tuy có chút kinh ngạc nhưng con trai ông cũng sẽ không tin. Ai bảo người ta nói chuẩn như thế chứ?

Trần Viễn Kiều lập tức phân phó: “Phong, nha đầu kia tên là Ngô Song, là người trong huyện, người nhanh cho người đi tìm đi! Nếu không tìm thấy trên thị trấn thì xuống huyện tìm, tìm được thì nhanh chóng mời cô bé đến đây!”

Trần Cao Phong không đồng ý: “Ba, con nghĩ con bé kia chỉ nói bừa thôi! Nếu nhà ta có kiếp nạn này thì chúng ta nhanh mời Âu Dương đại sư đến thì tốt hơn. Nhân lúc có đội ngũ chuyên gia ở đây coi Tiểu Vũ, chúng ta có thể đi mời Âu Dương đại sư!”

“Nói bừa? Người thử nói nữa xem?”

Trần Viễn Kiều trừng liếc con trai, trực tiếp hạ lệnh: “Đi phải người đi tìm đi! Việc mời Âu Dương đại sư cũng được nhưng phải nhanh đi tìm cô bé đó đi. Mau đi tìm người đi, nhất định phải ăn nói hăng hái cô bé đó rất tinh ranh, không thể đắc tội với nó!”

Ngoài cửa có người đáp rồi nhanh chóng rời đi, nhưng chỉ có một cái tên, không có ảnh, không có địa chỉ, muốn tìm cũng không dễ dàng gì?

Tìm kiểu này đến tối cũng không tìm được người.

Mà lúc này, Ngô Song đã sớm về nhà rồi.

Hôm nay, cô với mẹ đã tìm đến nơi mua nhà, cô rất thích căn nhà hai tầng kia, giá tám vạn.

Nhưng mẹ cô lại thích một căn nhà khác có ba phòng nhà trệt, giá năm vạn.

Ngô Song cho rằng nhà lầu sáng sủa, lại gần đường cái, giao thông, phương tiện đều rất thuận lợi, về sau nhất định có giá cao. Nhưng Lưu Hường Tuyết cảm thấy nhà lớn như vậy không ở lại lãng phí, hơn nữa ở ven đường không an toàn.

Hai người bên nào cũng cho là mình đúng đành về nhà xin ý kiến Lưu thái thái.

Lưu Thái Thái nghe xong cũng đồng ý với quan điểm của Ngô Song.

Bà khuyên con gái út: “Nha đầu, con không phải muốn mở tiệm may sao? Nếu người mua nhà cạnh đường cái như vậy trực tiếp mở tiệm treo bảng là được. Vừa tiết kiệm tiền thuê tiệm lại còn có thể chăm sóc được cho Hựu Hựu. Như vậy không phải là tốt hơn sao?”

Ngô Song nghe thấy bà ngoại nói như vậy cũng âm thầm mắng mình ngược: Sao mình lại chỉ lo lắng đến giá đất tăng nhỉ? Bà ngoại nói hai câu, có thể mở tiệm lại có thể chăm sóc cô mẹ cô có thể không đồng ý sao?

Quả nhiên, Lưu Hương Tuyết nghe lão nương khuyên thì nghĩ ngợi một chút liền gật đầu: “Vâng, mẹ nói đúng vậy mua chỗ đó đi!”

Ngô Song thấy mẹ sáng khoái đồng ý thì không khỏi muốn hướng bà ngoại ngón cái “quả nhiên gừng càng già càng cay”. Dù cô có trùng sinh nhưng có rất nhiều chuyện cũng không thể so với bà ngoại.

Chuyện nhà lắng xuống, tiệm may cũng như vậy nên ba người đều rất vui vẻ.

Lưu Thái Thái nắm tay con gái nói: “Nha đầu, nếu được thì nhanh chóng mua đi. Nếu không mua sợ nhóm chị dâu người biết sẽ nói như thế nào? Chờ các người dàn xếp xong thì nói với bọn họ là được. Lúc đó cũng không thừa tiền, không thể cho họ vay nữa, đỡ để họ cần nhờ, biết chưa?”

“Vâng, con biết rồi!” Lưu Hương Tuyết đang vui vẻ nghe thấy vậy nàng có chút khổ sở.

Lão nương đều nghĩ vì nàng nhưng nàng lại là một đứa bất hiếu.

Lúc trước nàng không cưới đã sinh con thiếu chút nữa làm lão nương tức chết. Những năm gần đây, nàng bị mọi người chỉ chỏ, cũng không biết lão nương bị mọi người nhìn như thế nào.

Nàng không khi nào khiến cho lão nương trải qua một ngày vui vẻ, mà khi lão nương hết giận lại đau nàng, yêu thương nàng như cũ.

Lưu Hương Tuyết nhìn bàn tay khô gầy của lão nương, trong lòng đột nhiên đau đớn.

Nàng nhịn không được lần nữa thỉnh cầu nói: “Mẹ, mẹ cùng con kên thị trấn đi? Chị dâu mang thai cũng không sinh ngay được, đợi khi nào chị ấy sinh chúng ta trở về là được. Dù sao cũng còn có Chiêu Đề, Đến Đề nữa cơ mà.”

“Ai, nha đầu, mẹ biết con muốn hiếu thuận nhưng ta không thể đi được”

Lưu Thái Thái biết con gái hiếu tâm liền dứt khoát nói với nàng: “Ta cũng muốn đi cùng các người nhưng ta đi thì kiểu gì nhóm chị dâu người cũng quậy tung trời. Chắc nghĩ ta cho người tiền mua nhà. Con là con gái ruột, ra ngoài cũng quen thân ta không thể ở được. Đây không phải khiến hai anh của người khó xử sao?”

Lưu Hương Tuyết giờ mới hiểu được, nguyên lai lão thái thái lo lắng sau khi đi rồi các anh của nàng nhất định sẽ bị mắng bất hiếu!

Dù trên thực tế, hai anh cũng chưa từng dưỡng lão nương ngày nào, nhưng lão nương còn muốn giữ mặt mũi cho họ.

Ngô Song đến lúc này cũng mới hiểu được khổ tâm của bà ngoại, cô nói: “Bà ngoại, bà đừng lo lắng, chờ thêm một chút thời gian nữa cháu sẽ lấy có đón bà tới, lúc đó ai cũng không phản bác được.”

Dù sao Ngô Song có “Linh mệnh” đến thời điểm cô chỉ cần nói vài lý do bà ngoại không thích hợp ở nhà này, các mợ cũng không dám nói nhiều. Về phần những người trong thôn, dọn ra ngoài vì muốn tốt cho bà ngoại, ai có thể nói gì? Chỉ có thể hậm mộ mà thôi!

Lưu Thái Thái vui vẻ gật đầu: “Ừ, vẫn là Hựu Hựu thông minh!”

Ba người lại hàn huyên một hồi mới giải tán đi nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, Lưu Hương Tuyết liền đi lên thị trấn ký hợp đồng mua nhà. Nàng mời Từ lão đại đi cũng giúp đỡ, có nhiều thủ tục nàng không hiểu, sợ bị người ta lừa.

Vốn Ngô Song muốn đi theo nhưng Lưu Hương Tuyết không cho, vì cô còn quá nhỏ, dù có thông minh đi nữa, Lưu Hương Tuyết cũng không yên tâm đem giao cho cô.

Từ lão đại biết nàng muốn mua nhà ở trấn liền khiếp sợ nhưng không có nhiều hỏi.

Nhìn địa điểm mua nhà, Từ lão đại không khỏi cười: “Hương Tuyết, người mua nhà này rất được! Không chỉ có giá trị hơn nữa chúng ta có thể làm hàng xóm! Nhà ta chỉ cách nhà này một chút, đi mấy phút là tới, về sau Tiểu Tinh có bạn chơi rồi!”

“Thật sao?” Lưu Hương Tuyết cũng kinh ngạc không kém.

Nàng đã sớm biết nhà Từ lão đại ở thị trấn An gia nhưng không biết nhà bọn họ ở chỗ nào, không nghĩ lại là hàng xóm!

Có Từ lão đại nên thủ tục làm rất nhanh, nhà đã đứng tên Lưu Hường Tuyết.

Lưu Hường Tuyết giấy chứng nhận về nhà, kiên quyết muốn mời Từ lão đại ăn cơm.

Từ lão đại từ chối không được đành phải mang theo Từ Văn Tĩnh cùng nhau đến Lưu gia.

Nghe nói có thể cùng Ngô Song làm hàng xóm, Từ Văn Tĩnh đặc biệt cao hứng, lú lú vây quanh Ngô Song nói không ngừng.

Mấy người trò chuyện vui vẻ thì bên ngoài có người gõ cửa: “Xin hỏi, chỗ này có cô bé nào tên là Ngô Song không?”

Là tìm Ngô Song, mấy người đều sùng sốt một chút, Lưu Hường Tuyết nhòm dậy nói: “Có, con gái tôi là Ngô Song, các người là ai? Tìm con gái tôi có chuyện gì?”

Bên ngoài là hai người trẻ tuổi, vừa nghe thấy vậy vội vàng cầm theo quà đi vào, cẩn thận hỏi han: “Cô là mẹ của Ngô Song? Chúng tôi là người của công ty Viễn Kiều. Sáng hôm qua con gái cô có đến công viên không?”

Hai người nói lời này đã rất nhiều, ở rất nhiều chỗ, từ huyện Phụng Vĩ tra xuống có mười mấy người tên “Ngô Song”, bọn họ còn tìm nhầm rất nhiều người cơ.

Ngô Song vừa nghe thấy bọn họ là người công ty Viễn Kiều thì hiểu được nhà họ đã xảy ra chuyện nên vội vã hỏi: “Có phải Trần phu nhân đã xảy ra chuyện gì không? Bây giờ bọn họ như thế nào? Có bị thương không?”

“A, cuối cùng cũng tìm đúng người!” Hai người kia vừa nghe Ngô Song trả lời, nhất thời kinh hãi, vội vàng đem hộp quà đưa đến trước mặt cô thỉnh cầu nói: “Tiểu Thần Tiên, mời cháu đi qua cứu tiểu thiếu gia nhà chúng ta đi, hẳn bị tai nạn xong hôn mê đến bây giờ vẫn chưa tỉnh, nên chúng ta qua mời người đến.”

“Cứu mạng? Cháu làm sao mà cứu được? Các người đi tìm bác sĩ đi.”

Hai người nói xong không chỉ khiến Ngô Song hoảng sợ mà mấy người trong phòng cũng kinh ngạc.

Bọn họ đều không biết Ngô Song sao lại liên quan đến vụ tai nạn giao thông này? Tại sao người ta lại tới cầu cứu Ngô Song?

Lưu Hường Tuyết thấy con gái lắc đầu, lập tức đến trước con gái nói: “Ngại quá, con gái tôi vẫn là trẻ con, các người tìm lộn người rồi! Vừa nhìn đã biết hai người là người có tiền, như vậy đi bị thương thì các người đi mời bác sĩ sẽ tốt hơn!”

Hai người kia liên tục cầu xin: “Đại tỷ, van cầu người, là Tiểu Thần Tiên đoán chắc nhà chúng ta có kiếp nạn, hiện tại kiếp nạn ứng nghiệm, chúng ta chỉ cầu Tiểu Thần Tiên có thể giúp một tay giải hạn. Chỉ cần có thể cứu mạng tiểu gia nhà chúng tôi, các người muốn bao nhiêu tiền cũng được!”

Lần này mấy người đều hiểu thì ra là Ngô Song nhắc nhở người khác cẩn thận tai nạn, đáng tiếc người ta không tin.

Lần này, Lưu Hường Tuyết còn chưa lên tiếng, Từ lão đại đã hỗ trợ nói: “Hai vị tiểu huynh đệ, các người nhanh chóng đi tìm bác sĩ đi, đứa nhỏ này thật sẽ không hóa giải, con bé cũng không phải là thần tiên. Nó chỉ có thể mơ đến tai họa, nhắc nhở các người không nghe, vậy cũng không có biện pháp gì.”

Hai người kia vừa nghe xong, quả thực khóc không ra nước mắt: “Thật sự không có biện pháp sao? Nhà chúng ta đã mời rất nhiều chuyên gia nhưng tiểu thiếu gia vẫn như cũ chưa tỉnh, bây giờ phải làm sao a?”

Nhớ tới tiểu shota hai ngày trước vẫn còn hoạt bát vui vẻ, Ngô Song cũng thấy thương tiểu tử kia.

Cô nhíu mày nghĩ: Chuyên gia cũng không trị được, còn có biện pháp nào sao?

Vừa mới nghĩ vậy, đầu cô đột nhiên choáng một cái, bí giấu vàng kim lại nhảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Nhắc nhở vô dụng.

Vì đã sử dụng bí giấu quen thuộc nên Ngô Song cũng có thể hiểu một chút ít.

Ở tình huống bình thường, bí giấu sẽ không chủ động nhảy ra, chỉ khi cô triệu hồi thì mới xuất hiện. Nhưng nếu bí giấu mà đột ngột nhảy ra thì nhất định sẽ có chuyện vui!

Ngô Song thấy bí giấu chủ động xuất hiện liền nhìn luôn.

Cô chỉ thấy màu vàng kia xoay tròn vài vòng rồi từ từ chậm lại đến khi hình lục giác chỉ vào chữ “Y”, tiếp đó chữ y cũng chậm chậm ánh lên ánh sáng trắng.

Ngô Song vừa mừng vừa sợ, lần trước chữ “Y” phát sáng nhưng trong đầu cô lại chỉ nhiều hơn về các kiến thức y học thường thức. Không biết lần này chữ “Y” sẽ dạy cho cô cái gì? Chẳng lẽ có phương pháp cứu Trần Hồng Vũ?

Chữ “Y” càng ngày sáng càng mạnh khiến cho Ngô Song gần như không thể mở mắt.

Ngô Song bắt đầu nhắm mắt lại, lại mở mắt thì phát hiện có hai hàng chữ lộ hiện ra trước mắt.

“Lâu hôn bất tỉnh giả, Quy Nguyên đan hoặc hồi dương châm khả giải.”

“Tài liệu Quy Nguyên Đan: đan tham 5 tiền, dương quy 10 tiền, linh chi nửa khắc... Lấy hỏa luyện pháp Ngưng Đan sẽ thành.”

Ngô Song đọc xong hai hàng chữ muốn khóc không ra nước mắt!

Quy Nguyên đan là cái gì vậy? Hồi dương châm vậy là cái gì? Dược liệu không khó tìm nhưng hỏa luyện pháp là cái gì a? Cô cũng không biết đó là cái gì! Như vậy cái thông báo này không có cũng không sao?

Ngô Song nhất thời bị bí giấu đã kích, đây là phương thuốc đầu tiên bí giấu cho cô nhưng cô lại không thể dùng.

Bình thường bí giấu giúp cô tính mệnh liền có thể nhìn trực tiếp luôn nhưng lần này tuy bí giấu cho cô đan phương nhưng cũng không nói cho cô cách cứu người, cô cũng không biết luyện đan, cô cũng không biết châm cứu, cái này có tác dụng gì đâu?

Ánh mắt trong phòng đều ở trên người cô, lúc thấy cô ngẩn người, Lưu Hường Tuyết liền huých cô một cái: “Hự Hự, con ngẩn người gì thế? Mau nói cho hai vị này là con không thể cứu được, đừng làm mất thời gian của người ta.”

“A...” Ngô Song bị huých mà phục hồi lại, nhìn thấy hai người kia trông ngóng ánh mắt đầy hi vọng nhìn cô, cô cũng không đành lòng...

Nhưng nhắc nhở này của bí giấu là hai phương pháp rất kỳ lạ, cô cũng không biết dùng thì làm sao có thể nói ra? Nếu cô nói “Quy Nguyên đan” có thể cứu người nhưng cô lại không có loại đan này, cái này không phải khiến người ta thất vọng hơn sao? Nói không chừng còn chọc giận người ta cũng nên.

Cho dù bọn hắn có thể tìm đủ dược liệu nhưng hiện tại giới y học còn không có người biết luyện đan đâu? Về mặt trung y, cô cũng chưa từng nghe nói đến luyện đan, chắc cũng chỉ là phương pháp châm cứu thôi.

Ngô Song nghĩ tới nghĩ lui đều thấy khó nói ra hai phương pháp này, cô do dự một lúc, cuối cùng cũng mở lời: “Hai chú, cháu xin lỗi, cháu không thể cứu được, các chú nhanh nghĩ biện pháp khác đi.”

“Không có hy vọng thật sao?” Hai người trẻ tuổi sắc mặt ảm đạm.

Kỳ thật khi vào thôn hỏi thăm bọn họ đã nghe qua danh “Linh mộng” của Ngô Song nên khi bị từ chối, bọn họ cũng đã chuẩn bị tinh thần rồi.

Hai người họ là thuộc hạ của Trần Cao Phong, nếu lần này họ thể cứu tiểu thiếu gia thì trong tương lai bọn họ nhất định sẽ có đường phát triển tốt hơn.

Vì vậy, trước khi ra về hai người kia còn để lại số điện thoại: “Tiểu thần tiên, nếu cháu nhớ tới phương pháp nào tốt thì nhất định phải nói cho chúng ta biết, chúng ta nhất định sẽ cảm ơn thỏa đáng.”

Ngô Song nhìn ánh mắt buồn đau của họ lại nhắc nhở một câu: “Nếu Tây y không có biện pháp thì các người thử mời vài vị bác sĩ trung y đến xem. Chắc sẽ phát hiện ra chút ít.”

“A, lão bản nhà chúng tôi đã đi mời một vị danh y ở thủ đô, có lẽ ngày mai sẽ đến nơi. Tình huống của tiểu thiếu gia rất nguy hiểm, không ai có thể nói trước được điều gì cả.”

Hai người cảm thán một câu, lòng đầy ưu thương rời khỏi Lưu gia.

Đội bọn hắn rời đi, Lưu Hường Tuyết lập tức hỏi: “Hự Hự, chuyện lớn như vậy, sao con không nói cho mẹ? Về sau con không thể liều lĩnh đi nhắc nhở người khác như thế? Người ta tin con thì không nói nhưng nếu họ không tin thì đánh con một trận thì phải làm như thế nào?”

Lưu thái thái cũng trách mắng: “Hự Hự, mẹ cháu nói rất đúng, cháu không thể kích động như vậy được! Cháu cứu người là chuyện tốt nhưng cháu nhìn xem hiện tại bọn họ không tin lời cháu liền xảy ra chuyện, xong lại đến tìm cháu! Người nhà này còn phân rõ trái phải nếu là người khác không biết họ làm thế nào? Lần tới nếu cháu mơ thấy gì thì nói cho mẹ biết, mẹ cháu sẽ đi nói thay, cháu không thể nói lung tung được.”

“Bà ngoại, sao cháu phải nói linh tinh? Biết họ sẽ gặp chuyện chẳng lẽ cháu lại thấy chết mà không cứu?” Ngô Song bị trách mắng có chút uất ức.

Người xa lạ cô không nói làm gì nhưng đây là người quen, cô cũng không thể mặc kệ họ được. Hơn nữa cô còn muốn có nhiều công đức để thăng cấp

cho bí giầu!

Nghĩ tới chuyện bí giầu thăng cấp, Ngô Song đột nhiên sùng sốt!

Lần này cô nhắc nhở hai bà con Trần gia, tuy không nói là cứu được Trần Hồng Vũ nhưng ít ra cô cũng cứu được Trần thái thái cùng tài xế, đúng là có một chút công.

Nhưng dấu hiệu bí giầu cũng không có, chẳng lẽ kiếp nạn này của Trần gia chỉ ứng trên người Trần Hồng Vũ, vậy không được tính là công đức rồi! Xem ra về sau muốn cứu người nhất định cô phải “tiền phạt tiền đền Tây Thiên” a~

Ngô Song đang mãi suy nghĩ về vấn đề này, Từ lão địa bên cạnh thấy cô nhíu mày không nói gì cho rằng cô đang uất ức nên vội vàng lên tiếng hòa giải: “Thím, hai người đừng trách con bé nữa. Hựu Hựu là đứa bé ngoan mới đi nhắc nhở người ta, chẳng lẽ hai người muốn con bé trở thành người máu lạnh sao?”

Từ lão đại biết Lư gia lo lắng chuyện gì, hần cười một cái lại nói: “Thím, Hường Tuyết, hai người đừng lo lắng nhiều. Công ty Viễn Kiều này cháu biết, đây là công ty lớn nổi danh toàn quốc, lão bản là người rất nghiêm chính, sẽ không trách cứ gì Hựu Hựu. Ngược lại họ nhất định phải cảm tạ, chứ làm sao lại có người mang quà đến đây tặng a?”

Lão thái thái cùng Lư Hường Tuyết nghĩ lại cũng thấy phải, vừa rồi hai người kia rất lễ phép, không giống với dáng vẻ oán giận.

Dù như vậy nhưng hai người vẫn phải nhắc nhở một phen, nếu không về sau Ngô Song lại đi nhắc nhở người khác!

Ngô Song ngoài đáp ứng nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy. Cứu người như cứu hỏa, tình huống khẩn cấp như vậy chẳng lẽ cô còn phải nghĩ cách nói sao cho khéo sao? Nếu mẹ không ở bên cạnh chẳng lẽ cô bỏ mặc người kia thấy chết không cứu sao?

Từ lão đại liền nhận ra Ngô Song chỉ nói cho có lệ, không khỏi lắc đầu khuyên nhủ: “Thím, Hường Tuyết, Hựu Hựu thông minh như vậy, hai người lo lắng thừa rồi.”

Nói xong hần lại đề nghị: “Hường Tuyết, người Trần gia đầu đầu cũng có thể lực, bây giờ chúng ta biết con họ bị thương lại có một chút liên hệ với Hựu Hựu, ta muốn nhân cơ hội này đi bài phỏng. Các người có muốn đi cùng không? Chúng ta không thể cứu người nhưng bày tỏ chút tâm ý cũng không sao.”

Lư Hường Tuyết đối với hào môn có chút sợ hãi nhưng chưa kịp nói thì Ngô Song đã đồng ý: “Bác Từ, lúc nào bác đi? Cháu đi với bác, dù sao Trần gia gia cũng từng giúp chúng ta, cháu cũng muốn đi thăm họ một chút. Không biết chừng khi cháu thấy Trần Hồng Vũ lại có thể mơ thấy gì đó?”

Ngô Song tự nhiên có suy tính, vừa rồi ở trước mặt hai người kia, cô không thể nói thẳng ra “Quy Nguyên đan cùng hồi dương châm”.

Nhưng khi cô nghe thấy họ nói ngày mai có vị bác sĩ trung y từ Thủ đô tới, Ngô Song nhìn không được cũng tò mò, không biết vị bác sĩ ấy sẽ nói gì?

Thăm bệnh nhân là lễ phép, Trần Viễn Kiều đã giúp hai mẹ con cô nên Lư Hường Tuyết không thể phản đối được, đành phải hẹn Từ lão đại cùng đến bệnh viện.

Sáng hôm sau, Từ lão đại lái xe đến đón mẹ con Ngô Song lên thị trấn.

Hôm nay là mừng mười tháng giêng, Văn Tĩnh cũng sắp đi học nên hôm nay nhà Từ lão đại cũng phải trở về trên trấn.

Trên xe, vợ Từ lão đại Đinh Ly thấy Ngô Song liên quần lấy cô hỏi đủ mọi vấn đề.

Đến lúc cô xuống xe, Ngô Song mới thờ phào nhẹ nhõm một hơi: cái đi Đình này nhiệt tình quá, xem ra Văn Tĩnh không chỉ hưởng gen ba mà ngay cả mẹ cũng có, khó trách nàng ta lớn lên trong phú quý cũng không hề kiêu căng chút nào.

Đinh Ly cùng Từ Văn Tĩnh về nhà nên lúc này bên trong xe còn lại ba người đi đến bệnh viện.

Đến nơi, Ngô Song hỏi cô y tá mới biết Trần Hồng Vũ ở lầu 6.

Trong bệnh viện ai cũng biết chuyện này, đứa bé hôn mê ba hôm, các chuyên gia cũng không chuẩn đoán được. Không ai có cách gì, chỉ nghe nói là não đã chết, hơn nữa bị thương nặng nên không thể chuyển viện được!

Ngô Song nghe y tá nói cũng đồng tình. Vốn là một cậu bé vui vẻ hoạt bát lại vì bị tai nạn giao thông mà thành như vậy, ai cũng cảm thấy tiếc nuối.

Ba người đứng ở lầu 6, họ chưa đến phòng bệnh của Trần Hồng Vũ nhưng đã có người chào hỏi: “Các vị đến thăm thiếu gia nhà chúng ta sao? Xin hỏi các vị là người ở đơn vị nào?”

Hai ngày nay nghe nói tiểu thiếu gia của Trần gia nằm viện, các cấp lãnh đạo huyện Phụng Vĩ đều đến thăm, người nào cũng muốn làm thân với Trần gia. Vì vậy, Trần gia liền thuê mấy phòng để tiếp khách.

Từ lão đại rất khéo, vừa nghe vậy liền biết mình không có tư cách để Trần gia tiếp đón, vội vàng đẩy Ngô Song lên trước nói: “Chúng tôi là người thôn Tam Vương. Đây là cháu gái tôi, con bé là người dự đoán ra tai nạn kia. Nghe thấy tin xấu kia nên chúng tôi đến thăm tiểu thiếu gia.”

“A, thì ra là Tiểu Thần Tiên!” Vừa nghe thấy họ nói vậy, người kia hiển nhiên có nghe nói qua chuyện của Ngô Song, vội vàng mời họ đến một phòng: “Mời vào, ta đi thông báo cho lão bản một tiếng, ba người chờ ta một chút.”

Người nọ khách khí nói rồi vội vàng chạy đến một phòng bệnh khác, bên trong phòng là cả gia đình Trần gia.

Nghe nói Ngô Song tới, Trần Viễn Kiều lập tức đứng dậy: “Tiểu nha đầu kia tới? Nhanh chúng ta mau mời cô bé xem cho Tiểu Vũ!”

“Ba, người đừng có hi vọng quá! Ngày hôm qua Tiểu Vương trở về có nói, đứa bé chỉ nằm mơ, căn bản không thể cứu người!” Ngược với Trần Viễn Kiều kích động thì Trần Cao Phong lại không cao hứng khi nghe thấy tên Ngô Song.

Con trai hần ba ngày hôn mê không tỉnh, bao nhiêu chuyên gia cũng không nói được gì, đều bó tay, ngay cả Âu dương đại sư cũng vô dụng.

Trần Cao Phong hiện tại không khỏi có chút oán hận Ngô Song, nếu tiểu cô nương này đã nhắc nhở vì sao không kiên quyết ngăn họ lên xe? Nếu Ngô Song ngăn cản thành công thì tai nạn này sẽ xảy ra sao?

Trần Viễn Kiều biết trong lòng con trai ông có oán hận lập tức hung hăng trừng hần một cái: “Người thì biết cái gì? Cô bé nói là nằm mơ, người liên tin? Tiểu nha đầu kia nhất định có năng lực thần kì, ta chẳng lẽ lại nhìn nhầm? Nếu mọi người đã không có biện pháp thì sao không cho cô bé xem thử?”

Hai cha con ý kiến bất đồng nên người nhân viên kia không biết nên nghe theo ai, Trần thái thái thấy vậy liền nói: “Đi mời cô bé đó đến đây, mặc kệ cô bé có biện pháp hay không, ta muốn gặp cô bé đó.”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20: Di vật tiên môn.

Ba người Ngô Song đợi không bao lâu thì người kia đã trở lại.

Hắn xin lỗi Từ lão đại: “Vị đại ca này, lão gia nhà chúng tôi muốn gặp Tiểu Thần Tiên, không biết các vị có đồng ý không?”

Từ lão đại sớm đoán được người Trần gia nhân sẽ không gặp hắn, hắn tới đây chẳng qua là để làm quen một chút với người công ty Viễn Kiều, như vậy mới không hề dị nghị gì.

Lưu Hướng Tuyết mặc dù không muốn để con gái một mình đi vào nhưng Ngô Song lại chủ động đồng ý nên nàng đành phải đồng ý.

Ngô Song đến phòng bệnh, vừa định chào hỏi, Trần Viễn Kiều đã mở miệng trước: “Nha đầu, cháu đến rồi, không cần khách khí, mau đến đây ông giới thiệu một vài người cho cháu. Lão bà ta cháu đã thấy, đây là con trai ông Cao Phong, đây là con dâu ông Tô Nam, hai người cũng chính là ba mẹ Tiểu Vũ.”

Thấy Trần Cao Phong cùng Tô Nam nhìn mình chăm chú, Ngô Song liền vội vàng tiến lên thăm hỏi: “Bác Trần, dì Tô, hảo.”

“Ừ, hảo.”

Trần Cao Phong cùng Tô Nam đều ngắn gọn đáp lại.

Trần Cao Phong vốn có lòng thâm oán mà Tô Nam lại muốn Ngô Song giúp đỡ, nhưng lại không dám cướp lời lão gia tử.

Thấy thái độ của con trai và con dâu coi như lễ phép, Trần Viễn Kiều tiếp tục nói chuyện với Ngô Song: “Nha đầu, đối với chuyện cháu nhắc nhở lão bà ông, nhà chúng ta rất cảm kích chỉ tiếc lão bà ta không tin tưởng cháu. Hiện tại, tình huống của Tiểu Vũ cháu cũng biết rồi. Ông muốn hỏi một chút, cháu thật sự không có biện pháp cứu Tiểu Vũ sao?”

Đối với vấn đề này, Ngô Song có chút chần chờ.

Cô biết phương pháp nhưng bản thân cô cũng không dùng, không biết đây có tính là biện pháp hay không?

Người Trần gia là loại người như thế nào? Bọn họ lăn lộn trên thương trường bao năm, quan sát sắc mặt đều là kiến thức cơ bản nhất.

Ở phút do dự này của Ngô Song, bình thường ở nhà bọn họ sẽ không nhận ra nhưng ở trước mặt người Trần gia, họ liếc mắt một cái là nhận ra.

Trần Viễn Kiều tình thần lập tức phấn chấn, lên tiếng nói: “Nha đầu, ông chỉ có một người cháu trai, các chuyên gia nói não của nó đã chết, điều này gần như tuyên bố án tử hình đối với mọi người. Nếu Tiểu Vũ có chuyện cả nhà chúng ta sẽ không sống nổi mất. Nếu cháu có thể cứu được Tiểu Vũ thì cháu chính là ân nhân cứu mạng của Trần gia chúng ta.”

Lão gia tử vừa nói xong những lời này, Trần Cao Phong có thể nhìn xuống bị thương nhưng Tô Nam cùng Trần thái thái đều không nhìn được.

Mẹ chồng nàng dâu hai người đồng thời rơi lệ, Tô Nam khóc lóc hướng Ngô Song cầu: “Tiểu Thần Tiên, van cầu cháu cứu con trai dì! Không biết dùng phương pháp gì xin cháu hãy cứu lấy Tiểu Vũ. Dì biết cháu nhất định có biện pháp! Cháu có phải gặp rắc rối gì không? Nếu cháu có yêu cầu gì, chúng ta nhất định sẽ đáp ứng. Chỉ cần cháu cứu Tiểu Vũ chúng ta sẽ cảm tạ cháu.”

Trần thái thái cũng khóc gật đầu: “Đừng, nha đầu có biện pháp gì cháu làm thử đi, mặc kệ có được hay không chúng ta sẽ không oán trách cháu. Lần trước là bà không đúng, bây giờ bà rất hối hận a!”

Ngô Song thấy hai người khóc lóc cảm lòng mình cũng có chút ê ẩm.

Ở tình cảnh này, nếu Trần gia đã nói không oán trách thì cô cũng không sợ nữa, cô liền to gan nói.

“Trần gia gia, dù cháu có thấy qua biện pháp cứu người nhưng cháu không biết dùng.”

Ngô Song nói với Trần Viễn Kiều: “Tôi hôm qua nghe nói ông có mời đại quốc thủ tới, không biết vị bác sĩ này đã tới chưa? Nếu ông ấy có thể luyện chế Quy Nguyên đan thì Tiểu Vũ nhất định có cơ hội tỉnh lại. Hoặc dùng châm cứu cũng có thể.”

“Quy Nguyên đan? Hồi dương châm?” Trần Viễn Kiều vừa nghe hai cái danh tự này liền cảm thấy cao thâm khó dò, bởi vì ông chưa nghe bao giờ.

Vì ông cũng không phải học y nên khi nghe Ngô Song nói, ông lập tức phản phó: “Nhanh đi mời Diệp lão đến đây.”

Nhân viên ngoài cửa vội vàng bước đi,

Thì ra vị trung y thánh thủ Diệp Tử Hy sáng nay đã đến đây, hơn nữa cũng đã nhìn qua bệnh nhân đang thảo luận cùng các chuyên gia Tây y.

Nghe thấy ba chữ “Hồi Dương Châm” Diệp Tử Hy lập tức chạy tới.

Hắn vừa vào cửa vội vàng nhìn Trần Viễn Kiều hỏi: “Trần lão đệ, nghe nói có người muốn dùng Hồi Dương Châm pháp cứu bệnh nhân? Có phải là ông đã đi mời Cát tiên bối đến đây?”

Trần Viễn Kiều bị hỏi liền sửng sốt, ông mời Diệp Tử Hy qua đây là vì chuyện Hồi Dương Châm cùng Quy Nguyên Đan, nhưng sao Diệp Tử Hy lại hỏi ông như vậy?

Thấy Diệp Tử Hy kích động như thế, có thể thấy được Hồi Dương Châm pháp thật sự rất lợi hại, Trần Viễn Kiều đáy lòng không khỏi dấy lên hi vọng, cháu trai ông rốt cục cũng được cứu rồi!

Hắn vội vã nói: “Bác sĩ Diệp, ta không biết Cát tiên bối là ai. Nhưng ta nghe nói Quy Nguyên đan với Hồi Dương Châm có thể cứu Tiểu Vũ tỉnh lại, không biết ông cảm thấy hai biện pháp này thế nào? Có thể thử không?”

Diệp Tử Hy vừa nghe thấy ông nói không biết Cát Trường Phong, nhất thời mặt đầy thất vọng, nhíu mày nghi vấn hỏi: “Trần lão đệ, nếu ông không mời Cát tiên bối thì ông nghe Hồi Dương Châm ở đâu? Châm pháp này ngoại trừ Cát tiên bối ra thì không ai biết dùng cả. Ta cũng không thể dùng phương pháp này, ta chỉ có thể đi châm ngũ tạng mà thôi.”

Trần Viễn Kiều không hiểu mấy tác châm có cái gì phân biệt nhưng Ngô Song ở một bên nghe lại hiểu được.

Kiếp trước cô học tây y nhưng đối với trung y cô cũng có học qua và hiểu khá rõ, mấy tác châm chính là chiều dài kim châm vào cơ thể. Bình thường trung y châm cho người bệnh đều châm từ một đến ba tác, ba tác đã là Hành Châm Giả, là có thể xưng là cao thủ rồi.

Diệp Tử Hy có thể hành châm ngũ tạng, tuyệt đối được mệnh danh là Trung Y Thánh Thủ, đáng tiếc Hồi Dương Châm kia là hành châm thất tác, quả thực đại nạn a~

Nghe Diệp Tử Hy giải thích như vậy, Trần Viễn Kiều trong lòng trầm xuống một mảng. Nhưng vì mạng của thằng cháu độc nhất chuyện gì ông cũng có thể làm nhưng chuyện này lại gặp khó khăn không ngờ.

“Bác sĩ Diệp, vậy ý của ngài là Hồi Dương Châm có thể cứu được Tiểu Vũ? Không biết vị Cát tiên bối đang ở đâu? Xin ngài cho tôi địa chỉ, tôi lập tức phái người đi mời.” Trần Viễn Kiều sắc mặt thất vọng nhưng vẫn tôn trọng Diệp Tử Hy.

“Đừng vậy, nếu được chữa trị bằng Hồi Dương Châm nhất định Tiểu Vũ sẽ tỉnh lại. Lúc trước ta không nói là vì bản thân ta cũng không làm được, hổ thẹn hổ thẹn!”

Diệp Tử Hy không ngần ngại nói với ông chuyện mời người khác đến chữa trị, chỉ chờ dài lắc đầu nói: “Trần lão đệ, thực dám giấu, lần này ta đến Hoàn Tĩnh ngoài chuyện chữa bệnh cho cháu ông, ta chính là muốn đến bái phỏng vị Cát tiền bối này. Ta nghe nói ông ấy hiện tại đang ẩn cư ở Hoàn Tĩnh, nhưng ở đâu ta lại không biết. Ta còn muốn nhờ ông tìm hộ đây.”

Vừa xuất hiện một tia hi vọng lại bị chặt đứt, người Trần gia lại rơi vào bi thương vô hạn.

Trần Viễn Kiều đành phải phân phó thuộc hạ: “Phong Tử, mau phái người đến Hoàn Tĩnh thăm hỏi một chút đi. Chỉ cần tìm thấy vị tiền bối ấy thì bằng mọi giá nhất định phải mời ông ấy đến đây!”

“Vâng, con sẽ đi làm ngay.” Trần Cao Phong đáp lời rồi nhanh chóng bước ra khỏi phòng.

Hiện tại tuy tìm người có gặp nhiều khó khăn nhưng so với lúc trước không có hy vọng thì tốt hơn rất nhiều. Nếu Diệp Tử Hy đã nói có Hồi Dương Châm thì Trần Cao Phong hẳn sẽ không bao giờ hoài nghi lời nói của Ngô Song nữa.

Sau khi an bài chuyện tìm người xong xuôi, Diệp Tử Hy lúc này mới nhớ tới một chuyện.

“Trần lão đệ, vừa rồi ông nói trừ Hồi Dương Châm còn nghe nói Quy Nguyên Đan có thể cứu người. Chuyện này ông nghe ở đâu? Nói thật ta rất hồ thẹn, ông mời ta tới nhưng ta lại không chữa trị được cho cháu ông. Nếu có thể được vị Cát tiền bối chỉ điểm thì coi như lần này ta tới đây cũng không uổng công.”

“A, đều trách ta quên không giới thiệu, đây ta giới thiệu cho ông vị Tiểu thần tiên này. Haha.”

Trần Viễn Kiều vừa rồi quên không giới thiệu Ngô Song, bây giờ nghe thấy Diệp Tử Hy nói ông mới nhớ ra, liền vội vã giới thiệu: “Lão Diệp, không biết ông có tin ‘linh mộng’ không? Tiểu nha đầu này tên là Ngô Song, chính là người đã nói cho ta biết hai phương pháp kia!”

Nói xong, Trần Viễn Kiều kể lại chuyện tai nạn giao thông kia cho Diệp Tử Hy nghe.

Diệp Tử Hy nghe xong cũng không cảm thấy lạ lùng: “Nha đầu này mơ thấy như thế thật sao? Thật là đại thế giới, vô kì bất hữu. Tiểu nha đầu này có thể mơ thấy tương lai của người khác thật sao? Chẳng lẽ tiểu nha đầu này giống Cát tiền bối, là hậu nhân của tiên môn?”

Ngô Song nghe Diệp Tử Hy cảm thán không khỏi giật mình: tiên môn?

Bí giấu trong đầu cô có sáu chữ, trong đó chữ “Son” là chữ mở đầu.

Cổ ngữ có câu: Một người một son vị chi tiên.

Chữ “Son” trong cổ ngữ chính là tu son, tu hành.

Chẳng lẽ bí giấu của cô là di vật tiên môn?

Ngô Song nghe nói vị Cát tiền bối kia có thể sử dụng Hồi Dương Chân, đã thấy rất vi diệu, giờ lại nghe nói vị Cát tiền bối kia là người tiên môn, cô cảm thấy rất thú vị!

Vì thế Ngô Song nhu thuận hành lễ nói: “Bác sĩ Diệp, hảo. Cháu tên là Ngô Song, nếu không ngại có thể gọi cháu là Hựu Hựu. Cháu sinh ra ở huyện Phụng Vĩ, cháu cũng không biết gì về tiên môn, ông có thể kể cho cháu nghe một chút không? Chẳng lẽ người trong tiên môn đều là thần tiên?”

“Ha ha, người trong tiên môn không phải là thần tiên mà là người tu hành ngộ đạo.”

Diệp Tử Hy thấy cô cười rất đáng yêu, vội cô đến gần nói: “Ông cũng là may mắn mới quen biết vị Cát tiền bối này, đối với chuyện của tiên môn ông cũng không biết nhiều. Nhưng ông biết hiện tại vẫn còn tồn tại Huyền Môn, Hoàng Môn, họ đều là những chi nhánh của tiên môn.”

Ngô Song nghe vậy liền thắc mắc, Huyền Môn cô biết, chính là những vị thầy bói xem phong thủy. Nhưng Hoàng Môn là gì vậy? Cô chưa từng nghe nói qua.

Diệp Tử Hy thấy biểu tình mơ hồ của cô thì lắc đầu cười nói: “Cháu còn quá nhỏ ông cũng không muốn cháu tiếp xúc quá nhiều với những chuyện này. Nếu cháu có thiên phú dị bẩm thì khi cháu lớn lên tất nhiên sẽ tiếp xúc nhiều với những người như thế. Ông chỉ muốn nhắc nhở cháu, nếu gặp người Hoàng Môn thì phải cẩn thận, đừng để họ đe dọa tính mạng của cháu.”

Ngô Song hiểu được một chút, thì ra người của Hoàng Môn đều là người xấu.

Bọn họ ngồi nói chuyện phiếm ở một bên, ba người nhà Trần gia cũng đều ngồi nghe.

Nghe nói Tiên môn, Huyền môn lại Hoàng môn, tất cả đều là những chuyện Huyền Huyền hồ hồ, Tô Nam không khỏi có chút lo lắng. Nàng cứ tưởng rằng Cát tiền bối là Hạnh Lâm giới cao thủ, không ngờ lại là người tu hành. Người tu hành có thể chữa bệnh sao? Nàng rất lo lắng nhưng lại không dám hoài nghi, chỉ có thể ngồi chờ lo lắng.

Ngô Song trong lúc vô ý nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Tô Nam mới nhớ phòng bên còn có mẹ cùng Từ lão đại vẫn đang ngồi chờ cô, cô vội vã hướng Trần Viễn Kiều cáo từ.

“Trần gia gia, Trần nãi nãi, ông Diệp, dì Tô, mẹ cháu cùng bác Từ đang đợi cháu, cháu xin phép về trước. Nếu như ông mời được vị Cát tiền bói đó đến thì hãy thông báo cho cháu một tiếng được không? Cháu rất tò mò về vị Cát tiền bói này, cháu cũng muốn đến gặp một chút.”

Nghe thấy cô nói muốn về, Trần Viễn Kiều tự mình đứng dậy tiễn: “Hựu Hựu, cảm ơn cháu! Đợi Tiểu Vũ tỉnh, ông nhất định sẽ phái người đến tạ lễ với cháu. Đến lúc đó cháu đừng mong từ chối, nhất định phải nhận đấy!”

“Vâng, Trần gia gia không cần tiễn, tái kiến.” Ngô Song cũng không khách khí, trực tiếp nhận lấy lòng biết ơn ấy.

Dù sao chỉ cần Tiểu Vũ có thể tỉnh lại thì tiền tài đối với Trần gia bất quá chỉ là mấy con số, nếu cô từ chối như trước thì quá khách khí rồi.

Ở phòng bên, Lư Hường Tuyết đã rất sốt ruột còn Từ lão đại nói chuyện với người của công ty Viễn Kiều khí thế ngút trời. Trong chốc lát đã kêu huynh gọi đệ rồi. Không chỉ như thế hần còn giành lấy được một công trình nhỏ.

Từ lão đại vui vẻ không hết, hôm nay tới nói là gặp người Trần gia nhưng lại không thể gặp. Dù như vậy nhưng có thể giành được sinh ý a~

Thấy Ngô Song trở lại, hần lập tức đứng dậy cười nói: “Ha ha, Tiểu thần tiên của chúng ta đã trở lại, Bây giờ về nhà luôn sao? Được, bác đưa mẹ con cháu về nhà! Ha ha.”

Ba người ngồi xe đến căn nhà gần công viên, buổi sáng mẹ con Ngô Song đã mang hành lý để ở xe Từ lão đại cho nên hôm nay hai người chắc phải ở lại trên thị trấn rồi!

Cứ tưởng rằng về nhà có thể thu dọn nhà nhanh một chút, mua thêm một ít đồ dùng ai biết chưa về đến nhà đã thấy có rất nhiều người ở đó. Trong đó bóng dáng bác hai với mẹ hai là rõ ràng nhất!

Không biết do ai để lộ tin tức mà bọn họ biết chuyện Lư Hường Tuyết mua nhà trên thị trấn, rồi đến đây náo loạn...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Người không xứng làm người!

Từ lão đại xe vừa mới đi xe đến nhà phía trước cửa xe.

Ước chừng có khoảng mười mấy người, trong đó đa số là người nhà mẹ đẻ thân thích của Hồ Anh Hoa, còn có hai huynh đệ nhà Trang Đông Mai, vợ chồng Lư Hường Quốc cũng đứng ở trong đám người đó nhưng không có đi đến phía trước.

Vừa thấy Lư Hường Tuyết xuống xe, Hồ Anh Hoa liền cao giọng nói: “Yo, em chồng lợi hại a, mang theo cái con ghê còn có thể nịnh bợ người có tiền, khó trách lại vào trong trấn sống a!”

Lư Hường Tuyết tức giận đến mặt mũi đỏ rực nhưng không mắng người, chỉ có thể tức giận đáp trả: “Chị dâu, chị nói bậy bạ cái gì vậy? Từ đại ca chẳng qua giúp chúng ta một chút, chị ở chỗ này muốn làm cái gì?”

“Làm cái gì? Đương nhiên là đòi tiền! Người nghĩ người trộm mua nhà ra ở riêng thì bọn ta cũng không biết? Tiền lương người của người, nuôi sống nhà đầu thối kia vốn đã không đủ thì người lấy tiền đâu ra mà mua nhà? Có phải bà già chết tiết kia đem tiền quan tài ra cho người? Hay a! Người chỉ là một đứa con gái, dựa vào cái gì mà chiếm tiện nghi của Chiêm nương? Mau đem tiền mua nhà đưa cho bọn ta!”

Hồ Anh Hoa chống nạnh trừng mắt đứng ở đó, mặt tỏ vẻ không cam lòng phun nước miếng.

Bình thường mẹ chồng nàng dâu Lư gia cãi nhau, Hồ Anh Hoa cũng không dám mắng “bà già chết tiết”. Nhưng hiện tại Lư thái thái không ở đây, nàng ta lại ghen tỵ đến mức mù quáng, nàng ta không nghĩ ngợi liền chửi như vậy.

Lư Hường Tuyết tức giận đến mức cả người run run, liền nhìn huynh đệ Lư Hường Quốc phía sau nàng ta hỏi: “Anh cả, anh hai, các người cũng cho là mẹ cho ta tiền? Mấy năm nay các người có dưỡng mẹ ngày nào sao? Mẹ đã lớn tuổi như vậy, trong tay có tiền sao? Còn không phải do ta đương sao? Bây giờ ta có tiền, các người liền nghi thần nghi quỷ, cứ như vậy mắng mẹ?”

Hai anh em Lư gia bị em gái nói như vậy cũng rất xấu hổ nhưng lại không có ai ra ngăn cả Hồ Anh Hoa cả.

Lư Hường Tuyết thấy vậy không khỏi tức giận đến mức đỏ cả mắt.

“Anh cả, anh hai, hai người còn có lương tâm không? Mẹ vì các người suy nghĩ, không chịu chuyển đến đây ở cùng ta là vì cái gì? Còn không phải sợ các

người bị mọi người nói nọ kia sao? Hiện tại thì tốt rồi, các người lại để người ta chửi mẹ, chửi em gái người, chẳng lẽ đây không phải mắng các người sao? Ta nói cho các người biết, nhà này là dùng tiền của Hựu Hựu để mua, ta với mẹ đều không có chút quan hệ nào. Các người muốn đến đòi tiền, dựa vào cái gì? Muốn tiền thì tự đi mà kiếm đi!”

kiếm tiền mua , cùng mẹ một chút quan hệ đều không có! Các người muốn tiền? Chính mình kiếm đi!”

“Tiền của Hựu Hựu. Con bé mới mấy tuổi? Nó có thể kiếm tiền sao? Quý mới tin người nói.”

Anh em Luru Hường Quốc bị nói như vậy không lên tiếng, Trang Đông Mai ở một bên cũng không nói lời nào chỉ có Hồ Anh Hoa gân cổ lên nói.

Nàng ta hừ lạnh: “Nhà hai tầng này mua cũng phải mất mấy vạn, nếu là tiền của nhà đầu này thì người thử kiếm cho ta xem. Người đừng có nói là nó mơ thấy rồi đi nhặt tiền! Người mau đem tiền giao ra đây, hoặc nhà này cho chúng ta! Đừng tưởng người kiên cường thì được, nói cho người biết tiền của nhà mẹ đẻ, một xu người đừng có nghĩ sẽ lấy được,”

Hồ Anh Hoa chỉ thẳng vào mặt Luru Hường Tuyết còn muốn nói tiếp thì đột nhiên cửa xe mở ra, Từ lão đại bước xuống.

Từ lão đại vốn dĩ không muốn dính líu đến chuyện anh em Luru gia nhưng hắn không ngờ Hồ Anh Hoa lại dùng cái dáng vẻ đầy nói này nói kia.

Đầu năm những chuyện nam nữ này mà truyền ra thì rất nghiêm trọng, nó có thể phá hủy danh dự của người khác, Từ lão đại lúc này đã rất tức giận.

Ở thôn Tam Vương, hắn chưa bao giờ phải chịu thiệt thòi này đâu!

“Luru lão nhị, vợ người ăn nói như thế người không nhìn thấy sao? Từ lão đại ta trước giờ đường đường chính chính, mất chó nhà người còn muốn thêu dệt chuyện của ta? Người khác nói khoác coi như không sao nhưng đây là nói em gái người, người còn là đàn ông sao? Còn nữa, trước mặt nhiều người như thế người để vợ mắng mẹ mình cũng không sao à? Ta thấy người cũng không xứng làm người, ngay cả súc sinh cũng không xứng. Hừ!”

Từ lão đại vừa xuống xe, lập tức trừng Luru Hường Gia, căn bản không thèm nhìn Hồ Anh Hoa, mỗi một câu nói đều dọa Hồ Anh Hoa sợ tới mức không dám lên tiếng nữa.

Ngày hôm qua nàng ta nhìn thấy Luru Hường Tuyết cùng Từ lão đại đi đâu đó, sáng nay lại nhìn thấy mẹ con Luru Hường Tuyết ngồi xe Từ lão đại đi đâu đó. Sau khi nàng đến Từ gia nghe ngóng mới biết Luru Hường Tuyết mua nhà trong thị trấn, nhất thời ghen tị đỏ mắt, đương nhiên là ác ý suy đoán lung tung.

Nàng ta chỉ nhớ, cô em chồng này rất dễ bắt nạt, nhưng lại không nhớ Từ lão đại chính là người không thể chọc phải.

Luru Hường Gia cơ bản không lên tiếng, bị Từ lão đại trừng một cái hắn mới phục hồi, vội kéo Hồ Anh Hoa về bồi tội nói: “Từ đại ca, đều là Anh Hoa nói bậy bạ, người đừng có để trong lòng, về nhà ta nhất định giáo huấn y. Ta biết người là người tốt, người nếu có việc thì đi giải quyết trước đi? Chuyện của em ba, tuyệt đối không dính líu đến người.”

“A, muốn đuổi ta đi? Ta còn muốn đến nhà Hường Tuyết chúc mừng nhà mới!” Từ lão đại vốn không muốn quản chuyện nhà người ta, nhưng thấy Luru Hường Gia vô si như vậy, hắn thấy ghê tởm nên mới cố ý ở lại.

Luru Hường Gia bị ghen liền ngăn ra, nhất thời không dám nói cái gì nữa.

Ngô Song đứng nghe một lúc, cô đã sớm muốn nói chuyện chỉ là không tìm được cơ hội thích hợp để nói thôi.

Thấy có nhiều người vây quanh không dám nói nữa, Ngô không khỏi cười lạnh.

Vốn dĩ cô muốn mẹ phân rõ danh giới với nhà bác hai, nhưng lần trước thấy biểu hiện của họ cũng không tệ nên cô mới không nói gì! Không ngờ mới được vài ngày bọn họ lại trở về nguyên dạng! Thậm chí ngày càng tham lam, ích kỷ, sắc mặt của họ đúng là càng ngày càng khó nhìn!

Ngô Song đột nhiên lớn tiếng nói: “Bác Từ, cháu nói cho bác nghe chuyện này. Tuy cháu không thể nằm mơ xong đi nhặt tiền, nhưng trong mơ cháu có thể biết được đâu là bảo bối. Cháu chuyển nhà đến đây chính là để tìm bảo bối, vốn dĩ cháu muốn tặng cho bác bá mỗi người một thứ. Nhưng thấy bọn họ như thế này coi như xong! Về sau nếu cháu phát hiện bảo bối gì, không bằng cháu đưa cho bác không phải tốt hơn sao?”

“Ha ha, được, vậy ta liền chờ thu lễ a.” Từ lão đại tán thưởng nhìn Ngô Song, theo lời của cô nói: “Hựu Hựu, nếu cháu phát hiện ra bảo bối, bác cũng không thể để cháu chịu thiệt, bác sẽ dùng giá thị trường để mua bảo bối của cháu!”

Hai người nói cười vui vẻ, hoàn toàn không đem những người ở đây để vào mắt.

Những người xung quanh đều rơi vào trạng thái đơ, nhất là anh em Luru gia, trợn tròn con mắt ghen tỵ.

Luru Hường Quốc rất xấu hổ, lúc đi đòi tiền hắn do dự một lúc, bây giờ nghe Ngô Song nói như vậy hắn hối hận không thôi.

Trang Đông Mai cũng rất hối hận, sáng hôm nay là do Hồ Anh Hoa châm ngòi, lôi kéo vợ chồng nàng tới đây.

Nàng làm sao mà biết tiền này là do Ngô Song kiếm chứ? Nàng còn nghĩ sẽ có cơ hội phát tài nhưng lần này thì hay rồi. Phát tài không có đại sự chồng chất! Nghĩ lại mới thấy, lão nương ở nông thôn quanh năm làm sao có thể kiếm được nhiều tiền như thế cơ chứ?

Trang Đông Mai càng nghĩ càng hối hận, mặt dày hướng Ngô Song cười nói: “Hự Hự, đều là mẹ cả hồ đồ, tin người khác nói này nói nọ, cháu đừng để trong lòng, đừng so đo với bác cả nhà cháu. Về sau ta nhất định hiếu thuận với bà ngoại cháu, cháu với mẹ cháu yên tâm sống vui vẻ ở trấn, lúc nào có thời gian rảnh thì về nhà chơi.”

Nàng ta cũng được coi là thông minh đi, không chỉ trực tiếp nhận sai mà còn hứa về sau sẽ chăm sóc tốt bà ngoại.

Ngô Song liếc mắt nhìn nàng ta nhưng không lên tiếng.

Đối với phản ứng của mẹ cả, cô cũng không lấy làm lạ. Mẹ cả cô cũng không được tính là người xấu, chính là không có mặt thường bị mẹ hai châm ngòi, nàng ta liền nghe theo, sau đó lại hối hận không kịp.

Về phần bác cả, lần này Ngô Song rất thất vọng, cô ngờ bác cả cũng sẽ tới đây!

Kiếp trước, cô nghĩ bác cả là một người tốt, hẳn rất thương mẹ con cô, cô ngàn vạn không ngờ bác cả sẽ vì tiền mà đối đầu với mẹ con cô.

Thấy Ngô Song không nói lời nào, Trang Đông Mai cũng không dám nói thêm nữa, vội vàng kéo Luru Hướng Quốc đến nói: “Hướng Quốc, chúng ta về thôi, mấy đứa nhỏ với mẹ đang ở nhà, không có ai chiều cổ hết.”

Luru Hướng Quốc muốn giải thích với em gái nhưng lại đỏ mặt không nói gì.

Vừa rồi Từ lão đại mắng em trai, không phải đang đánh vào mặt hắn sao?

Hắn quá dung túng em dâu bắt nạt em gái rồi, hắn cũng dung túng cho em dâu mắng lão nương, hắn đúng là không xứng làm người!

Nhưng đột nhiên nghe thấy bảy tám vạn tiền, hắn cũng không thể không động tâm! Nhà hắn có hai cô con gái đã đủ nghèo, nếu thêm một tiểu tử nữa thì... Vì chuyện này, hắn mới quan tâm đến chuyện em gái có tiền, ai biết được đây là tiền do cháu gái hắn kiếm!

Luru Hướng Quốc sắc mặt bầy sắc cầu vòng muốn nói nhưng cuối cùng cũng không nói được câu gì, sau đó bị người nhà Luru Hướng Gia lôi bọn họ đi.

Luru Hướng Tuyết rất tuyệt vọng nên cũng không giữ họ lại.

Hồ Anh Hoa một mình cũng không dám cậy mạnh, chỉ có thể xám xịt đi về theo.

Đội bọn hắn đi xa, Luru Hướng Tuyết nước mắt lại rơi, nàng nghẹn ngào hướng Từ lão đại xin lỗi: “Từ đại ca, xin lỗi, hôm nay gây phiền toái cho người rồi. Chị dâu ta là người độc mồm độc miệng, người đừng so đo với y.”

“A, ta là loại người đấy sao? Ngược lại là người đừng có để chuyện này trong lòng, lại thương tâm!” Từ lão đại lắc đầu, ngồi vào xe rồi tạm biệt đi về.

Luru Hướng Tuyết chung quy là cô nhi quả phụ, hắn cũng không dám ở lại an ủi, lỡ bị người khác nhìn thấy truyền đi còn phiền toái hơn.

Ngô Song ôm lấy mẹ, nhìn nước mắt mẹ rơi, cô hận mình còn quá nhỏ không thể làm gì!

Ngày hôm nay bọn họ dám bắt nạt mẹ con cô, không phải vì hai người quá yếu sao? Nếu cô có quyền có thế, như Trần gia, hay Từ lão đại vừa mở miệng là bọn họ còn dám nói nữa sao?

Ngô Song đã từng nghĩ nếu có cơ hội, cô nhất định làm giàu cùng họ. Nhưng qua hôm nay, cô không bao giờ nghĩ như thế nữa!

Cô muốn nhìn thấy bọn họ xa xứ, muốn bọn họ thấy mình phải ngược nhìn, như vậy bọn họ vì chênh lệch thân phận mà phải kính sợ!

“Linh mệnh” hư vô này chỉ có thể khiến họ sợ hãi một thời gian nhưng lại không thể khiến họ bị thuần phục vĩnh viễn. Chỉ có tài lực, thế lực cùng thực lực mới có thể khiến họ triệt để sợ hãi.

Ngô Song âm thầm nhắc nhở chính mình: Kiếp này, cô chỉ cần mẹ với bà ngoại có thể sống một cuộc sống vui vẻ, không phải lo âu những chuyện kia nữa.

Luru Hướng Tuyết tuy đau lòng nhưng nàng không thể khóc trước mặt con gái mình được, thấy con gái không nói lời nào nàng vội vàng lau nước mắt, lấy chìa khóa mở cửa vào nhà.

Mẹ con hai người an ủi nhau bước vào nhà mới, cuộc sống tốt cuộc cũng chính thức bắt đầu.

Nhưng hai người lại không biết, trò này khôi hài tuy có thể làm cho mẹ con cô gặp nhiều khó khăn ở tiểu khu nhưng trong tương lai, vì một câu nói hôm nay của Ngô Song mọi người ở đây lại biết đến một Tiểu Linh nữ.

Chuyện này truyền đến những chỗ bán đồ cổ kia, thì họ nhất định sẽ nhờ Ngô Song xem đâu là đồ cổ thật đâu là đồ giả. Chuyện “Nhân thần” của Ngô Song đúng là rắc rối lớn, như thế cô làm sao có thể đi đào bảo được nữa đây?

Vì vậy, kế hoạch phát tài của Ngô Song không thể cứ như vậy mà ngừng hẳn. Ít nhất là cô không thể đào bảo ở huyện Phụng Vĩ nữa, cô cũng không

muốn lừa người khác, thế loại này không có công đức a~

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cát Trường Phong tiên sinh

Lúc mẹ con Lưu Hường Tuyết đang đau lòng vì người thân thì bên Trần gia cũng gần như sắp tuyệt vọng. Vì người Trần Cao Phong phải đi không tìm thấy người nào tên là Cát Trường Phong cả.

Trần Cao Phong đã điều động hết nhân lực đi tìm nhưng vẫn không có tin tức nào truyền lại. Bất luận là quan phương hay đạo thượng đều không ai biết “Cát Trường Phong”. Trong giới Y học của Hoàn Tinh cũng không nghe qua cái tên này bao giờ.

Lần này, bọn họ tìm Cát Trường Phong không đơn giản như tìm Ngô Song, bọn họ lấy ảnh từ Diệp Từ Hy rồi đăng báo tìm người, treo giải thưởng quảng cáo.

Đáng tiếc, quảng cáo phát ra thì nhiều nhưng lại không có tin tức nào truyền tới. . .

Lúc xế chiều, nghe Trần Cao Phong nói sơ qua về tình huống, căn phòng lại rơi vào một mảng sương mù dày đặc.

Trần thái thái với con dâu ngồi ôm nhau khóc ở một chỗ, ngay cả Trần Viễn Kiều nhất thời cũng cảm thấy hy vọng càng ngày càng xa vời. Nhưng ông là người trụ cột trong gia đình, là người mà cả nhà tin cậy, ông tuyệt đối không thể để lộ ra tuyệt vọng được.

Nhìn lão bà với con dâu khóc thương tâm như vậy, Viễn Kiều chỉ có thể cố nén thất vọng tiếp tục chỉ huy.

“Phong Tử, nếu cách kia không tìm được, chúng ta chỉ có thể tìm ngầm thôi. Lấy tiền ra rồi phái người đi tìm. Vị tiền bối này là người ẩn cư, có thể giả làm dân thường, có thể là cái danh đối họ. Tóm lại chúng ta tìm trong phạm vi hai năm trở lại đây, tìm những lão nhân trên trăm tuổi, nói với bọn họ như vậy, có thể sẽ tìm ra được một chút manh mối.”

“Ba, số liệu trong tỉnh huyện chúng ta đều đã điều tra. Hai năm qua có lão nhân đến Hoàn Tinh, 80 tuổi trở lên chỉ có mấy chục người hơn nữa đều là tới cùng con cái, ngay cả trong trại dưỡng lão cũng không có. Con cảm thấy, chúng ta có phải đang điều tra nhầm hướng không? Có lẽ Cát tiền bối căn bản không tới Hoàn Tinh? Chúng ta có có nên tìm trong phạm vi cả nước không?”

Trần Cao Phong mấy ngày nay không nghỉ ngơi tốt, cả người mệt mỏi. Nhưng thấy vợ cùng lão nương như vậy, hắn cũng chỉ có thể giống với lão bà, là trụ cột tinh thần cho hai người kia.

Trần Viễn Kiều thở dài trong lòng, ý tưởng này của con trai ông không phải không có khả năng.

Theo như lời Diệp Từ Hy nói thì vị Cát tiền bối là một kỳ nhân, tuy đã hơn trăm tuổi nhưng lại thích đi mọi nơi du lịch. Nếu như vậy, vị tiền bối này chưa chắc đã ẩn cư ở Hoàn Tinh, nói không chừng chỉ đi qua tham quan một chút mà thôi.

Trần Viễn Kiều nghĩ ngợi chỉ có thể nói: “Lại đi mời lão Diệp tới đây, chúng ta cùng nhau thương lượng một chút, có lẽ sẽ tìm được.”

Diệp Từ Hy rất nhanh đi qua, kỳ thật ông ở bên tổ Tây Y kia cũng không có tiến triển gì. Chỉ là khi đối mặt với người Trần gia, ông lại cảm thấy rất áy náy.

Sau khi nghe xong ý tưởng của người Trần gia, Diệp Từ Hy lắc đầu: “Trần lão đệ, nếu không phải ta biết Cát tiền bối ở Hoàn Tinh thì ta tới bái phỏng ai a? Theo như các người nói, một năm trước Cát tiền bối từng nói với một vị tiểu bối, hắn muốn đến Hoàn Tinh nghiên cứu một loại dược, loại thuốc kia đã ba năm rồi cũng không thể hoàn thành, cho nên hiện tại Cát tiền bối nhất định đang ở Hoàn Tinh.”

“Nhưng chúng ta tìm khắp nơi cũng không thấy, bác Diệp, chúng ta nên làm như thế nào đây?” Trần Cao Phong lòng đã sớm nóng như lửa đốt nhưng cũng chỉ có thể từ từ thương lượng với Diệp Từ Hy.

Diệp Từ Hy nhìn bọn họ một tìm kiếm tài liệu, hình những lão nhân lớn tuổi trong tỉnh đều đã bày ra trên bàn, còn có một số người do vị trung y Hoàn Tinh giới thiệu, ông lại lắc đầu lần nữa.

“Cháu trai, không phải ta nói cháu nhưng người tìm ở đâu vậy? Cát tiền bối là người thế nào? Hắn muốn tìm một nơi trồng hoa trồng dược, còn phải báo cáo cho chính phủ sao? Hắn nhất định sẽ lặng lẽ thuê một chỗ ở, tiêu dao tự tại, hắn làm sao mà ở những nơi như thế được? Bằng không sao lại nói là ẩn cư chứ?”

Diệp Từ Hy ngược lại rất đồng ý với ý tưởng của Trần Viễn Kiều, ông cũng đồng ý Cát tiền bối có thể là mai danh ẩn tích.

Từ đó chuyện tìm người càng ngày càng khó khăn! Người có tên, tuổi sẽ tìm dễ dàng hơn nhưng lần này lại không có bất kỳ thông tin nào, làm sao mà tìm

được? Chẳng lẽ lấy bức họa kia đi hỏi toàn tỉnh?

Trần Cao Phong trong lòng phiền muộn, lại bị Diệp Từ Hy giáo huấn không khỏi tức giận: “Bác Diệp, vậy bác thử nói xem chúng ta nên tìm như thế nào?

Chẳng lẽ chúng đi gõ cửa từng nhà một hỏi sao? Nếu bác có biện pháp gì thì không ngại dạy cháu chứ?”

Diệp Từ Hy vừa nghe liền biết Trần Cao Phong đang tức giận, không khỏi cảm thấy buồn cười: ông tới bãi phóng cao nhân nhưng ông không có con trai bị thương nặng đang nằm trên giường, ông gấp cái gì? (ò, tự nhiên thấy ông này vô tâm quá!”

Chuyện Trần Cao Phong không tìm được người liền trút giận lên ông, hẳn đang ngại con trai mệnh dài sao?

Diệp Từ Hy nhũn mày nhưng nể mặt Trần Viễn Kiều, ông cũng không so đo nhiều, chỉ thản nhiên nói: “Nếu ta biết Cát tiền bối ở đâu thì cần gì phải phiền toái các người?”

Trần Viễn Kiều ở một bên nghe thấy câu nói của con trai, ông đã cảm thấy không tốt, lại nghe Diệp Từ Hy nói như vậy, ông lập tức trách cứ con trai mình: “Phong Từ! Còn không nhanh đi nghĩ biện pháp tìm người đi? Diệp lão đã nói như vậy thì nhất định Cát tiền bối đang ở Hoàn Tỉnh, không tìm được người thì do những người phía dưới không tận tâm, nhắc nhở bọn họ cẩn thận một chút.”

Trần Cao Phong bị lão ba nói không dám hé nửa lời, đành đứng dậy đi ra ngoài.

Trong phòng không khí có hơi cứng ngắc, Trần Viễn Kiều ai thán một câu với Diệp Từ Hy: “Lão Diệp, Phong Từ không hiểu chuyện, ta thay nó xin lỗi ông. Nó cũng vì thương thể của Tiểu Vũ nên mới nóng vội như thế, cả nhà chúng ta ai cũng lo lắng a.”

“Ha ha, Trần lão đệ nói đùa, ta làm sao lại đi so đo với bọn nhỏ chứ? Ta cũng hy vọng có thể sớm tìm được Cát tiền bối, như vậy tôn tử của ông cũng sẽ nhanh tỉnh lại.” Diệp Từ Hy cười nói, ông có thể hiểu được tâm trạng của người nhà bệnh nhân, nhưng trút giận lên bác sĩ là hành vi ngu xuẩn nhất!

Hai người vừa mới nói hai câu này, đột nhiên Trần Cao Phong vội vã chạy về đến, phía sau còn có một người trẻ tuổi đang thở dốc.

Người trẻ tuổi đó cầm máy ảnh chụp, thở hồng hộc đưa cho Trần Viễn Kiều báo cáo: “Lão bản, chúng ta phát hiện mấy người này ở chân núi Phượng Vĩ. Trong nhà chỉ có một lão nhân với một người trẻ tuổi, lão nhân kia thường xem bệnh cho mọi người quanh đó, trong nhà có rất nhiều thảo dược. Đây là hình chúng ta chụp được, ngài xem có phải là người ngài muốn tìm không?”

Trần Viễn Kiều vừa nghe thấy vậy vội vàng cầm lấy ảnh chụp đưa cho Diệp Từ Hy: “Lão Diệp, ông xem đây có phải là Cát tiền bối không?”

Diệp Từ Hy nhận lấy ảnh, vừa nhìn liền cao hứng liên tục gật đầu nói: “A, đây chính là Cát tiền bối a! Thật tốt quá, rốt cuộc cũng tìm được người.”

“Thật sự tìm được rồi sao?” Người Trần gia đều rất vui vẻ, Trần Viễn Kiều liền thanh phân phó: “Nhanh, chuẩn bị lễ nhanh đi nhanh đi mời người!”

Phòng bệnh nội ngoại nhất thời rối loạn nhưng lại rất vui sướng.

Diệp Từ Hy thấy Trần Viễn Kiều kích động đến đâu có chút thác loạn, không khỏi nhắc nhở: “Trần lão đệ, Cát tiền bối không phải là bác sĩ phổ thông, người phải người đi mời, không hẳn là có thể mời được. Không bằng chúng ta tự đi, ta đi bãi phóng, người có cơ hội quen biết, sau đó người tự mình mời như vậy mới có thành ý!”

“Đúng đúng đúng, may có lão Diệp nhắc nhở, là ta hồ đồ rồi!” Trần Viễn Kiều giật mình tỉnh ngộ.

Đi mời cao nhân làm sao có thể không quy củ như vậy? Nếu không tùy tiện phái người đi mời chẳng phải là không nể mặt tiền bối sao? Vì mạng của cháu trai, ông tự mình đi!

Hai người thương lượng một lúc rồi lập tức chuẩn bị quà tặng lên đường.

Diệp Từ Hy là sớm chuẩn bị xong một cái nghiên cổ, nghiên cổ kia là hàng thượng đẳng Đoạn Nghiễn thạch điêu mài mà thành, nghiên trên mặt điêu khắc là một bức điệp điển hoa gian đồ, mà nghiên mực giống như là hoa từ biên một cong thanh tuyến. Lưỡng tương đối chiếu xuống, cánh bướm trông rất sống động, tuyến tri trầm tĩnh đoan chính, nhất động nhất tĩnh gian, tận hiển thiên nhiên ý nhị, có thể thấy được cái nghiên mực này rất trân quý. (@_@)< đoạn này ta không biết dịch sao cho ok nên để nguyên văn>

Trần Viễn Kiều thấy ông bạn chuẩn bị nghiên cổ, lập tức hiểu được Cát tiền bối là người yêu thích đồ cổ, liền sai người đem giá bút Bạch Ngọc tốt nhất trong nhà đến đây.

Quà tặng chuẩn bị đầy đủ, lúc bước lên xe, Trần Viễn Kiều chợt nhớ tới Ngô Song, liền thương lượng cùng Diệp Từ Hy: “Lão Diệp, ông xem lần này đi bãi phóng Cát tiền bối, chúng ta có thể mang Hựu Hựu đi cùng không? Cô bé kia có thiên phú dị bẩm lại thông minh, có lẽ có thể thân cận với Cát tiền bối!”

Diệp Từ Hy nghĩ ngợi cũng đồng ý: “Không sai, nha đầu kia có thể là hậu nhân tiên môn, nếu như chúng ta mang cô bé đi gặp Cát tiền bối, nói không chừng còn có thể được Cát tiền bối tán thưởng? Chúng ta mang theo cô bé đi cũng đi!”

“Được.” Thấy Diệp Từ Hy đồng ý, Trần Viễn Kiều lập tức kêu tài xế đến nhà Ngô Song.

Sáng hôm đó, trước khi Ngô Song đi về có để lại địa chỉ cho bọn họ. Đến tiểu khu trước công viên mất có 10 phút, rất nhanh đã tới nơi.

Ngô Song với mẹ đang quét dọn nhà cửa thì nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài, cô vừa ra thấy hai người Trần Viễn Kiều với Diệp Từ Hy, thì vội vàng ra đón.

Trần Viễn Kiều không muốn trì hoãn thời gian nên nói luôn với Luru Hương Tuyết, liền mang cô đi luôn.

Luru Hương Tuyết có chút lo lắng, nàng không thích con gái ở cùng một chỗ với bọn họ. Nhưng Ngô Song lại là phi thường cao hứng, người tu hành trong truyền thuyết a, rốt cục cô cũng có thể được thấy tận mắt!

Huyện Phụng Vĩ chính là lấy tên của núi Phụng Vĩ mà đặt, cho nên núi Phụng Vĩ cũng cách thị trấn không xa, chân núi thì ở huyện Đông Giao.

Chẳng bao lâu xe đến nơi liền mở, ba người lần lượt xuống xe.

Ngô Song thấy bọn họ đều mang lễ vật, chỉ có mình cô hai tay trống, không khỏi có chút ngượng ngùng. Chung quy cô cũng không phải “tiểu thần tiên” chân chính nên chuẩn bị lễ vật có chút bần khoản.

Cô đang nghĩ tới chuyện này thì Diệp Từ Hy đã đi trước gõ cửa .

Cửa viện vốn dĩ chỉ khép hờ, hấn gõ một cái cánh cửa liền mở ra.

“Xin hỏi, Cát tiền bối có phải ở nơi không? Văn bối Cô Tô Diệp thị Diệp Từ Hy, đến bái phỏng tiền bối.”

Diệp Từ Hy trong lúc vô ý đẩy ra một cánh cửa, hấn lại không có ngăn đầu nhìn bên trong mà là rất cung kính khom lưng hành lễ, không dám có một tia bất kính địa phương.

Trần Viễn Kiều đi phía sau hấn, vội vàng cũng hành lễ theo, nói tên: “Văn bối Phụng Vĩ Trần Viễn Kiều, đến bái phỏng Cát tiền bối.”

Chỉ có Ngô Song là một cái tiểu nha đầu, cô cũng không báo tên, cô cũng chỉ khom người hành lễ.

Trong lúc hành lễ, Ngô Song cảm thấy tò mò đối Diệp Từ Hy: Diệp lão không phải là danh y đến từ thủ đô sao? Sao lại giới thiệu là Cô Tô Diệp thị nhỉ? Chẳng lẽ gia tộc của Diệp lão rất lợi hại? Nhưng kiếp trước cô cũng chưa từng nghe nói Cô Tô có Diệp gia nổi danh nào a?

Ba người đều khom lưng hành lễ thì trong viện vang lên tiếng bước chân.

Một người dáng dấp cao lớn , ước chừng mười tám mười chín tuổi, tiểu tử đo đi đến trước cửa nói: “Nơi này không có ai là Cát tiền bối cả, chỉ có sư tổ ta Trường Phong tiền sinh, các người có phải tìm lộn người rồi không?”

Diệp Từ Hy sững sốt ngẩng đầu, Trường Phong tiền sinh không phải là Cát tiền bối sao? Chẳng lẽ tiểu tử này chỉ biết danh hiệu của sư tổ hấn, mà không biết họ của hấn sao?

Diệp Từ Hy vội vã ôm quyền nói: “Tiểu huynh đệ, chúng ta muốn tới bái phỏng Trường Phong tiền sinh, nhờ tiểu huynh đệ giúp chúng ta thông báo một tiếng có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Không đến nhà khám bệnh.

Thấy trong viện có người đi ra, Ngô Song không khỏi ngẩng đầu đánh giá.

Nhìn như vậy cô có chút buồn bực, tiểu tử kia quá cao, khoảng 1m85, cô nhỏ như củ cái khi đứng trước mặt hấn, thật giống một tiểu oa oa.

Tiểu tử kia không chỉ có khuôn mặt khôi ngô mà biểu tình cũng rất kiên cường. Khuôn mặt chữ điền, mày rậm mắt to, ngũ quan đoan chính, tuy không nhiều soái khí nhưng lại cho người ta cảm giác ổn trọng, kiên định.

Nhưng điều thu hút ánh mắt của Ngô Song chính là, mùa đông lạnh như thế mà hấn chỉ mặc một bộ quần áo thể dục đơn giản! Từ khóa cổ áo hấn kéo xuống, Ngô Song có thể thấy cơ ngực rắn chắc của hấn a~

Trời lạnh như vậy mà hấn chỉ mặc mỗi ít quần áo! Chẳng lẽ những người tu hành có thể kháng lạnh sao?

Ngô Song rất tò mò nhưng lại không nói gì, chỉ đứng yên lặng ở một bên.

Tiểu tử kia nghe nói bọn họ đến bái phỏng “Trường Phong tiên sinh”, lúc này mới mở cửa: “Nếu là tìm sư tổ, vậy thì vào trong chờ đi, sư tổ lên núi, tạm thời không ở nhà.”

Trần Viễn Kiều vừa nghe thấy người không ở, nhất thời có chút sốt ruột, vội vàng hỏi: “Tiểu huynh đệ, khi nào thì Cát tiền bồi trở lại? Nếu như quá lâu thì người có thể dẫn chúng ta lên núi tìm tiên sinh không? Thực không dám giấu diếm, ta là tới cầu y. Cháu trai ta đã hôn mê ba ngày, ta chỉ mong cháu trai ta có thể tỉnh sớm một chút nên mới đến mời tiên sinh xuất thủ cứu mệnh!”

“Người là đến cầu y?”

Trần Viễn Kiều đầy mặt sốt ruột nhưng tiểu tử kia lại không nhúc nhích chút nào, ngược lại nhíu mày trừng mắt nhìn hắn một cái: “Người nếu có thể tìm tới nơi này sao lại không hiểu quy củ?”

Quy củ? Là quy củ gì?

Trần Viễn Kiều sững sốt, nhất thời nhìn về phía Diệp Tử Hy. Ông chỉ là nghe Diệp Tử Hy giới thiệu mới tìm đến nơi này, ông hoàn toàn không biết gì về quy củ của Cát Tiền Phong cả!

Diệp Tử Hy cũng hơi sững sờ, ông tuy biết Cát Trường Phong nhưng cũng không biết Cát Trường Phong có quy tắc.

Bị chặn như thế, Diệp Tử Hy thử dò xét hỏi: “Không biết vị tiểu huynh đệ này tên gì? Ta tuy gặp qua Cát tiền bồi một lần nhưng không biết quy củ của tiên sinh. Nên mạo muội đến đây, quả thực xin lỗi, nhưng huynh đệ có thể nói cho chúng ta nghe một chút được không? Nếu muốn mời Cát tiền bồi cứu người thì chúng ta phải làm như thế nào?”

Tiểu tử thấy ông hỏi khách khí, khẽ gật đầu nói: “Diệp huynh không cần khách khí, ta gọi Đào Nhiên. Kỳ thật quy củ xem bệnh của sư tổ ta cũng rất đơn giản, chỉ có hai cái, chính là không đến nhà, không miễn phí. Cho nên các người cần phải mang bệnh nhân đến đây.”

Nghe thấy tiểu tử xưng “Diệp huynh”, Diệp Tử Hy không khỏi nhăn mày vì vậy.

Ông khách khí mới xưng hô “Tiểu huynh đệ”, không ngờ tiểu tử này thế nhưng thật sự thuận can bỏ gọi ông “Diệp huynh”! Xem ra tiểu tử này không phải tính tình cao ngạo mà là không nhìn thấy thế sự.

Diệp Tử Hy thì không thoải mái trong lòng, còn Trần Viễn Kiều rất sốt ruột.

Cháu của ông chính là không thể di chuyển được nên mới không chuyển viện được. Hiện tại nghe nói Cát tiền không đến nhà khám bệnh, muốn ông đem người đến, ông làm sao dám mạo hiểm chứ? Vạn nhất trên đường chuyển dời đã xảy ra chuyện làm thế nào?

Trần Viễn Kiều bất đắc dĩ thỉnh cầu nói: “Tiểu huynh đệ, thương thế của cháu trai ta rất nghiêm trọng, bệnh viện nói không thể di chuyển, có thể mời người giúp đỡ một chút, cầu Cát tiền bồi ngoại lệ một lần? Ta cam đoan mang xe đến tiếp, tuyệt sẽ không để Cát tiền bồi mệt. Người thấy có được không?”

“Không được!” Đào Nhiên một tiếng cự tuyệt, nguyên bản nét mặt ôn hòa nhất thời trở nên sắc bén: “Các người nếu như là bái phỏng thì tiếp tục ngồi chờ, còn nếu là cầu y thì trở về mang bệnh nhân đến đây. Cái khác không cần lãng phí miệng lưỡi, ta còn có việc cần làm, không có công phu cùng các người nghiên răng!”

Trần Viễn Kiều cùng Diệp Tử Hy đều bị nghẹn đầu khó chịu, hai người bình thường ra cửa đều là người người kính ngưỡng, không ngờ hôm nay ở chỗ này lại bị tiểu tử này không nể mặt chút nào.

Diệp Tử Hy có ý đến bái phỏng nhưng lúc này không nhắc nổi chân đi.

Ngô Song ở phía sau quan sát rõ ràng, cô biết chuyện hai lão nhân muốn làm rất khó vội vàng lên tiếng nói: “Vị đại ca này, hôm nay chúng ta đương nhiên đến là tới bái phỏng Cát tiền bồi, mời người mang chúng ta vào đi thôi? Không biết nhà các người còn có các quy củ khác không? Chúng ta lần đầu tiên đến, xin người nhiều chỉ bảo.”

Nói xong, Ngô Song kéo góc áo Trần Viễn Kiều, ý bảo hắn trước không cần đề ý chuyện cầu y.

Trần Viễn Kiều phản ứng kịp, không khỏi âm thầm tự giễu: chính mình thế nhưng còn không bằng một cái tiểu cô nương!

Xem bệnh hay không xem vẫn là do Cát Trường Phong quyết định, tiểu tử này bất quá chỉ là tôn đồ của hắn thôi, mình cần gì so đo cùng với tiểu tử này? Đợi khi gặp tiền bồi, chính mình mới có thể nào không đá động lão tiên sinh a? Nếu bây giờ đi thì coi như không có cơ hội rồi!

Có Ngô Song ra mặt, Diệp Tử Hy cũng thuận thế xuống bậc thang, vì thế ba người nhất trí đồng ý đi vào đợi.

“Nếu như vậy thì vào đi.” Đào Nhiên thân nhiên liếc mắt nhìn bọn họ, cho bọn họ vào tiểu viện.

Tiểu viện cũng không lớn, đại khái chỉ có 200 m nhưng trong viện đủ loại thảo dược. Trời thì đông lạnh nhưng sân lại mọc xanh tươi tốt, quả thật khiến người ta lấy làm lạ.

Đào Nhiên dẫn bọn họ vào phòng khách sau nói: “Các người ngồi đi, sư tổ chắc một lúc nữa mới trở về, ở trong này các người có thể tham quan nhưng

đừng có đụng lung tung, có một số thảo dược là độc dược. Nếu như các người chạm vào trúng độc thì ta cũng không thể cứu được.”

Lúc này ba người đối diện Tiểu Tử này có chút lý giải, Tiểu Tử này tuyệt đối là người lãnh cảm, nghe thấy bệnh nhân hôn mê ba ngày, hần mắt đều không chớp một cái. Hiện tại lại nói trúng độc hẳn cũng sẽ không cứu người, có thể thấy được hẳn là người lạnh lùng như thế nào.

Dù hẳn có lạnh nhạt nhưng cũng coi như lễ độ, ba người có việc cầu người, chỉ có thể chịu được.

Đài Đào Nhiên dâng trà sau khi rời đi, Diệp Tử Hy nhìn không được nói: “Ta trước kia thấy qua Cát tiền bối, Cát tiền bối là cái rất hiền lành người sao lại thu được một người đồ tôn như vậy chứ? Thật là làm nhục thanh danh của Cát tiền bối mà!”

“Ài, chúng ta có việc cầu người không cần phải nói nhiều.” Trần Viễn Kiều thở dài một tiếng, yên lặng không nói gì thêm.

Chỉ có Ngô Song không để ý thái độ Đào Nhiên, bởi vì cô cảm thấy rất bình thường. Cái này có cái gì kỳ quái đâu? Đứng ở góc độ của người ta, người ta đặt quy củ thì người đến không tuân thủ quy củ, người ta đương nhiên không cho ánh mắt hòa nhã rồi.

Lúc cửa mở, Đào Nhiên kia không phải là rất khách khí sao? Chỉ là sau khi nghe được chủ ý cầu y thì hẳn mới trở nên lạnh nhạt.

Ngô Song âm thầm suy đoán, Đào Nhiên có thể là không thích sư tổ đến nhà khám bệnh cho người ta nên mới như vậy. Có thể là Cát Trường Phong trước kia đến nhà chữa bệnh gặp phiền toái gì chăng? Bằng không dựa vào nhân tâm của thầy thuốc, bình thường bác sĩ tuyệt đối không cự tuyệt việc cứu người.

Cô đang mãi suy nghĩ thì đột nhiên Diệp Tử Hy nói với cô: “Hừ Hừ, chúng ta không thể nói chuyện hòa nhã với huynh đệ kia được, cháu là trẻ con, cháu đi hỏi hẳn một chút có được không? Cháu hỏi hẳn khi nào thì Cát tiền bối trở lại? Tện nói cho hẳn biết một chút tình huống của Tiểu Vũ, hỏi hẳn nếu như Cát tiền bối không thể qua đó thì châm thì còn có biện pháp khác cứu người không?”

Nghe câu đầu tiên thì Ngô Song đã phản cảm, kêu cô đi hỏi chuyện riêng tư của người ta? Chẳng lẽ cô là trẻ con sẽ không chọc người chán ghét?

Hừ Cát Trường Phong thật sự không đi được thì có thể sẽ cho vài biện pháp khác cứu người.

Cô gật đầu đáp ứng đang chuẩn bị đi ra ngoài thì Diệp Tử Hy lại nhắc nhở: “Cháu có thể nói với hẳn một chút về “lĩnh mạng” của cháu, ta nghĩ hẳn sẽ có hứng thú. Ta nghĩ cháu có phải cũng rất muốn biết mình có phải là hậu nhân tiên môn hay không?”

Ngô Song sừng sốt, nhìn hẳn một cái đi ra ngoài.

Buổi sáng hôm đó, lần đầu tiên gặp mặt thì Ngô Song cho rằng Diệp Tử Hy chính là lão nhân bình thường, lúc này liên tiếp phân phó, Ngô Song mới biết được có thể có danh khí thì nhất định không phải người bình thường mà.

Diệp Tử Hy đầu tiên lợi dụng sự đồng tình của cô đối với Trần Hồng Vũ, bắt cô đi nói chuyện khách sáo với Đào Nhiên. Sau đó lại lợi dụng dị năng của cô đi thân cận với Đào Nhiên. Vòng đi vòng lại cũng chỉ có hai câu chuyện.

Ngô Song đi vào trong viện thấy Đào Nhiên đang tại đùa nghịch với một nhánh cỏ màu vàng nhạt.

Cô đi qua đó, còn chưa biết phải mở miệng như thế nào thì Đào Nhiên đã nói trước: “Người là con cái nhà ai? Ta thấy người khác với bọn họ, người theo tới nơi này làm gì? Dù là cầu y hay bái phỏng thì cũng không nên mang theo một đứa nhỏ chứ, thể người tới làm gì?”

“Ta nghe nói Cát tiền bối sẽ dùng Hồi Dương Châm, ta tò mò cho nên tới xem.” Ngô Song nghĩ này nghĩ kia nhưng cuối cùng cũng ăn ngay nói thẳng.

Dù sao cô cũng là trẻ con a, nói cái gì bất ngờ cũng không quá phận đi? Ai bảo cô là “Thiên chân vô tà” đâu?

Vì thế Ngô Song trực tiếp hỏi: “Đào ca ca, Hồi Dương Châm thật sự có thể khiến những người hôn mê lâu tỉnh lại sao? Trừ bỏ Hồi Dương Châm, ta nghe nói còn có Quy Nguyên Đan cũng có thể giúp cho người hôn mê tỉnh lại, người có thể luyện chế Quy Nguyên Đan không?”

“Sao người lại biết Hồi Dương Châm và Quy Nguyên Đan?” Đào Nhiên chấn động: “Người tên là gì? Người là đệ tử nhà ai?”

Ngô Song hơi sừng sốt, chẳng lẽ hai thứ đồ này đều rất hiếm thấy sao?

Nhưng khi cô nói cho Diệp Tử Hy nghe cũng không thấy ông ta kinh ngạc a.

Thấy Đào Nhiên mở to hai mắt, Ngô Song lắc đầu cười: “Ta tên Ngô Song, ta không có sư môn! Người mặc kệ ta là làm sao mà biết được chuyện này, có thể nói cho ta biết người có thể luyện loại thuốc này không?”

“Ta không luyện được.” Đào Nhiên thành thực lắc đầu, lập tức lại cau mày nói: “Không chỉ ta không luyện được, ngay cả sư tổ cũng không luyện được! Quy Nguyên Đan chính là đan tịch bí điển được ghi trong sách cổ của sư môn! Đan phương với phương pháp luyện đã thất truyền nhiều năm. Nói đi, làm sao người lại biết chuyện này? Mau nói ra tên sư môn nhà người, bằng không đừng trách ta không khách khí!”

Ngô Song hoảng sợ, cô không nghĩ cô chỉ thuận miệng nói ra thế nhưng lại là bí tịch được ghi lại trong cổ dược nhà người ta? Hơn nữa bí pháp còn bị thất lạc a~

Đây rốt cuộc có phải là trùng hợp không? Nếu vậy bí giấu của cô thật sự có nguồn gốc xuất sứ từ tiên môn sao? Nếu như bí giấu quả thực là di vật tiên môn thì miếng ngọc cô đeo trên cổ cũng là đồ của tiên môn? Nói như vậy chẳng lẽ người cha xấu xa kia của cô cũng là người trong tiên môn?

Ngô Song nhất thời khiếp sợ, sau mấy giây cô mới giả vờ ngây thơ đáp: “Đào ca ca, ta không có nói dối, ta là người địa phương, không có sư môn. Về phần vì sao ta biết Quy Nguyên Đan thì là do ta nằm mơ thấy! Trong mơ ta biết được hai cái này hai loại gì đó có thể cứu người, cho nên Trần gia gia mới tìm đến đây!”

“Người mơ thấy? Làm gì có giấc mơ thần kỳ như thế?” Đào Nhiên chau mày, hiển nhiên là không tin lời cô nói rồi.

Ngô Song không thể nói ra bí giấu nên đành đem “linh mộng” ra làm lá chắn, nói là một lần cho hắn nghe.

Đào Nhiên nghe xong nửa tin nửa không tin, tùy tay cầm lấy một cọng cỏ hỏi: “Nếu mộng có thể nói cho người những điều đó thì người có biết đây là cây gì không?”

“Không biết.” Ngô Song làm sao mà biết được? Cho dù trong đầu cô có trụ cột trung y nhưng cô làm sao mà nhận lập tức nhận biết được đây là thảo dược gì được?

Đào Nhiên lại hỏi mấy thứ, thấy cô đều nói là không biết nên dần dần buông lỏng địch ý với cô.

“Thì ra trong mộng chỉ dạy cho cô biết mỗi hai cái tên không...”

Đào Nhiên mỉm cười, biểu cảm trở nên ôn hòa hơn: “Tiểu nha đầu, giấc mơ này của người cũng không bao nhiêu lợi a. Người chỉ biết được tên lại không biết phương thuốc và cách dùng. Nếu như người có thể giúp ta khôi phục được phương thuốc cổ đó, người cũng được coi như đại công thần của sư môn ta. Đợi khi sư tổ ta trở lại, nói không chừng có thể ngoại lệ đến nhà khám bệnh giúp các người. Đáng tiếc người không biết phương thuốc vậy thì khó khăn rồi!”

Ngô Song nghe những lời này trong lòng rất vui vẻ, cô cũng biết đan phương nha, hắc hắc. Vừa rồi cô chỉ là không dám nói ra thôi.

Nếu quả thực có thể dùng phương thuốc để Cát Trường Phong đến khám bệnh cho Tiểu Vũ thì cô cũng không ngại nói ra đan phương. Dù sao bản thân cô cũng sẽ không dùng tới, nên nói ra có thể giúp ích cho người khác cô cũng thấy vui...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Thiên địa nguyên khí.

Đúng lúc Ngô Song đang định nói ra phương thuốc thì đột nhiên cửa viện kết một tiếng, cô tò mò ngẩng đầu nhìn, thấy từ bên ngoài đi vào là một vị lão nhân.

Lão nhân kia mặc một bộ trường bào, tuy tóc hoa râm nhưng sắc mặt lại hồng nhuận, làn da cũng có chút ánh sáng, khuôn mặt luôn mỉm cười làm cho người ta vừa nhìn là muốn thân cận.

Ngô Song âm thầm suy đoán, chẳng lẽ đây chính là Cát tiên bối? Cũng quá trẻ đi? Thoạt nhìn còn trẻ hơn cả Trần Viễn Kiêu, trông khoảng năm mươi tuổi.

Cô suy đoán như vậy, còn Đào Nhiên bên cạnh cô đã đứng dậy nghênh đón lão nhân gia: “Sư tổ, người đã trở lại. Hôm nay có hai người tới bái phỏng, một người tự xưng là Cô Tô Diệp Thị, còn nói đã từng gặp người.”

“Cô Tô Diệp thị?” Cát Trường Phong thấp giọng lặp lại một câu, giật mình nhớ tới cái gì đó, cười ha ha nói: “Thì ra là Tiểu Diệp Tử tới, hắn ở nơi nào?”

Ngô Song ở một bên nghe không khỏi giật mình, Diệp Tử Hy cũng coi như là tuổi gần hoa giáp lão nhân, thế mà Cát Trường Phong lại gọi hắn là “Tiểu Diệp Tử”

Xem ra Cát Trường Phong không chỉ có thân phận cao hơn Diệp Tử Hy mà tuổi chỉ sợ cũng lớn hơn rất nhiều. Chỉ là nhìn sắc mặt hồng nhuận của ông, tinh thần vui vẻ thế kia, Ngô Song cũng không đoán được ông bao nhiêu tuổi nữa?

Chẳng lẽ, đây chính là chỗ kỳ diệu của người tu hành?

Cô nghĩ Đào Nhiên chỉ đơn giản có thể kháng lạnh nhưng mà Cát Trường Phong rõ ràng đã lớn tuổi nhưng mặt như biết phi, cái này khiến Ngô Song rất tò mò.

Ngô Song đã rất lâu không chủ động dùng bí giấu, hôm nay nhìn thấy loại kỳ nhân như Cát Trường Phong, cô không nhịn được muốn xem tuổi và cuộc đời của Cát Trường Phong.

Vì thế thừa dịp Trần Viễn Kiều cùng Diệp Từ Hy ra đón Cát Trường Phong, Ngô Song lặng lẽ triệu hồi ra bí giấu, tập trung tinh thần nhìn Cát Trường Phong.

Vốn dĩ cô tính “mệnh” cho người khác, chỉ cần tập trung nhìn vào người người kia, bí giấu sẽ tự động nhảy ra tin tức của người kia.

Nhưng là hôm nay, cô lại không thể nhìn rõ Cát Trường Phong!

Rõ ràng ông ấy vẫn là đứng ở chỗ đó, rõ ràng vị trí của ông còn nằm trong tầm mắt của cô nhưng tại sao khi cô nhìn mệnh lý của Cát Trường Phong thì trên người ông lại tản ra một vàng sáng màu vàng nhạt.

Vàng sáng này không chỉ ngăn cách tầm mắt của cô mà còn ngăn cản việc cô xem mệnh của người khác.

Đây là chuyện gì? Vàng sáng là cái gì vậy?

Đúng lúc Ngô Song đang nghi hoặc thì Cát Trường Phong đột nhiên quay đầu nhìn cô một cái rồi quay lại nói với Diệp Từ Hy: “Tiểu Diệp Từ, tiểu nha đầu này là người Diệp gia các ngươi sao? Nha đầu thật không đơn giản a, thế nhưng có thể phá hộ thân cương khí của ta, muốn đến thăm dò bản mạng chân khí của ta nha! Tiểu nha đầu tu luyện bao lâu rồi? Đã đạt đến cảnh giới nào rồi?”

Ngô Song nghe xong thì mờ mịt, hộ thân cương khí là cái gì? Bản mạng chân khí là cái gì? Chẳng lẽ, vừa rồi cô nhìn thấy vàng sáng kia chính là bản mạng chân khí của Cát Trường Phong.

Cái gì cô cũng không biết, Diệp Từ Hy lại nói: “Cát tiên bối, nha đầu kia không phải là người Diệp gia chúng tôi. Bé tên là Ngô Song, là người địa phương. Cô bé không biết tu luyện nhưng trời sinh linh mộng, có thể trong mơ nhìn thấy tương lai. Ta cũng thấy ngạc nhiên nên mang theo cô bé đến cho tiên bối chỉ điểm. Có thể cô bé là hậu nhân tiên môn bị thất lạc ở chỗ này không chừng?”

“Ngà? Cô bé có thể tự mở linh mộng? Chẳng lẽ là trời sinh linh nhãn không thành?” Cát Trường Phong vừa nghe xong, lập tức hướng Ngô Song vẫy tay: “Tiểu nha đầu, cháu đến gần đây cho ta xem bàn tay.”

Ngô Song mơ hồ nhưng hai chữ “Linh nhãn” lại khiến cô tò mò.

Cô cảm thấy, ánh mắt của mình khả năng có thể là “Linh nhãn”, có lẽ mắt của cô còn cao cấp hơn linh nhãn ý chứ!

Trước kia, bí giấu đem đến cho cô rất nhiều nghi vấn, cô đang lo không có người giải thích nghi vấn này cho mình. Hiện tại Cát Trường Phong nói như vậy, Ngô Song lập tức chạy tới, ngọt ngào kêu một tiếng: “Cát tiên bối, ngài hảo!”

“Ừ, đứa bé ngoan, nhắm mắt lại đưa bàn tay cho ta xem” Cát Trường Phong mỉm cười hiền hòa, đưa tay ra nắm lấy tay phải của Ngô Song.

Ngô Song thấy Cát Trường Phong không có ác ý nên ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Tuy cô nhắm mắt nhưng không biết vì sao, Ngô Song vẫn có thể nhìn thấy được tất cả mọi thứ trong phòng.

Cô “nhìn” Cát Trường Phong đang mỉm cười dần nghi hoặc, đột nhiên có một hơi lại truyền từ tay phải của cô, theo mạch máu đi vào khắp cơ thể, trong nháy mắt cô cảm thấy cơ thể mình đau ră rồi!

Ngô Song run run, không tự chủ được liền mở mắt ra. Mà lúc này Cát Trường Phong cũng đã thu tay, chỉ là nghi hoặc trên mặt hẳn lại không biến mất.

“Nha đầu, cháu thật sự không tu luyện sao? Nhà cháu ở đâu? Cha mẹ là ai? Tổ tông từng có người tu luyện không? Cháu có linh nhãn từ lúc nào?”

Cát Trường Phong nhìn Ngô Song hơi giật mình, từ lúc ông chào đời tới bây giờ đây là lần đầu tiên thấy có người là trời sinh linh thể!

Vừa rồi khi Ngô Song vừa đi gần bên cạnh ông, ông đã phát hiện ra trên người cô bé này có một chánh nguyên khí bảo dưỡng. Đợi khi ông dò xét cẩn thận thì càng chắc chắn trên người cô bé có thiên địa nguyên khí!

Là người tu luyện, có thể luyện ra hộ thân cương khí, đã được coi là cao thủ võ lâm. Như ông bây giờ có thể tu ra bản mạng chân khí, càng là phượng mao lân giác.

Không nghĩ tới khi ông già đi lại có thể gặp được một người có trời sinh nguyên khí!

Thiên địa nguyên khí này tốt như bùa hộ mệnh, nhưng nếu rèn luyện tốt hơn thì có thể đạt tới cửu trọng chi cảnh. Nếu không có duyên thì có thể gây tổn hại nặng nề. Coi như có đan dược thì cũng rất khó đánh vỡ được tầng khí bảo hộ của cửu trọng chi cảnh.

Hiện tại, nguyên khí trên người Ngô Song còn quá mỏng manh, tầng đầu tiên của chi cảnh cũng chưa đạt được. Hơn nữa cô lại không hiểu được hóa thành kỹ dụng, sẽ không thể chịu nổi một kích.

Ngô Song cũng không biết vì sao mình lại khiến Cát Trường Phong kinh ngạc, cô chỉ cho rằng ông ấy kinh ngạc về chuyện “linh mộng”.

Tính ra cô trùng sinh cũng đã được hơn một tháng, vì thế cô trả lời là quê quán của mình, cuối cùng thì nói: “Cát tiên bối, thật sự là cháu chưa tu luyện bao giờ. Về phần linh nhãn thì mới mở ra gần đây, trong tháng chạp cháu mới biết giấc mơ của cháu linh nghiệm.”

Linh nhân mới mở gần một tháng liền tự sinh thiên địa nguyên khí? Cát Trường Phong trong lòng lại càng giật mình. Nhưng tổ tiên của đứa nhỏ này lại không có ai tu luyện, cô bé làm thế nào mà có thể tự mở linh nhân? Chẳng lẽ cô bé có phúc duyên?

Loại chuyện phúc duyên này, Cát Trường Phong cảm thấy ngượng ngùng nên không nữa. Nhưng ông cũng không nói cho Ngô Song biết chuyện thiên địa nguyên khí.

Nếu như Ngô Song là con trai, có khả năng ông sẽ thu làm đồ đệ, hảo hảo chỉ bảo. Nhưng Ngô Song lại là con gái, hẳn không thích mang theo nữ đệ tử đi ngượng đi xuội nên không muốn nhận làm đồ đệ nữa.

Cát Trường Phong thâm than đáng tiếc, lắc đầu hướng Ngô Song nói: “Tiểu nha đầu, cháu có thể mở ra linh nhân là phúc khí của cháu, nhất định phải quý trọng nó, không thể làm chuyện xấu lúc đó ta nhất định sẽ hủy tu vi của ngươi, biết chưa? Nhưng nếu có người muốn hại cháu thì cháu có thể trừng trị hắn, không cần lưu tình.”

Ngô Song căn bản không biết mình có tu vi, chỉ là ngây thơ gạt đầu, cô chắc chắn sẽ không chủ động đi hại người khác. Nhưng nếu người khác động đến cô thì cô tuyệt đối sẽ không để bọn họ cứ như vậy mà khi dễ.

Trần Viễn Kiều đứng ở một bên vẫn chưa kịp cầu y, lúc này ông thấy đã nói xong chuyện của Ngô Song nên ông vội vã nói với Cát Trường Phong: “Cát tiên bối, vẫn bối hôm nay đến đây, ngoại trừ bái phỏng còn muốn mời tiền bối đến cứu cháu trai vẫn bối một mạng.”

Nói xong, Trần Viễn Kiều cúi người chào thật sâu, ông nói ra thương thế của Trần Hồng Vũ một lượt.

Ông nói gần như sắp rơi lệ nhưng là Cát Trường Phong với Đào Nhiên một dạng, sắc mặt không thay đổi chút nào, chỉ là mỉm cười nghe.

Mãi đến khi Trần Viễn Kiều nói ra Quy Nguyên đan với Hồi Dương Châm thì biểu tình của Cát Trường Phong mới thay đổi, giọng tay xen lời ông: “Từ từ, ta muốn hỏi tiểu cô nương này một chút.

Cát Trường Phong nhìn Ngô Song với ánh mắt sâu thẳm: “Nha đầu, những chuyện kia là do cháu mơ thấy thật sao? Cái “linh nhân” này của cháu thật không đơn giản a! “Linh nhân” của người khác có thể nhìn thấy quá khứ với tương lai nhưng lại tiêu hao rất nhiều nguyên khí. Nhưng cháu lại không cần tiêu hao nguyên khí, có thể thích thì nhìn không thích thì không nhìn. Cháu nói thật cho ta biết, có ai dạy cháu không? Hoặc là cháu chiếm thượng kỳ thư gì?”

Ngô Song bị hai mắt như điện của ông khóa lại, đột nhiên cảm thấy toàn thân cứng nhắc, xương cốt cũng bị đông lại!

Dưới áp lực tinh thần lớn như vậy, cô xem thì nói ra chuyện bí giấu!

Nhưng cô lại nghĩ, bí giấu có thể là tiên môn di vật, Ngô Song sợ Cát Trường Phong sẽ lấy đi nên chỉ có thể chống đỡ: “Tiền bối, cháu thật sự không có sự phụ, càng không có kỳ thư, cháu không có lừa ông!”

Câu nói này không phải nói dối, chỉ là không nói ra hết thôi!

Ngô Song gian nan nói xong câu kia thì khuôn mặt nhỏ nhắn đã nghẹn đến mức đỏ bừng.

Trần Viễn Kiều ở một bên nhìn thấy vậy cũng nghi hoặc, Diệp Tử Hy lại chấn động, ông ngàn vạn cũng không nghĩ Cát tiên bối sẽ ra oai với tiểu hài tử a.

Đào Nhiên đứng ở một bên cũng không đành lòng, tiểu nha đầu mới có mấy tuổi a? Lại bị sư tổ thăm dò như vậy, có thể thấy được Quy Nguyên đan quả thực rất quan trọng.

Chỉ là hắn không hiểu, vì sao Ngô Song chưa bị thương? Nếu là nha đầu bình thường chắc chắn đã học máu hôn mê, thế nhưng Ngô Song lại không bị ngất hay hôn mê gì cả.

“Nha đầu, hy vọng cháu không nói dối. Bằng không có một ngày ông nhất định thu lại linh nhân của cháu đấy!”

Cát Trường Phong thấy ánh mắt thanh minh của Ngô Song, tâm chí kiên định, trong lòng không khỏi thầm khen, lắc đầu thu lại uy áp.

Trên người chợt nhẹ một chút, Ngô Song thở phào nhẹ nhõm một hơi. Thời gian mà dài thêm chút nữa chắc cô cũng không chịu được nữa.

Chỉ là không đợi cô thở ra một hơi, Cát Trường Phong đã hỏi: “Nha đầu, cháu biết Quy Nguyên Đan, vậy có biết đan phương không? Nếu cháu có thể cho ta phương thuốc này, ta sẽ ngoại lệ ra ngoài chữa bệnh một lần, cứu lấy tiểu bằng hữu của cháu.”

Ngô Song trong lòng thâm than, cuối cùng cũng nói đến lời này! Vừa rồi cô định nói cho Đào Nhiên, chỉ là do lão đầu này xuất hiện mới không nói nữa!

Cô không bao giờ nghĩ sẽ không nói, lỡ như lão đầu này lại tặng cho cô một trận uy áp nữa thì cô chịu không nổi a~

Ngô Song vội nói phương thuốc cho Cát Trường Phong, cuối cùng chốt lại vài câu: “Tiền bối, cháu không biết lấy luyện pháp Ngưng Đan là cái gì? Nhưng chắc ông hiểu. Bây giờ tiền bối đã biết phương thuốc, mời ông nhanh đi cùng chúng ta đi cứu Tiểu Vũ đi?”

Trần Viễn Kiều lo lắng đến bây giờ, rốt cuộc cũng nghe được tin tức tốt, vội vàng phụ họa cung thỉnh: “Xin tiền bối xuất thủ cứu giúp.”

Cát Trường Phong mặc niệm phương thuốc kia sau, không phát hiện có gì bất thường nên lúc này mới đồng ý: “Được rồi, nếu các người đã giúp ta có được phương thuốc này thì ta sẽ giúp các người đi một chuyến vậy!”

Nói xong, ông kêu Đào Nhiên đi chuẩn bị hòm thuốc.

Trần Viễn Kiều cuối cùng cũng bớt lo đi một chút, ông vội vã đi đến xe ...

Lúc này trong bệnh viện, người Trần gia lại vây quanh Trần Hồng Vũ khóc lóc không ngừng. Vì Trần Hồng Vũ chưa tỉnh lại nhưng khi hôn mê lại phun ra một vết máu. Hơn nữa máu kia không phải đỏ mà là máu đen, vừa nhìn đã biết là trúng độc huyết sắc. Điều này quả thực khiến người Trần gia với nhóm bác sĩ đều rất hoảng sợ!

Chú (①): Kỳ Di, chỉ trăm tuổi đã ngoài; biết phi, chỉ 50 tuổi.

Khác, ngày hôm qua có thân hỏi nghe hương QQ hào, hồi phục bình luận sách thì các bạn tựa hồ nhìn không tới, vậy thì ở trong này nói hạ nghe hương QQ group mã đi: 5902573, các bạn nguyện ý gia nhập, có thể nhập đàn đến chơi cấp

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Ngũ sát quỷ đoạt mệnh.

Phòng bệnh của Trần Hồng Vũ là phòng bệnh tốt nhất trong bệnh viện, phòng bệnh không chỉ có những thiết bị y tế hiện đại cao cấp mà mỗi ngày các bác sĩ y tá đều phải đến kiểm tra rất nhiều lần.

Theo lý thuyết thì quản lý nghiêm ngặt như thế, Trần Hồng Vũ căn bản không có khả năng bị người khác hạ độc. Nhưng hiện tại cậu nhóc lại phun ra máu, hơn nữa lại là máu đen.

Trần Cao Phong biết được tin tức rất tức giận nhưng sau khi kiểm tra lại còn khiến hắn bị thương hơn.

Thì ra máu Trần Hồng Vũ phun ra không phải máu độc mà là máu ở ngăn trái tim bị tắc nghẽn lâu ngày nên dần dần biến sắc. Điều này chứng minh trong cơ thể của Trần Hồng Vũ còn có tụ huyết chưa tan. Nhưng hai ngày trước khi kiểm tra toàn thân lại không phát hiện cơ thể Tiểu Vũ có khối máu này.

Khám lại lần này khiến người ta xúc mục kinh tâm, trên màn hình có thể thấy rõ ràng trong lồng ngực Trần Hồng Vũ có từng điểm từng điểm máu tụ lại.

Khi bọn họ tới chính là gặp tình huống này.

Tổ chuyên gia Tây y đối với mấy khối máu tụ này đều bó tay vô sách, một là bọn họ không dám phẫu thuật vì nó nằm ở tim, hai là tình hình của bệnh nhân như thế bọn họ cũng không dám làm.

Trần Viễn Kiều nghe thấy bệnh tình có biến, vội vàng dẫn Cát Trường Phong vào phòng bệnh lại khóc lóc không ngừng, mấy bác sĩ đang vây quanh an ủi họ.

Cát Trường Phong thấy trước giường bệnh bị chặn, nhú mày nói Trần Viễn Kiều: “Kêu bọn họ ra ngoài trước, ở trong này khóc lóc sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ. Đứa nhỏ tuy hôn mê nhưng nó vẫn có thể nghe được mọi thứ xung quanh.”

“Vâng.” Trần Viễn Kiều chỉ mong hắn có thể cứu cháu trai nên tất cả đều nghe Cát Trường Phong nói.

Người trong phòng bệnh đều bị đuổi hết ra ngoài, ngay cả Trần Cao, Diệp Tử Hy cũng đi ra ngoài, chỉ còn lại Trần Viễn Kiều, Cát Trường Phong, Đào Nhiên cùng Ngô Song.

Kỳ thật Ngô Song nhìn Trần Hồng Vũ xong cũng muốn đi ra ngoài, chung quy cô cũng không có quan hệ thân thiết với Trần gia nhưng Cát Trường Phong lại muốn cô ở lại.

Cát Trường Phong nói: “Nha đầu, là cháu thấy Hồi Dương Châm có thể cứu người thì hôm nay ta sẽ cho cháu thấy cái gì gọi là Hồi Dương Châm. Nếu như cháu không có ngộ tính thì cũng không sao. Coi như là ta cảm ơn về đan phương, cháu cần phải nhìn kỹ.”

Nói xong, Cát Trường Phong kêu Đào Nhiên đem một bộ kim châm lấy ra khỏi độc.

Kim châm kia dài chừng hơn một thước, nhỏ như tóc, mỗi cây đều sáng óng ánh bắt mắt.

Ngô Song cảm thấy mấy cái kim châm kia không giống như làm bằng hoàng kim mà là hoàng kim chất nhuyễn. Nếu là kim châm như vậy thì rất dễ biến hình mới đúng. Kim châm trong tay Đào Nhiên lại sáng bóng, hiển nhiên là độ cứng cao.

Cô đang suy đoán chất liệu của kim châm thì thình lình nghe thấy Cát Trường Phong nổi giận đùng đùng: “Ồ nháo! Quả thực là phát rồ mất trí, dám đánh cắp tính mạng của tiểu hài!”

Ngô Song hoảng sợ, không biết là có chuyện gì xảy ra, vội vàng nhìn về phía

Cát Trường Phong đến bên giường bệnh, đang bắt mạch cho Trần Hồng Vũ. Không biết ông ấy nhìn ra cái gì mà khuôn mặt từ ôn hòa nháy mắt đã trở nên sắc bén như thế!

Trần Viễn Kiều cũng hoảng sợ, ông thấy Cát Trường Phong có vẻ rất tức giận, không khỏi kinh hãi hỏi: “Cát tiền bối, Tiểu Vũ thương... Còn có thể trị không? Van cầu người nhất định phải cứu cứu nó, thằng bé năm nay mới 9 tuổi a!”

Nói xong nước mắt Trần Viễn Kiều lại tuôn rơi.

Cát Trường Phong sắc mặt thật không đẹp mắt, nghe thấy Trần Viễn Kiều khóc, ông chậm rãi lắc đầu nói: “Đứa nhỏ này căn bản không phải do tai nạn giao thông mà bị trọng thương, mà là bị người ta âm thầm ám sát. Hiện tại sát khí đã đánh vào ngũ tạng lục phủ của thằng bé, may là các người tìm được ta, cũng may là có cái tiểu nha đầu này ở đây, chỉ là...”

Trần Viễn Kiều không khỏi nghe được sợ hãi người, cháu trai thế nhưng bị ám sát?

Bởi vì ông là làm đồ cổ sinh ý nên có tiếp xúc khá nhiều với người Mạc Kim đồ đầu, cho nên loại ám sát này ông đã nghe qua nhiều lần nhưng chưa gặp qua bao giờ.

Chính vì ông nghe nhiều nên mấy hôm trước ông mới muốn tìm Ngô Song làm người phá kiếp. Nhưng khi đó, ông cũng không cho rằng nhà mình thật sự có kiếp nạn, chỉ là muốn tìm lý do an ủi tâm lý của mọi người, chỉ muốn tìm Ngô Song hỏi một chút chuyện trong tương lai mà thôi. Ai biết cháu trai ông lại thực sự gặp kiếp nạn này?

Trần Viễn Kiều kinh hãi hỏi: “Cát tiền bối, người nói là cái gì sát? Bây giờ phải làm như thế nào? Nếu cần chuẩn bị cái gì ngài cứ nói với ta, ta sẽ đi làm luôn!”

“Chuẩn bị? Người không làm được đâu.”

Cát Trường Phong lắc đầu nói: “Nhìn tình hình của đứa nhỏ, hắc ngũ sát quỷ đoạt mệnh, dân gian cũng gọi là trộm dương chuyển thọ. Đứa nhỏ này vốn là người có phúc lộc thọ, nếu là bị ngũ quỷ trộm mệnh số, thì Phúc Thọ của đứa nhỏ cũng sẽ bị chuyển dời đến người bày sát này, do đó người kia có thể kéo dài được Phúc thọ.”

Ngô Song ở một bên nghe được cả người rét run, cái gì ám sát, cái gì ngũ quỷ đoạt mệnh, nghe vào tai đều âm trầm làm cho người ta khó chịu.

Cô nghĩ chỉ là một tai nạn giao thông nhỏ thôi, không ngờ lại có thể biến thành cái loại chuyện này?

Cô có chút không tin vào lời nói của Cát Trường Phong, nhưng Cát Trường Phong đã giải thích được nguyên nhân trọng thương của Trần Hồng Vũ, bằng không Trần Hồng Vũ chỉ là đụng đầu bị thương, làm sao có thể có máu tụ ở tim?

Chỉ là cô có chút không hiểu, chẳng lẽ Cát Trường Phong bắt quỷ từ trên người như Trần Hồng Vũ?

Cô đang kinh ngạc thì Cát Trường Phong đột nhiên nhìn về phía cô nói: “Muốn cứu đứa nhỏ này thì phải cần nha đầu ra tay mới được. Hiện tại sát khí đã đánh vào phổi hắc, nếu muốn đem sát khí bức ra ngoài thì nhất định phải có Thuận Dương Chính Khí. Tuy bản mạng chân khí của ta cũng có thể bức sát khí ra ngoài nhưng lại không thể tránh khỏi việc khiến thằng bé bị thương. Mà thiên địa nguyên khí trên người nha đầu này có thể bảo dưỡng vạn vật.”

Ngô Song nghe xong mở to hai mắt, thiên địa nguyên khí là cái gì vậy? Ở trên người cô? Sao cô chưa từng cảm giác được a?

“Cát tiền bối, ông không nhìn nhầm chứ? Cháu có thể cứu Tiểu Vũ? Cháu căn bản không có nguyên khí gì cả.”

Trần Viễn Kiều cũng hoài nghi, Ngô Song vẫn còn quá nhỏ, nếu tính chuyện cô bé có thể biết trước tương lai trong mơ nhưng chuyện cứu người cô lại không làm được?

Ngay cả Đào Nhiên cũng có chút nghi hoặc, bởi vì hắc không cảm nhận được một tia nội lực trên người Ngô Song, người không có nội lực liền không có hộ thân cương khí, không có cương khí thì nguyên khí ở đâu ra?

Cát Trường Phong thấy bọn họ không hiểu, giận dữ nói: “Không cần hoài nghi, ta không có nhìn lầm, nha đầu này trên người đích xác có thiên địa nguyên khí bảo dưỡng. Chỉ là nó quá mỏng manh, nếu như muốn chữa trị hoàn toàn cho bệnh nhân thì hai người chúng ta hợp lực mới được. Nhưng cô bé không biết dẫn nguyên khí vào trong cơ thể nên có chút phiền toái, ta muốn dạy cô bé một chút làm thế nào để vận khí. Có thể cứu người nhanh hay không thì xem cô bé học như thế nào?”

Nghe thấy Cát Trường Phong nói như thế, Trần Viễn Kiều vội vàng nhìn Ngô Song cầu: “Hạ Hạ, Tiểu Vũ liền nhờ cháu, cháu nhất định phải cứu hắc, có được không?”

“Nếu có thể giúp cháu sẽ cố gắng hết sức...” Ngô Song còn đang mơ màng, cô hoàn toàn không biết trên người mình có nguyên khí.

Nhưng khi nghe Cát Trường Phong nói muốn dạy cô cách dẫn khí vào cơ thể, cô lại có chút hưng phấn.

Tuy cô không hiểu tu hành môn đạo nhưng trụ cột này cô cũng từng nghe nói. Cô thầm nghĩ, chẳng lẽ từ nay mình cũng được tính là bước chân vào tu hành đạo sao? Chẳng lẽ cô cũng có thể trở thành những đại nhân vật trong truyền thuyết kia?

Lúc này Đào Nhiên đã khưi độc kim châm xong, hần tiến lên xin chỉ thị: “Sur tổ, có cần hành châm không?”

“Ừ, hiện tại cần hành châm để ngăn chặn sát khí khuếch tán trước, sau đó lấy chân khí của ta duy trì tâm mạch của thằng bé để không bị vỡ. Bằng không nha đầu này chưa luyện thành thì đứa nhỏ đã chết rồi!”

Cát Trường Phong nhận lấy kim châm, thi châm thật nhanh ở trên người Trần Hồng Vũ.

Ngô Song chỉ thấy tay Cát Trường Phong nhanh đến mức cô không nhìn rõ được động tác như thế nào, một bộ 49 kim toàn bộ đã ở trên người Trần Hồng Vũ.

Vốn kim châm dài hơn thước, lúc này chỉ còn lộ ra bên ngoài cơ thể ba tấc, quả nhiên khi dùng Hồi Dương Châm phát là hành châm thất tấc.

Ngô Song âm thầm bội phục, Cát Trường Phong đột nhiên quay đầu hỏi: “Nha đầu, cháu xem có hiểu không? Nếu cháu không nhớ, lần sau cũng không có cơ hội học đâu.”

“...”

Ngô Song ám quẫn, vừa rồi thủ pháp nhanh như vậy, cô làm sao mà nhớ rõ được? Cô căn bản là không thấy rõ có được hay không?

Cát Trường Phong thấy khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở của cô, không khỏi cười nói: “Ngươi, nha đầu ngốc, không thấy rõ có phải không? Cháu không phải có linh nhãn sao? Sao không biết lấy linh nhãn ra mà nhìn? Xem ra cháu không có nhiều hiểu biết về linh nhãn rồi, quả thực phí của đời mà.”

Ngô Song tròn mắt há hốc mồm, chẳng lẽ mắt của cô còn có thể mở ra ký lục công năng? Cô không biết a!

Thấy Cát Trường Phong cười tủm tỉm, Ngô Song hận không thể nhào lên hỏi hần những nghi vấn này, nhưng cô cũng ngại làm nũng, huống chi đây còn là phòng bệnh của Trần Hồng Vũ nhà?

Cát Trường Phong vốn dĩ không hề đùa Ngô Song, ông quay sang phân phó với Trần Viễn Kiêu: “Kim châm này không nên động vào, không được truyền nước, tiêm thuốc. Buổi tối ta sẽ kêu Nhiên Nhi cho hần một Định Nguyên Đan, viên thuốc này cùng với kim châm sẽ khiến sát khí không thể công kích hần. Trong vòng ba ngày, ta sẽ dạy nha đầu này cách dẫn khí vào cơ thể, sau đó có thể lập tức cứu cháu ông rồi.”

Lúc Cát Trường Phong nói chuyện, Đào Nhiên đột nhiên đến gần đưa một tấm khăn cho ông.

Ngô Song lúc này mới thấy rõ, thì ra ông Cát đã lấm tấm mồ hôi chảy ra. Điều này có thể thấy được, vừa rồi ông hành châm đã hao tổn nhiều tâm lực rồi!

Trần Viễn Kiêu cũng hiểu rõ được, Cát tiên bối đã mệt, ông vội vàng đáp ứng muốn đỡ Cát Trường Phong đi nghỉ ngơi nhưng lại bị Cát Trường Phong từ chối.

Cát Trường Phong khoát tay một cái nói: “Tiêu hao chân khí sẽ không gây ảnh hưởng nhiều đến ta, ngươi mau ra an ủi người nhà của ngươi đi, kêu tiểu nha đầu này đi theo ta là được rồi.”

Nói xong, Cát Trường Phong chuyển hướng ngoắc Ngô Song nói: “Nha đầu, đi theo ta. Ta muốn dạy cháu vận khí, cháu nhất định phải học nghiêm túc bằng không đứa bé kia sẽ không tỉnh lại nữa, sẽ trở thành người thực vật. Tất cả chuyện này đều phụ thuộc vào cháu.”

“Có thể trông cậy hết vào nguyên khí của cháu sao?” Ngô Song vẫn không tin nổi, cái này áp lực cũng quá lớn đi?

Cô luôn cảm thấy Cát Trường Phong căn bản chưa xuất hết lực, nếu như cô không ở đây thì chẳng lẽ Cát Trường Phong sẽ không có biện pháp sao?

Tiên môn không phải là rất lợi hại sao? Ít nhất bí giấu của cô rất lợi hại nha!

“Kỳ thật không nguyên khí của cháu thì cũng có thể dùng linh vật khác bảo dưỡng thằng bé. Nhưng muốn tìm kiếm thiên địa linh vật thì rất phiền phức, tốn rất nhiều thời gian, không bằng dùng thiên địa nguyên khí trên người cháu còn nhanh hơn.”

Cát Trường Phong cười tủm tỉm nhìn Ngô Song nói: “Tiểu nha đầu, cháu không nghĩ sẽ báo thù tiểu bằng hữu kia sao? Nếu chỉ có thể lấy linh trừ sát, phản phệ cũng rất nguy hiểm, người hạ sát nhất định sẽ trốn trước, chúng ta sẽ khó bắt được hần. Nhưng nếu lấy thiên địa nguyên khí trừ sát thì người hạ sát sẽ bị phản phệ công tâm, đến lúc đó hần muốn chạy cũng không xong.”

“A, thì ra là như vậy?” Ngô Song bừng tỉnh.

Cô đoán nhất định lão đầu này sẽ có biện pháp nha, vì cô có chỗ tiện lợi nên dùng cô làm “nô dịch” a!

Nhưng chuyện cứu người này cô rất có hứng thú. Nói không trùng qua chuyện này bí giấu của cô biết đâu có thể thăng cấp nha?

Vì thế Ngô Song nghiêm túc học luyện khí từ Cát Trường Phong!

Tuy nhiên cô phải báo cho mẹ biết mình đang ở đâu để mẹ không phải lo lắng khi cô chưa về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Gia nhập Vọng Tiên Môn.

Vì để cho Cát Trường Phong có thể tiện lợi trong việc chữa trị cho Trần Hồng Vũ nên người Trần gia an bài phòng nghỉ ngơi ngay gần đó, tất nhiên Ngô Song cũng qua bên đó.

Người Trần gia đều rời đi ngay sau đó, Cát Trường Phong cũng kêu Đào Nhiên ra bên ngoài, xong xuôi mọi chuyện mới nói chuyện với Ngô Song: “Nha đầu, ta muốn dạy cháu bộ tâm pháp nhưng đó là bí pháp của sư môn ta, chỉ những người trong môn mới có thể học, cháu là một ngoại lệ nên không thể dạy cho người khác biết chưa?”

Ngô Song nghĩ mình còn không biết có thể học được không đây, dù sao đây cũng là tâm môn bí pháp của nhà người ta, cô tất nhiên sẽ không truyền lung tung.

Vì thế nàng lập tức gật đầu nói: “Tiền bối yên tâm, cháu nhất định sẽ không nói ra đâu! Nếu ông không cho phép cháu tuyệt đối sẽ không truyền cho người khác.”

Thấy cô hiểu chuyện như vậy, Cát Trường Phong vui mừng hơn hờ, lắc đầu giải thích: “Ông không phải lo lắng nhân phẩm của cháu, mà là vì bộ tâm pháp này chỉ thích hợp với những người trời sinh thiên địa nguyên khí, nhưng người bình thường sẽ rất khó luyện, không chỉ mang đến chỗ tổ mà ngược lại sẽ làm thân thể hần bị thương, cháu có hiểu không?”

“Vâng, tiền bối. Cháu hiểu.” Ngô Song gật đầu, thì ra chỉ có cô lòng tiểu nhân, người ta không phải nhắc nhở cô mà là cái tâm pháp này không thể truyền lung tung.

Thấy nàng thông minh biết lễ, Cát Trường Phong cũng rất cao hứng.

Chung quy bộ tâm pháp này là tiên môn bí mật, dựa theo môn quy, nếu như muốn tu luyện trước hết phải gia nhập tiên môn. Tuy ông không muốn thu nữ đệ tử nhưng vì cứu người ông không thể không dạy Ngô Song vận khí.

Nghĩ tới chuyện trăm năm qua ông cũng mới chỉ gặp được một người trời sinh linh thể, nếu thu làm môn hạ thì coi như là do môn phái của bọn họ may mắn. Có lẽ trong tương lai, tiền đồ cộng đồng thành tựu của cô bé này so với ông còn cao hơn nhiều...

Cát Trường Phong trầm tư một lúc nói: “Tiểu nha đầu, sư môn ta có quy định, nếu muốn truyền thụ bộ tâm pháp này nhất định phải thu cháu làm đệ tử, không biết cháu có muốn gia nhập môn hạ của ta không?”

Ngô Song nghe xong rất kinh hỉ, cô có rất nhiều nghi vấn cần người giải đáp, giờ thì tốt rồi!

Quan trọng nhất là cô vẫn lo lắng bí giấu sẽ bị Cát Trường Phong phát hiện sau đó sẽ lấy mất. Nếu như cô gia nhập vào tiên môn vậy cô có thể danh chính ngôn thuận sử dụng di vật tiên môn nga?

Ngô Song vui vẻ chạy đến quỳ trước mặt Cát Trường Phong: “Sư phụ, con nguyện ý.”

“Ayo, tiểu nha đầu giáo hoạt...” Cát Trường Phong thấy cô quỳ xuống không khỏi lắc đầu cười.

Kỳ thật ông cũng không có ý định sẽ thu Ngô Song làm môn đồ, vì ở trong giang hồ bối phận của ông cũng rất cao, nếu như thu đồ đệ nhỏ tuổi, cái kia thân phận của Ngô Song liền áp đảo rất nhiều người a.

Nếu như Ngô Song đi ra ngoài, không biết sẽ có bao nhiêu người muốn bái kiến. Ông đã già rồi, chỉ sợ bị người oán trách sau lưng thôi.

Cũng như ông nhìn Đào Nhiên, tuy rằng tự mình chỉ bảo nhưng lại chỉ nói là đồ đệ của đại đệ tử.

Ai ngờ Ngô Song như vậy thông minh, liền quỳ xuống liền gọi sư phụ!

Cát Trường Phong lắc đầu cười, thấy khuôn mặt đầy kỳ vọng của Ngô Song nên ông cũng không cự tuyệt nữa, đành phải gượng cười nói: “Được rồi, nếu

người đã gọi ta hai tiếng sư phụ thì cũng coi như ta với người có duyên. Từ nay về sau người coi như là đệ tử cuối cùng của ta. Đòi này ta có thể gặp được người, lương tài mỹ ngọc, cũng coi như là ta vì sư môn lập công đi.”

Nhận Ngô Song xong, Cát Trường Phong dừng cười, đột nhiên nghiêm túc nói chuyện với Ngô Song: “Ngô Song, người quý cũng được! Người đã bái ta làm sư thì vì sư ta sẽ kể cho người về lai lịch cùng với quy củ của môn phái!”

“Vâng, đệ tử xin rửa tai lắng nghe.” Ngô Song cảm thấy Cát Trường Phong rất nghiêm túc nên vội vàng quỳ thẳng người lắng nghe.

Nghe Cát Trường Phong nói, cô mới biết được tiên môn mình ra nhập tên là Vọng Tiên Môn.

Vọng Tiên Môn bắt đầu được xây vào những năm cuối của thời Đường Thái Tông, môn chủ đời thứ nhất tên là Lý Thụ. Những đệ tử đời đầu đều được học với <đây bối="" đò="">, cho nên trung tôn Viên Thiên Cương và Lý Thuần Phong chính là tổ sư gia sáng lập ra môn phái.

Sau đời Lý Thụ, Vọng Tiên Môn truyền hơn ngàn năm, trong các triều đại môn hạ đệ tử đương thời tôn sùng gọi là Thiên Sư.

Nhưng đến thời nhà Thanh, bởi vì mệnh quốc điều tàn, Vọng Tiên Môn ngày càng uế oải. Sau đó Hoa Hạ trở thành chiến trường máu tanh, thiên địa nguyên khí tiêu tán, người tu hành ngày càng gian nan, vì vậy mà đệ tử gia nhập môn hạ ngày càng ít.

Trong thời gian hỗn loạn đó, đệ tử của Vọng Tiên Môn có người vì cầu phú quý, liền rời khỏi môn phái tự xây Huyền Môn, chu tu huyền học, không hề tu luyện tâm pháp. Có một số người lại lấy tà khí nâng cao tu vi, liền xuất hiện cái gọi là Hoàng Môn, sở trường là đổi trắng thay đen, tuy tu vi tăng nhanh nhưng nhân tính tà ác.

Mà Vọng Tiên Môn chính thống truyền tới thế hệ của Cát Trường Phong thì Cát Trường Phong chỉ thu hai đệ tử. Trong đó nếu nhị đồ đệ còn sống thì coi như cũng đã hơn năm mươi tuổi, cho nên về sau nếu Ngô Song vô tình gặp hần, chỉ sợ cháu chắt đều lớn hơn cô rất nhiều!

Sau khi nói về lịch sử của sư môn, Cát Trường Phong lớn tiếng nói: “Ngô Song, Vọng Tiên Môn chúng ta có năm địa luật giới người cần nhớ kỹ: Một phạm thượng ngộ nghịch, Hai đồng môn tương tàn, Ba giới vọng khi dễ phạm nhân, Bốn làm việc bất chính, Năm kết giao gian tà. Nếu phạm giới luật, lập tức trục xuất khỏi sư môn, hủy đi tu vi, những điều này người nhất định phải nhớ rõ.”

“Sư phụ, đồ nhi nhớ kỹ!” Ngô Song trịnh trọng gật đầu.

Thấy nàng vẫn nghiêm túc nghe, Cát Trường Phong lúc này mới hòa hoãn nói: “Được rồi, người đứng lên trước đi. Hôm nay người chỉ xem như là đệ tử của ta, sau khi chữa trị cho cậu bé kia, ta sẽ dẫn người đến thăm tổ sư gia, cho người bản về môn điện, đến lúc đó, người mới được tính là chính thức gia nhập Vọng Tiên Môn.”

Ngô Song thả lỏng đứng dậy, vừa rồi Cát Trường Phong nghiêm nghị nói, cô quả thật có chút sợ.

Nhưng sau khi nghe lịch sử về Vọng Tiên Môn, cô càng muốn hướng tới tiên môn! Truyền thừa của Viên Thiên Cương với Lý Thuần Phong a, nhất định rất thần kỳ. Khó trách cô mới chỉ có một cái bí giấu thôi đã vi diệu lắm rồi!

Hiện tại hai người đã là thầy trò, Cát Trường Phong lại nhìn Ngô Song, càng nhìn càng yêu thích. Ngực khí tắc nhiên cũng thay đổi theo :3.

Ông từ ái cười nói: “Vi sư về sau liền gọi con Song nhi đi? Hiện tại con đã gia nhập môn hạ thì về sau mỗi ngày đến học tập cùng vi sư, con có muốn báo cho cha mẹ một tiếng không? Trước mắt con còn chưa chính thức tu luyện, nếu cha mẹ không đồng ý thì ta chỉ có thể truyền cho con phương pháp dẫn khí cứu người trước, nhưng cái khác về sau sẽ dạy cho con!”

Ngô Song nghĩ, nếu cô nói với mẹ cô muốn học trung y, mẹ chắc chắn sẽ không ngăn cản cô đâu? Chỉ cần cô không nói ra Vọng Tiên Môn, mẹ nhất định sẽ cho cô đi học thêm một chút bản lĩnh.

Vì thế cô lắc đầu nói: “Sư phụ, người không cần lo lắng, mẹ con nhất định sẽ đồng ý ta bái sư, cho nên hiện tại thỉnh ngài dạy đồ nhi a?”

“Được, vậy con nhắm mắt lại, cảm nhận dòng khí xung quanh. Nếu như cảm ứng được cái gì thì có thể nói cho ta nghe.” Cát Trường Phong vui mừng gật đầu, nếu tiểu đồ nhi có lòng như vậy thì ông bắt đầu dạy thôi.

Ngô Song nhắm mắt lại, lúc bắt đầu không thấy ra cái gì, dần dần, cô cảm giác được cả người rất ấm áp. Tựa như có cơn gió ấm áp thổi tới, mỗi cái lỗ chân lông đều mở ra đón nhận cơn gió ấy.

Cô kinh hãi nói: “Sư phụ, con cảm giác được, giống như có một cơn gió ấm áp ở xung quanh!”

“Được, không hổ là trời sinh linh thể, nhanh như vậy đã cảm ứng được rồi!”

Cát Trường Phong tán thưởng một tiếng: “Song nhi, cơn gió này chính là thiên địa nguyên khí. Bình thường nó vô thanh vô thức, nhưng lần này ta lấy chân khí giúp con nên chúng chuyển động nhanh hơn, cho nên con mới cảm nhận được độ ấm, theo khẩu quyết của vi sư, xem thử xem gió mát có đi vào cơ thể con hay không?”

Thì ra là như vậy...

Ngô Song yên lặng ngồi lắng nghe, cô chỉ nghe thấy Cát Trường Phong thân nhiên đọc: “Thiên địa nguyên khí, vạn vật hỗn độn mở...”

Đọc khẩu quyết cùng Cát Trường Phong, Ngô Song tĩnh tâm nín thở, tinh tế cân nhắc.

Dần dần, cô có cảm giác những con gió kia như rót vào cơ thể cô. Những cái kia ảm áp lưu động cùng với huyết mạch của cô, chậm rãi hướng đến đan điền của cô.

Khi cái kia tụ tập ngày càng nhiều cô lại cảm thấy ngày càng nóng.

Chán Ngô Song bắt đầu chảy ra mồ hôi, đột nhiên thân thể cô run lên, những tia ảm áp kia ngưng tụ thành một cái dây nhỏ thật dài!

Cái kia dây nhỏ kia uốn lượn như đang chăm sóc đan điền của cô.

Cát Trường Phong vẫn xem đồ nhi, đầu tiên là thấy cô chảy mồ hôi, sau lại run rẩy, tiếp đến lại lộ ra khuôn mặt vui vẻ tươi cười, hẳn không khỏi thờ dài: “Ài, nha đầu nhà người đứng là thiên vận hội a, nhanh như vậy đã học được phương pháp, so với vi sư năm đó nhanh hơn rất nhiều!”

Ngô Song cao hứng mở to mắt: “Sư phụ, thật sao? Như vậy là con đã thành công rồi sao? Vậy hiện tại chúng ta có thể qua cứu Tiểu Vũ được chưa? Lúc nào thì chúng ta mới đi bắt tiểu quý?”

“Cái gì bắt tiểu quý? Loạn thất bát tao! Nha đầu ngốc, ngũ quý đoạt mệnh sát chi ngũ quý, cũng không phải là chỉ tiểu quý mà là chỉ cửu cung phi tinh trung Liêm Trinh tinh. Cái này tinh chủ hung tai số, đứa bé kia trên người chính là bị người bày Liêm Trinh tinh vị, hiện tại mới hung hiểm.”

Cát Trường Phong thấy cô kích động muốn hành động ngay, không khỏi lắc đầu cười: “Tuy con đã học được cách dẫn khí nhưng bây giờ còn chưa thuần thục không chế khí, cho nên đừng đi cứu tiểu tử đó vội. Trong hai ngày này, con phải tu luyện thật tốt, đợi khi con có thể không chế hoàn hảo nguyên khí thì mới đi cứu hắn được. Bằng không, nguyên khí vừa rời của con vừa dẫn liên tiêu tán, làm sao trừ sát được?”

“A, thì ra là như vậy...”

Ngô Song ngây thơ gật đầu, về cửu cung bát quái cái gì, cô không biết chút gì! Về phần tâm pháp, khỏi nói cô còn chưa quen lắm. Xem ra về sau cô nhất định phải học hỏi nhiều a~

Cô vừa mới nghĩ đến “Cửu Cung Bát Quái” thì đột nhiên đầu Ngô Song tê rần, bí giấu trong đầu cô lại đột ngột nhảy ra!

Ở trước mặt Cát Trường Phong, Ngô Song không dám quan sát bí giấu, cô sợ sư phụ sẽ nhìn ra được bí mật của cô, vội vàng cúi đầu nói: “Sư phụ, con muốn đi toilet, có cần gọi Đào ca đến hầu hạ ngài?”

“A, tiểu nha đầu miệng lưỡi trơn tru! Nhiên Nhi sau này là sư đệ của con, con không thể gọi hắn là anh, trực tiếp gọi tên hắn là được rồi.” Cát Trường Phong không hoài nghi, cười cười rồi đuổi cô đi: “Mau đi đi, vừa rồi nha đầu con mới dẫn khí vào cơ thể, chắc muốn đi bài độ. haha.”

Ngô Song le lưỡi chạy đi, đến nhà vệ sinh cô lập tức ngưng thần kiểm tra bí giấu.

Cô thấy bí giấu lục giác chậm rãi ngừng lại, chỉ vào chữ “Trung”.

Chữ “Trung” này vốn là màu xám tro, hiện tại chuyển thành màu trắng phát ra ánh sáng.

Ngô Song trong lòng kinh hãi a, không biết chữ “Trung” này đem đến bất ngờ gì cho cô? Chẳng lẽ muốn dạy tướng thuật cho cô?

Chẳng lẽ vì vừa rồi cô nghĩ đến “Cửu Cung Bát Quái”, cái này lại có liên quan một chút đến tướng thuật cho nên chữ “Trung” này mới chủ động tự thấp sáng?

Ngô Song nhìn chữ “Trung” đang phát sáng, ánh mắt không khỏi cong lên như trăng non.

Nghe nói tướng thuật bao hàm tam loại lớn: tương trời, tương địa, tương nhân! Mà “Cửu Cung Bát Quái” chính là thiên tướng thuật cùng tướng thuật kia một loại...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Đại sư là tiểu quý.

Liên tục hai ngày đó, Ngô Song đều tu luyện ở bên cạnh Cát Trường Phong.

Người Trần gia đã nói cho Lưu Hường Tuyết về chuyện này, Lưu Hường Tuyết tuy rằng cảm thấy không vui khi con gái nhỏ không về nhưng cứu người là chuyện lớn, nàng không thể ngăn cản đành để cho Ngô Song ở bên kia.

Hai ngày nay, Ngô Song ngoại trừ có thể dẫn nguyên khí vào cơ thể, cô còn được Cát Trường Phong chỉ bảo rất nhiều, cô cố gắng tu luyện càng ngày càng nhiều nguyên khí.

Theo Cát Trường Phong suy đoán, trước đó cô nhất định đã ăn cái gì thiên địa linh vật hoặc trên người có linh bảo gì đó thì mới có thể hấp thụ nguyên khí liên lục như thế.

Lúc đầu, Ngô Song không muốn thừa nhận nhưng sau hai ngày tiếp xúc, cô phát hiện sư phụ thật sự rất yêu thương cô, tận tâm dạy cô, trong lòng cô lại càng áy náy. Nên cô mới lấy ngọc bài đưa cho Cát Trường Phong xem.

Cô cứ nghĩ sư phụ sẽ biết tám ngọc bài này, ai biết Cát Trường Phong sau khi xem xong lại lắc đầu.

“Song nhi, con cho rằng khối ngọc này giúp con mở ra linh nhãn, mang đến nguyên khí?” Cát Trường Phong cầm ngọc bài lắc đầu: “Khối ngọc này tuy rằng ngọc chính hiệu, cũng lâu đời nhưng nó ngay cả pháp khí cũng không được tính thì làm sao có thể giúp con hội tụ linh khí chứ?”

Ngô Song không hiểu nhưng thấy sư phụ không biết khối ngọc này, cô mới thả lỏng nhưng đồng thời cũng có hơi thất vọng.

Lúc cô quyết tâm cầm miếng ngọc cho sư phụ xem, cô đã chuẩn bị tốt tâm lý tiếp nhận thân thể của mình. Cô cho rằng tám ngọc này chính là di vật tiên môn, cô cho rằng mình có thể tìm ra manh mối của ba cô ở chỗ sư phụ, ai biết sư phụ lại không biết!

Chẳng lẽ cái này ngọc bài không có quan hệ với Vọng Tiên Môn sao? Nếu như không có quan hệ, thì vì sao bí giấu lại có đan phương của sư môn?

Chuyện này nhất thời không đoán ra, trong lòng Ngô Song cũng có quá nhiều bí mật cô cũng không dám nói, đành mơ hồ nói: “Sư phụ, con đeo khối ngọc này mới có linh mộng, con cho rằng nó có quan hệ với nguyên khí. Nếu người nói không phải thì con cũng không biết nguyên nhân vì sao? Nhưng sư phụ, pháp khí là cái gì? Có pháp khí thì có thể hội tụ nguyên khí sao?”

“Haha, không phải có pháp khí đều có thể tụ linh.”

Cát Trường Phong trả miếng ngọc cho cô rồi giải thích: “Pháp khí là đồ mà những người tu luyện như chúng ta thường dùng, thường thì ở trong pháp khí đều có chứa bí pháp. Có thể là phòng ngự, có thể giết địch, còn có loại pháp khí bảo dưỡng. Khối ngọc này của con, ngoại trừ có lâu năm, một điểm pháp lực cũng không có, tất nhiên không có khả năng giúp con tụ khí rồi!”

Ngô Song trầm nghĩ, khối ngọc này không có pháp lực là vì khi cứu cô đã tiêu hao hết rồi? Hoặc là chạy hết vào bí giấu rồi? Nếu không thì tại sao bí giấu lại thần kỳ như thế?

Chuyện bí giấu, tạm thời cô không muốn nói. Chuyện trùng sinh liên quan đến mẹ, cô cũng không muốn nói cho người khác biết.

Một ngày nữa đã qua, Ngô Song rốt cuộc có thể đem nguyên khí thu phát thuần thực, lúc này thời hạn ba ngày cũng tới, bọn họ đến trừ sát cho Trần Hồng Vũ.

Người Trần gia đã đợi ngày này rất lâu, tuy ba ngày nay Tiểu Vũ không học máu nhưng chỉ cần một ngày hấn chưa tỉnh lại thì người Trần gia đều khó có thể yên tâm!

Nghe thấy sư đồ Cát Trường Phong sư đồ rốt cục cũng xuất thủ cứu người, Trần Viễn Kiều vội vàng mang bọn họ đón vào phòng bệnh.

Đi vào bên trong phòng, Cát Trường Phong quay sang nói với Trần Viễn Kiều: “Người đã bố trí xong chưa? Một khi đã truyền khí vào người thăng bệ thì người hạ sát sẽ bị phản phệ. Đến lúc đó các người nhất định phải nhân lúc hấn bị thương thì nhanh chóng bắt hấn, nếu không hấn nhất định sẽ chạy thoát!”

Nhắc tới chuyện này người Trần gia liền ngập tràn hận khí!

Kỳ thật chuyện Cát Trường Phong vừa nói, người Trần gia đã lật tung huyện Phụng Vĩ nhưng vẫn không tìm được người khả nghi~

Theo như lời Cát Trường Phong thì người hạ sát sẽ bị thương ở gần đây, bằng không thì đứa nhỏ không chết thì hấn nhất định bị phản phệ. Nhưng trong cái thị trấn này bọn họ tìm mãi không thấy khiến người Trần gia tức chết.

Lúc này nghe thấy câu hỏi của Cát Trường Phong, Trần Viễn Kiều không khỏi căm hận nói: “Tiền bối, cái tên kia che dấu quá sâu chúng ta vẫn chưa tìm được manh mối, bây giờ chúng tôi cần làm gì? Cứu người có phải trong nháy mắt không? Vạn nhất bỏ lỡ cơ hội bắt người, tiền bối có biện pháp nào nữa không?”

“Khi nguyên khí vào trong cơ thể, sát khí sẽ tràn ra ngoài theo phương hướng người hạ sát, các người đi theo phía sau Nhiên Nhi, mới có thể tìm được hấn.” Cát Trường Phong nhún nhún mày, liên tục ba ngày, người Trần gia vẫn không tìm được người hạ sát, có thể thấy được người hạ sát này có chút bản lĩnh.

Kỳ thật Đào Nhiên chủ yếu là luyện võ, tuy đã luyện ra được hộ thân cương khí, nhưng nếu gặp được người có pháp lực cao thâm thì cũng gặp nguy hiểm. Nếu không phải người Trần gia quá ngốc thì Cát Trường Phong cũng không muốn phái Đào Nhiên đi.

Sau khi phân phó Đào Nhiên cùng người Trần gia xong, Cát Trường Phong đến cạnh giường bệnh, dặn dò Ngô Song: “Song Nhi, lúc ta khởi châm con

liền truyền nguyên khí cho hần tử Cưu Vĩ huyết, nhớ không?”

Ông đã dặn dò Ngô Song rất nhiều lần mà từ lâu Ngô Song đã nhớ rõ hai huyết này, vì thế không do dự gật đầu: “Vâng sư phụ.”

“Ừ, vậy thì bắt đầu đi!”

Lời nói Cát Trường Phong vừa dứt, trên ngón tay lập tức toát ra một cỗ khí màu vàng nhạt.

Dòng khí kia bỗng nhiên đi vào lòng ngực của Trần Hồng Vũ, sau đó hai tay Cát Trường Phong huy động liên tục, 49 kim châm liên tiếp bay lên.

Ngô Song vừa thấy Cưu Vĩ huyết thì vội vàng nhả ngón tay vào đó.

Cô không ngờ sư phụ lại phóng khí bay nhanh như vậy, cô chỉ có thể liên tục truyền nguyên khí cho Trần Hồng Vũ.

Khi chạm vào da Trần Hồng Vũ, Ngô Song liền cảm nhận được có một khối khí xông lên ngón tay của cô.

Khí lạnh kia hung hăng xông đến, cơ thể Ngô Song không nhận được mà run lên.

Khi cô run lên thì có một cỗ hắc khí từ người Trần Hồng Vũ thoát ra, sau đó chạy trốn bằng cửa sổ.

“Nhiên Nhi, mau đuổi theo!”

Cát Trường Phong lớn tiếng vừa quát, Đào Nhiên chờ ở bên ngoài cùng người Trần gia tất cả đều đuổi theo.

Cỗ hắc khí kia sau khi thoát ra ngoài thì lập tức chạy về phía bên trái của bệnh viện, người Trần gia chưa từng tu luyện qua nên dần dần không nhìn thấy hắc khí nữa, nhưng Đào Nhiên vẫn chạy như bay, bọn họ đành đuổi theo phía sau Đào Nhiên.

Một nhóm người thờ hồng học chạy mấy phút, lại chạy đến tường bệnh viện.

Thì ra hắc khí kia bay thẳng tắp, không đi đường vòng nên khi bọn họ tới chỗ này thì bị ngăn.

Trần Cao Phong gấp đến độ đầu chảy đầy mồ hôi, kêu người tìm thang thì đã thấy Đào Nhiên phi thân nhảy qua tường, lại tiếp tục đuổi theo hắc khí.

“Mau lên, nhanh đi cùng Đào Nhiên tiên sinh!” Sau khi người Trần gia qua được bức tường thì Đào Nhiên sớm đã chạy xa rồi.

Sau khi xe lái tới, Trần Cao Phong vội vàng lên xe rồi đuổi theo.

Chỉ thấy Đào Nhiên trái chuyển phải chuyển, rớt cuộc thì dừng trước một căn nhà.

Trần Cao Phong thờ hồn hèn bước xuống xe, vừa thấy Tiểu Lâu không khỏi ngây ngẩn cả người.

Đây không phải là chỗ hần chiêu đãi nhóm chuyên gia sao? Chẳng lẽ người hạ sát lại là người trong tổ chuyên gia? Khó trách hần vẫn không tìm được người!

Trần Cao Phong tức giận đến run rẩy hỏi: “Đào tiên sinh, người chắc chắn sát khí bay chỗ này?”

“Đúng vậy, sát khí tiến một cái cửa sổ ở lầu ba, sau đó không thấy tăm hơi nữa, chúng ta nhanh lên tìm hần, hiện tại hần nhất định đang bị sát khí công kích!” Đào Nhiên gật đầu, nhanh chóng chỉ cái cửa sổ đó, sau đó thì nhảy lên theo góc tường.

Là đi trên tường? Trần Cao Phong mở to hai mắt nhìn, vội vàng dẫn người đi lên lầu.

Đào Nhiên một hơi leo đến lầu ba cửa sổ, đang chuẩn bị xoay người đi vào, bỗng nhiên trong phòng mạnh thổi qua đến một luồng Hồng Yên.

Hần ở bên cạnh Cát Trường Phong mười mấy năm, liếc mắt một cái có thể biết Hồng Yên này chính là kịch độc.

Thấy Hồng Yên rào rạt, Đào Nhiên cũng không dám xông vào, vội vàng ngừng thở tránh thoát.

Lúc này đứng sát cửa sổ đã có thể nghe thấy rõ ràng bên trong phòng, người nọ thê lương kêu thảm thiết, có thể thấy được sát khí phản phệ rất lợi hại!

Đội Hồng Yên tan hết, Đào Nhiên lập tức đi vào trong phòng thì nhìn thấy một người đầu đầy mồ hôi dưới đất lăn lộn.

Hần đang chuẩn bị tiến lên bắt người thì cửa mở ra, mấy người Trần Cao Phong cũng đã chạy tới.

Nhìn thấy người dưới đất, Trần Cao Phong tức giận lập tức mắng: “Hảo, hay cho một Âu dương đại sư, thế nhưng lại là người ám sát con trai ta! Trần gia ta trước giờ đối đãi với người không tệ, mà người vì cái gì muốn hại con trai ta?”

Âu Dương Hải bị sát khí nhập vào cơ thể đã đau đến toàn tâm, nhìn thấy Trần gia nhân tiến vào, hần chỉ cười lạnh nhưng không nói lời nào.

Trần Cao Phong cũng không có tâm tình nói chuyện với hắn nữa, liền sai người: “Đánh hắn! Đánh cho ta! Đánh chết cái tên người này cho ta!”

Một nhóm người tiến lên đánh, Đào Nhiên đứng ở một bên đột nhiên người được một cỗ khí tức tanh hôi, không khỏi cảm thấy không đúng, vội vàng nhắc nhở: “Mau lui lại, mau lui lại, hắn còn có thể sử dụng độc! Mọi người nhanh tản ra!”

Nhưng Đào Nhiên nhắc nhở đã quá chậm, chỉ nghe thấy phịch mấy tiếng, bột màu đen nổ tung, mọi người tức xui lên tục.

Đào Nhiên tuy rằng có nội lực hộ thể nhưng cũng không thể địch lại khói độc này.

Khiến đầu hắn choáng váng, hắn nhìn thấy Âu Dương Hải nhét cái gì đó vào miệng, sau đó chẳng bao lâu Âu Dương Hải đã có thể đứng dậy, tay còn cầm một thanh chủy thủ!

Đào Nhiên nghĩ hắn muốn giết người diệt khẩu, liền rất sốt ruột, Âu Dương Hải đột nhiên lại dùng sức chém đứt cánh tay trái của mình, sau đó trực tiếp nhảy ra từ cửa sổ!

Máu vừa rơi xuống đất liền biến thành màu đen, tình cảnh này quả thực khiến người ta xúc mục kinh tâm!

Đào Nhiên giật mình muốn đuổi theo nhưng vì khói độc quá nồng, sau chốc lát hắn cũng ngất.

Đến khi Đào Nhiên tỉnh lại thì bọn họ đã ở trong bệnh viện.

Thì ra bọn họ được người trong nhà khách đưa đến, cánh tay kia khiến người nhân viên hoảng sợ liền báo án, chỉ là chân tướng chuyện này đã bị Trần Viễn Kiều che dấu. Hắn chỉ nói cho cảnh sát biết chuyện Âu Dương Hải hạ độc cháu trai ông, còn lại thì không nói thêm điều gì vì chuyện này quá khó giải thích.

Lần này bắt Âu Dương Hải, Trần gia tổng cộng xuất thủ 10 cao thủ trên giang hồ, thêm cả Đào Nhiên thì có 13 người truy kích. Nhưng cả 13 người ai cũng bị trúng độc mà không ai ngăn được Âu Dương Hải.

Trần Cao Phong tỉnh lại biết Âu Dương Hải đào thoát thì tức đến nổi hổi hận chết! Nếu hắn sớm biết những người mình mang theo vô dụng thì đã sớm báo nguy!

Đáng tiếc hiện tại Âu Dương Hải đã trốn, bọn họ lại tiếp tục tìm người trong biển người mờ mịt!

Trần Hồng Vũ đã tỉnh lại, nhưng sau đó lại nhắm mắt ngủ tiếp, chung quy là do hắn hôn mê quá lâu, lực phủ ngũ tạng đều bị thương nặng cần chăm sóc từ từ.

Đây coi như là một tin tức tốt, cuối cùng cũng có thể cứu sống. Chỉ là người Trần gia không khỏi nghĩ không ra, Âu Dương Hải ở trong tình là người được mọi người kính ngưỡng là Huyền Môn đại sư, tại sao lại làm ra chuyện này? Tại sao lại nhắm vào nhà bọn họ?

Muốn nói đến phúc lộc thọ của đứa nhỏ, vậy thì có rất nhiều? Nhưng vì sao Âu Dương Hải lại tìm Hồng Vũ? Trước khi Trần Hồng Vũ xảy ra tai nạn giao thông hay là Âu Dương Hải đã có âm mưu từ trước? Nhưng sau khi Tiểu Vũ xảy ra tai nạn bọn họ mới đi mời Âu Dương Hải, lúc đó hắn làm sao mà ở huyện Phụng Vĩ được?

Những bản khoản này đều là do Âu Dương Hải trốn thoát tạo thành, không có ai trả lời những nghi vấn của họ. Chuyện đã loạn càng thêm loạn!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Từ chối thu đồ.

Đến ngày mười năm tháng giêng thì Trần Hồng Cũ rốt cuộc cũng đã chính thức tỉnh lại.

Tuy cơ thể chưa hoàn toàn hồi phục nhưng đã có thể mở miệng nói chuyện, cũng có thể xuống giường đi lại một chút.

Hắn bị Trần thái thái với Tô Nam vừa ôm vừa khóc, giọng nói suy yếu vang lên: “Ông nội, có phải sắp đi học rồi không? Con không muốn đến tỉnh thành học đâu, con muốn học ở đây có được không? Con cũng muốn theo Cát tiên bói học hỏi một chút. Còn có Ngô Song, cảm ơn bạn ấy đã cứu con, con muốn làm bạn với bạn ấy, có được không?”

Trần Viễn Kiều hơi sững sờ, cháu trai ông tỉnh lại, bọn họ chỉ lo vui mừng, căn bản chưa nói ai cứu nó, sao thằng bé lại biết rõ như vậy?

Chẳng lẽ giống như lời Cát tiên bói nói, cháu trai ông tuy hôn mê nhưng ý thức chưa hôn mê? Những ngày kia cháu trai ông phải chịu khổ rồi!

Trần Viễn Kiều đau lòng không thôi, vừa định đáp ứng thỉnh cầu của cháu trai thì con dâu Tô Nam đã trước phản đối.

Tô Nam đỏ mặt nói: “Không được, Tiểu Vũ, con không thể ở lại đây! Ở đâu căn bản không có trường học nào tốt, con không thể làm chậm trễ việc học được!”

“Mẹ, mẹ cho con ở lại đi! Con cam đoan sẽ học tập thật tốt!” Trần Hồng Vũ còn muốn nói tiếp nhưng lại ho khan một trận không nói được tiếp.

“Không được, mẹ không nhìn thấy con làm sao có thể yên tâm chứ?”

Thấy khuôn mặt tiêu tụy của con trai, Tô Nam cực kỳ đau lòng, dù như thế nào cũng không để con trai ở lại thị trấn này.

Trần Cao Phong cũng không đồng ý chuyện này, chung quy đầu sỏ của chuyện này vẫn chưa bắt được, nhờ Âu Dương Hải vẫn mai phục ở huyện, để con trai ở lại không khác gì đưa mạng cho hắn? Hắn muốn mang con trai theo, lúc nào cũng phải có người bảo hộ mới được.

Thấy cha mẹ đều phản đối, Trần Hồng Vũ đành phải cầu Trần Viễn Kiều: “Ông nội, cháu thật sự muốn đi theo Cát tiên bối học hỏi một chút! Chỉ cần con có bản lĩnh thì người xấu ai cũng không hại được ta!”

Trần Viễn Kiều tác nhiên muốn cháu trai ở lại, ông cũng rất yêu thương thằng cháu này nhưng nhìn ánh mắt của con trai và con dâu. . .

Chần chờ một lúc, Trần Viễn Kiều nói: “Tiểu Vũ, tiêu chuẩn thu đồ đệ của Cát cực cao, ngay cả Diệp lão muốn báỉ sư, Cát tiên bối cũng không nhận. Cho nên nếu như Cát tiên bối muốn thu con thì con có thể ở lại. Nhưng nếu Cát tiên bối không thu thì con phải về cùng ba mẹ, ở tỉnh thành học thật giỏi, con thấy thế nào?”

Đề nghị này miễn cưỡng được người Trần gia đồng ý, vì bản lĩnh của Cát Trường Phong mọi người đều đã xem qua , quả thực có thể khởi từ hồi sinh, nếu có thể làm đồ đệ của hắn, cũng coi như là chuyện tốt.

Vì thế nhân lúc Cát tiên bối đến tái khám cho Tiểu Vũ thì Trần Viễn Kiều lập tức đề cập đến đề tài này.

Trần gia nhân cứ tưởng rằng trước mặt đứa nhỏ, Cát tiên bối sẽ uyển chuyển từ chối một chút, ai ngờ Cát Trường Phong lại nói: “Đứa nhỏ này cũng muốn báỉ ta làm sư? Không được! Với thể chất của hắn, ngay cả tư cách đệ tử ký danh cũng không có!”

Những lời nói này khiến cho người Trần gia mặt mũi đỏ bừng.

Trần Hồng Vũ nằm ở trên giường không khỏi không phục hỏi: “Cát tiên bối, ông không muốn thu cháu vì sao lại hạ thấp cháu như vậy? Chẳng lẽ cháu lại kém như vậy sao? Ngay cả đệ tử ký danh cũng không được?”

Cát Trường Phong thân nhiên gạt đầu nói: “Không sai, cháu vừa không có tư chất luyện khí như Ngô Song, lại cũng không có tư chất luyện võ như Đào nhiên, pháp không có võ cũng không, vậy ta thu cháu để làm gì? Nếu cháu có thiên tư thông minh chi bối, có lẽ ta sẽ truyền cho cháu một ít y thuật.

Nhưng cháu lại không có điểm nào đáp ứng yêu được yêu cầu của ta.”

Trần Hồng Vũ bị những câu nói này khiến cho hắn gần như sắp khóc, nhìn mọi người trong phòng nên cũng ngượng ngùng không khóc, chỉ là ủy khuất vô cùng.

Ngô Song nhìn bộ dáng tiểu shota ghen đến mức nước mắt rùng rùng, liền vội vàng tiến lên giải vây cho người Trần gia: “Trần gia gia, chúc mừng ông, Tiểu Vũ rút cuộc tỉnh rồi! Từ ngày mai trở đi, cháu với sư phụ sẽ không ở lại đây nữa, các người dựa theo đơn thuốc điều dưỡng cho Tiểu Vũ là tốt rồi!”

Nghe thấy cô gọi “Trần gia gia”, Trần Viễn Kiều cũng không dám !

Hai ngày trước Diệp Tử Hy biết cô được Cát Trường Phong thu làm đồ đệ thì cảm thiếu chút nữa rớt xuống, liền sửa lại không gọi là Hựu Hựu nữa, mà trịnh trọng gọi là Tiểu Ngô tiên sinh.

Trần Viễn Kiều với Diệp Tử Hy trước đó đều không thể lên mặt, đều là nhờ Ngô Song mới mời được vị Cát tiên bối, hiện tại làm sao dám để Ngô Song gọi là gia gia a?

Bởi vậy khi nghe thấy câu chúc mừng của Ngô Song, Trần Viễn Kiều vội vàng khoát tay nói: “Tiểu Ngô tiên sinh ngàn vạn đừng gọi ta như vậy, lần này Tiểu Vũ có thể tỉnh lại, ta còn phải đa tạ người cùng Cát tiên bối xuất thủ cứu giúp. Ta có chuẩn bị một món quà tạ lễ, hai người nhất định phải nhận lấy.”

Nói xong, Trần Viễn Kiều cho người mang ra ba chiếc hộp đưa đến trước mặt ba người.

Cát Trường Phong nhìn cũng không nhìn, chỉ là phát phát tay kêu Đào Nhiên thay nhận.

Ngô Song cũng không có cự tuyệt, chẳng qua là ngượng ngùng muốn mở xem bên trong là thứ gì thôi.

Đến khi sư đồ ba người rời khỏi bệnh viện, Ngô Song mở chiếc hộp ra thì phát hiện, là một đôi vòng tay Phỉ Thúy cực phẩm.

Đôi vòng tay thanh sắc thúy, trong suốt, lục bích bên trong không một tia tí vết, xung quanh còn lưu động khá nhiều linh khí, vừa nhìn đã biết là đồ cực phẩm.

Ngô Song tuy không biết giá đôi vòng này là bao nhiêu nhưng chắc chắn trên tám vạn.

Thấy người Trần gia nhân ra tay rộng lượng như vậy, Ngô Song không khỏi có chút tò mò về quà của hai người kia.

Đang muốn hỏi thì Đào Nhiên lại nhìn thấy vòng tay của cô đã lên tiếng trước: “Ai, người Trần gia thật là không thực tế, tặng sư tổ một bàn cờ, tặng ta một miếng ngọc bội, tặng cho người một đôi phi thúy, tất cả chỉ nhìn được mà không ăn được, còn không bằng trả tiền cho nhanh.”

Ngô Song nghe xong liếc mắt nhìn hần, cô có thể khẳng định, bàn cờ với ngọc mà người Trần gia đưa tuyệt đối là cực phẩm.

“Đào Nhiên, làm người không thể thực dụng như vậy được! Quy củ của sư phụ là không đến nhà, không miễn phí, ta thấy mấy ngày nay sư phụ không có nhắc đến vấn đề tiền nong, chỉ có người thực dụng thôi? Nhân tâm thấy thuốc a, sao có thể đưa tiền mới cứu người? Tiền tài là vật ngoài thân, phẩm hạnh cao quý nhất, người có hiểu không?”

Đào Nhiên cười cười liếc nhìn cô một cái, không nhanh không chậm nói: “Tiểu sư thúc, nếu người không thực dụng thì có thể đem đôi vòng tay kia cho tiểu đệ không? Dù sao tiền tài đối với người cũng là vật ngoài thân a.”

“Không được, người nắm mơ đi!” Ngô Song trợn trắng mắt nhìn hần, lập tức che lên chiếc hộp trong tay.

Cát Trường Phong nghe thấy hai người bọn họ cười đùa, lắc đầu nói với Ngô Song: “Song nhi, con sai rồi, hai quy củ kia do vì sư đặt ra. Mặc dù vì sư không để ý chuyện tiền nong nhưng xem bệnh nhất định phải thu phí, nếu không cho dù y thuật có cao minh đến mấy, bệnh nhân cũng không yên tâm.

“Y không tự tiền củ” là một đạo lý, người hiểu hay không?”

Kiếp trước Ngô Song cũng là bác sĩ, cô tác nhiên sẽ hiểu. Vừa rồi cô chỉ nói đùa với Đào Nhiên mà thôi.

Ba người cười nói vui vẻ đến nhà Ngô Song.

Mấy ngày nay, Lư Hường Tuyết biết con gái nàng đi cùng Cát Trường Phong, Đào Nhiên nên rất quen thuộc hai người. Nhưng nàng chỉ biết con gái nhỏ theo vị tiên sinh kia học trung y, lại không biết con gái còn học nhiều thứ khác.

Ngồi ở nhà Ngô Song một lúc, Cát Trường Phong với Đào Nhiên rời đi. Trước khi đi Cát Trường Phong có hứa Lư Hường Tuyết, mỗi buổi sáng sẽ kêu Đào Nhiên đến đón Ngô Song, chiều thì chờ về nhà.

Đội đến cuối tháng sáu, Ngô Song phải đến trường thi cuối tuần sẽ lên núi học. Hiện tại Ngô Song còn chưa học tiểu học nên mỗi ngày trôi qua rất vui vẻ.

Lư Hường Tuyết thấy y thuật cao minh của Cát Trường Phong mà con gái lại muốn học nên đồng ý luôn.

Kỳ thật trong lòng nàng còn có một ý tưởng, đó chính là cha của Ngô Song cũng là cao thủ trung y, nàng muốn thông qua Cát Trường Phong để tìm cha của Ngô Song. Nhưng chuyện này nàng tuyệt đối sẽ không nói với con gái, nàng chỉ muốn ngầm hỏi thăm Cát Trường Phong thôi.

Đội hai người Cát Trường Phong đi, Lư Hường Tuyết lập tức hỏi chuyện mấy ngày nay: “Hự Hự, cứu người có vất vả không? Con theo học sư phụ nhất định phải nghe lời, biết chưa?”

“Vâng, con biết rồi, mẹ yên tâm đi!” Ngô Song đem chuyện mấy ngày nay nói bao quát một lần cho mẹ nghe.

Đương nhiên cô sẽ không nói đến chuyện sát khí kia, bằng không Lư Hường Tuyết nhất định sẽ không cho cô theo học nữa.

Sau đó, Ngô Song đưa cho mẹ đôi vòng Phi Thúy kia: “Mẹ, đây là tạ lễ của người Trần gia, con còn nhỏ, đeo không hợp, mẹ đeo đi! Con nghe sư phụ nói, Phi Thúy bảo dưỡng cơ thể rất tốt đó!”

Lư Hường Tuyết tuy rằng không hiểu biết mấy về Phi Thúy, nhưng chỉ dựa vào vẻ ngoài, nàng cũng biết chiếc vòng kia xa xỉ như thế nào.

Nàng không khỏi dạy dỗ: “Hự Hự, sao con lại nhận đồ quý giá như vậy? Là sư phụ con cứu chứ không phải con cứu, không thể chiếm tiện nghi của người ta được!”

Ngô Song cũng không thể nói hết nhưng chuyện kia, đành phải trấn an: “Mẹ, Trần gia chính là kinh doanh nhưng mặt hàng này, đồ này người ta có rất nhiều, cũng không hiếm lạ, quý giá gì, mẹ đeo đi! Nếu con mang đi chả người ta lại nói con không nề mặt mũi người ta nha~.”

“Được rồi, mẹ đeo thử đã.” Lư Hường Tuyết bị con gái khuyên nên mới mang vòng lên đeo thử.

Kỳ thật có người phụ nữ nào không yêu cái đẹp chứ? Nàng lớn như vậy nhưng chưa bao giờ được đeo đồ trang sức đắt tiền như thế đâu, khi đeo chiếc vòng trong tay nàng không khỏi vui mừng.

Hai mẹ con đang thưởng thức chiếc vòng thì ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng nó cười: “Ha ha, Hự Hự đã về nhà rồi a? Mấy ngày hôm nay Tiểu Tinh đều chờ cháu nha!”

Ngô Song quay đầu nhìn lại, thì ra là Từ lão đại mang Tiểu Tinh tới đây.

Từ Văn Tĩnh vừa thấy nàng, lập tức vui mừng chạy tới: “Hựu Hựu, người mà không về thì ta không chơi được với người rồi, sắp khai giảng rồi lúc đấy ta không có thời gian chơi với người nữa.”

Ngô Song nhìn thấy nàng cũng rất cao hứng, vội vàng lấy đường quả ra cho nàng.

Từ lão đại vào phòng khách cười nói: “Hựu Hựu, không chỉ có Tiểu Tĩnh mong cháu về, bác cũng ngóng cháu về đây! HaHa, hai ngày nay ta nhìn trúng một bình Thanh Hoa, muốn mua tặng người nhưng bác không biết nó có phải đồ thật không nên cũng không dám xuống tay. Cháu đã về rồi thì đi xem cùng bác đi, nếu là chính phẩm bác sẽ mua luôn.”

Do Từ lão đại đến mời nên Ngô Song cũng không từ chối, vui vẻ đi cùng hôn trợ.

Đi tới chợ, Từ lão đại mang hai người đến quầy hàng đó.

Chủ sạp nhìn Từ lão đại đã quen nên thấy hân, cười nói: “Đại ca, người nhanh tới xem đi! Xem xong thì mua luôn đi! Ta nói với người này, cái này tuyệt đối là chính phẩm, ta mua từ một lão tài chủ, sao có thể không đúng được? Nếu người không mua ta bán cho người khác!”

Từ lão đại mặc kệ hân, trực tiếp nói: “Người đem cái bình kia tới đây cho ta xem, ta tự xem thì không cần người giới thiệu.”

Ông chủ đưa bình ra, lại thấy có một cô bé đang đứng đó giám định, không khỏi có chút mất hứng: “Đại ca, người đang đùa ta à? Sao người lại đưa cho tiểu nha đầu này giám định, Con bé thì hiểu cái gì? Nếu người không mua thì cứ nói thẳng, dù sao người cũng không có giao tiền đặt cọc, cần gì lấy mấy chuyện này trêu đùa ta.”

Từ lão đại khinh thường trừng mắt nhìn hân một cái: “Ai trêu đùa người đâu? Ta tin tưởng ánh mắt của cháu gái ta! Đợi lát nữa nó nói đây là đồ thật thì ta sẽ cho người thêm 1000 tệ.”

“Được a!” Chủ sạp vui vẻ đáp ứng.

Chủ sạp nghĩ chỉ cần hân đợi một hồi hân nói thiên hoa loạn trụ, chỉ bằng nha đầu kia thì có thể nói cái gì? Còn không phải nghe hân nói, như vậy lần này hân lời to rồi!

Chủ sạp đắc chí đã đứng dậy đang chuẩn bị nói thì đột nhiên có người đứng phía sau xem nói: “Ai nha, ta biết rồi, đây chắc là Tiểu Linh nữ kia đi? Nghe nói cô bé có thể mơ thấy đâu là bảo bối thật đâu là giả. Lão Chu nói như vậy đấy nên người không lừa được nhân thần của cô bé đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nguyên Thanh Hoa

Từ lão đại nhìn trúng là một bình Thanh Hoa, miệng bình nhỏ có hai tai, thân bình có vẽ rồng, là Long Đăng trên không, chân đạp Tường Vân.

Theo chủ sạp kia nói, đây là bình Nguyên Thanh Hoa, chào giá 5 vạn.

Ở thời 90, 5 vạn cũng không tính là nhiều, nhưng nếu quả thật nó là đồ Thanh Hoa thì quả thật đáng giá 5 vạn khối!

Ngô Song đứng đó nhìn qua một lượt, chợt cô nhìn thấy một cái lọ đỉnh đã cũ, hình như chỉ là đồ cũ. Nhưng khi nhìn kỹ thì Ngô Song mới biết chiếc bình Thanh Hoa kia là đồ giả, vì cô không thấy có linh khí xung quanh chiếc bình!

Bởi vì bản thân không có nhiều kinh nghiệm giám định nên cô chỉ có thể dựa vào linh khí để phân biệt đồ thật với đồ giả, cho nên Ngô Song cũng không nói nhiều, chỉ nhỏ giọng nói với Từ lão đại: “Bác Từ, bác xem cái khác đi, không cần mua cái này!”

Từ lão đại vừa nghe thấy cô nói như vậy thì hiểu luôn, lập tức đưa chiếc bình này trả lại: “Lão bản, bình này vẫn là người giữ lại bán cho người khác đi, ta xem cái khác!”

Nghe thấy Từ lão đại nói như vậy, chủ sạp không bằng lòng: “Ai, đừng đi! Người ở lại nhìn những thứ khác đi, lời này của người có ý gì? Chỉ vì một câu của nha đầu kia mà người không mua nữa? Người cũng quá tin nha đầu kia rồi!”

Tuy đám người xem náo nhiệt có người nói Ngô Song chính là Tiểu Linh nữ có “linh mệnh” kia, nhưng chủ sạp lại không tin.

Hắn lớn như vậy còn chưa nghe nói có người có thể mơ thấy bảo bối đâu! Nếu như là thật thì sao nhà nha đầu kia chưa giàu a? Nhưng hân nhìn quần áo của Ngô Song thì cũng không tốt lắm nên hân mới không tin!

Chủ sạp trừng Ngô Song: “Tiểu nha đầu kia, người nói cái bình Thanh Hoa này là giả? Giả chỗ nào người thử nói xem? Ta muốn nghe một chút về kiến

thức giám bảo nha! Nếu người nói đúng thì về sau đến hàng của ta mua, ta sẽ giảm cho người 20%! Nếu người nói không đúng thì đừng trách ta không khách khí, muốn đến quấy rối, không có cửa đâu!”

Đổi mặt với chuyện chủ sạp đe dọa, Ngô Song một chút cũng không sợ hãi, ngược lại còn cười với chủ sạp: “Chú, chú đừng có nóng vội, chú có thể nói cho cháu biết lọ thuốc hít này bao nhiêu tiền không?”

Chủ sạp bị hỏi liền sững sờ, đang nói chuyện bình Thanh Hoa sao đã chuyển sang giá cả của lọ thuốc hít rồi?

Sờ dĩ Ngô Song chỉ lọ thuốc hít hần để chỗ kia đã lâu mà không có ai mua nên hần cũng không quan tâm, chuẩn bị vứt đi, vì thế hần thốt lên: “Cái đấy 80.”

“A, 80? Không đắt!” Ngô Song quay đầu nói với Từ lão đại: “Bác Từ, cháu nhìn trúng cái kia, bác có muốn mua không?”

Sau chuyện của Từ Thế Huy, Từ lão đại rất tin tưởng Ngô Song nên khi vừa nghe cô nói, hần trực tiếp đưa 100 đồng cho chủ sạp: “Ta mua cái lọ hít kia.”

Chủ sạp có chút ngẩn người, hần không ngờ tới người này lại tin lời của một nha đầu!

Sớm biết bọn họ không mua hần sẽ không nói nhiều như thế!

Chủ sạp có chút hối hận, nhận lấy tiền sau đó đưa lọ hít cho Từ lão đại.

Lúc nhận tiền, chủ sạp đột nhiên cảnh giác: chẳng lẽ nha đầu này có năng lực thần kì? Chẳng lẽ hần bán lọ thuốc hít này lại bị thiệt? Bằng không sao hai người kia lại sáng khoái ra giá như thế?

Nhận tiền xong, chủ sạp vẫn rất tức giận, ngăn Ngô Song lại không cho đi, hần muốn Ngô Song thừa nhận bình Thanh Hoa của hần là đồ thật!

Ngô Song đương nhiên không thừa nhận, nhưng cô cũng không giám định, đành nói với Từ lão đại: “Bác Từ, bác có số điện thoại của người Trần gia không? Bác điện cho Trần gia gia đến đây, nhờ ông ấy giám định hộ là được!”

Từ lão đại vừa nghe đề nghị này, nhất thời cười haha!

Nếu có thể mời Trần lão gia từ đến thì không chỉ có thể biết cái bình kia là thật hay giả mà còn có thể có thêm giao tình với Trần gia a!

Nghĩ tới địa vị của Ngô Song ở trong lòng người Trần gia, Từ lão đại lập tức đi gọi điện thoại.

Chủ sạp kia ban đầu không để ý, nghĩ người tìm ai giám định thì kệ người!

Đến lúc đó có nhiều người tới xem thì người nhất định phải mua cái bình này!

Hần đang đắc ý đâu, không nghĩ tới bất quá trong chốc lát, Từ lão đại lại dẫn đến một người, nhưng ai cũng không ngờ tới, người kia chính là Trần gia lão gia từ Trần Viễn Kiều.

Nếu là người làm sinh ý đồ cổ trong Hoàn Tĩnh thì ai chẳng biết Trần gia? Có ai là chưa nghe qua danh của Trần Viễn Kiều?

Chủ sạp kia thấy vậy liền tròn mắt, đến khi Từ lão đại đi đến trước mặt hần thì hần mới hoàn hồn, vội vàng bội phục nói: “Ha ha, đại ca, tiểu đệ thật là phục rồi người, không ngờ người có thể mời được Trần lão gia từ tới! Có Trần lão gia ở đây thì chiếc bình này, nếu người thích thì 800 người cảm đi, đây là giá gốc, một phân tiền ta cũng không nói dối người!”

Từ lão đại căn bản không thèm để ý hần nói cái gì, chỉ cho Trần Viễn Kiều xem cái bình kia rồi nói: “Lão gia từ, vất vả cho ông đi chuyến này rồi! Chiếc bình Thanh Hoa này, nhờ ông giám định một chút. Vừa rồi Hựu Hựu nói đây không phải đồ thật. Nhưng vị chủ sạp này không cho chúng ta đi, nói phải mời giám bảo đến. Chúng ta không nói được gì nên đành phải mời ngài đến xem một chút!”

“Ha ha, là Tiểu Ngô tiên sinh mời a, không phiền, không phiền!” Trần Viễn Kiều khoát tay cười nói.

Vì Ngô Song có tiếng là Tiểu Linh nữ nên xung quanh có rất nhiều người đến xem náo nhiệt!

Hiện tại thấy Trần Viễn Kiều đến, ai cũng muốn chen vào xem một chút. Ai chẳng biết Trần Viễn Kiều là người trong nghề a? Khó được có thể nghe được người trong nghề giảng một chút kiến thức nên ai cũng muốn chen vào nghe một chút.

Chỉ chốc lát, quầy hàng này liền bu đầy người, có người không ngừng chen đi lại muốn chào hỏi với Trần Viễn Kiều.

Trần Viễn Kiều chỉ liếc nhìn một cái, khoát tay đánh gãy nhiệt tình của mọi người, cười nói: “Tiểu Ngô tiên sinh đã nói cái bình Thanh Hoa này là giả thì kết quả ta cũng không cần nói nhiều, ta nói một chút cho mọi người vì sao bình Thanh Hoa này là đồ giả?”

“Đầu tiên là lớp men, đừng nhìn trông nó có vẻ cổ xưa nhưng thực chất nó được làm cũ. Khi mới động vào đã biết, lớp men quá thô ráp, hơn nữa lớp lửa trên lớp men còn chưa hết, bọt khí vẫn còn sót lại. Lại nói đến bức tranh trên thân bình, tranh này không phải là chính phẩm, nét vẽ cứng nhắc, không có Linh Vận. Còn có khí bình có khuyết điểm rõ ràng nhất, lưu vai không êm dịu, cổ bình cũng...”

Trần Viễn Kiều chỉ ra chỉ tiết những khuyết điểm của chiếc bình kia, cuối cùng cũng kết luận: “Làm cũ khó nhất là khoan khắc chữ, mọi người nhìn chữ này đi, chữ tự viết không đúng...”

Mọi người nghe xong gật đầu liên tục.

Cái bình kia chủ sạp tác nhiên biết rõ nó giá bao nhiêu tiền, chiếc bình này quả thật là được làm cũ. Nay bị Trần Viễn Kiều chỉ ra những điểm kia khiến hẳn chỉ có thể đỏ mặt đỏ mũi mà nhận.

Nhưng mọi người trong nghề ai cũng biết, muốn mua được đồ thật phải dựa vào nhãn lực a.

Bởi vậy sau khi nghe được kết quả, Từ lão đại cũng không tức giận, chỉ cười với chủ sạp: “Huynh đệ, lần này chúng ta đi được chưa?”

“Đương nhiên đương nhiên...” Chủ sạp ngượng ngùng cười, chợt nhớ tới lọ thuốc hít vừa bán, lại ngượng ngùng giữ chặt Từ lão đại nói: “Đại ca, vừa rồi cái kia... Chẳng lẽ là bảo bối? Nếu ta không nhầm thì phiền toái người nhờ Trần lão gia tử cho nói một chút đi? Ta khó có cơ hội được nghe Trần lão gia tử giảng a!”

“Được, để cho lão gia tử nói một chút đi.”

Những người xung quanh cũng bắt đầu ồn ào, Từ lão đại đành phải đem lọ thuốc hít vừa rồi mới mua ra mời Trần Viễn Kiều giám định.

Lọ thuốc hít có dáng nhỏ tròn đẹp, đỉnh miệng với đáy chỉ lớn bằng đầu ngón tay út, dài có năm sáu cm. Hồ trên mặt vẽ hai cái đầu đội mũ dạ Tây Dương thân sẫm, hình ảnh sắc thái diễm lệ, tạo hình chân thật, làm cho người ta nhìn liền cảm thấy đây là đồ mỹ nghệ mới ra lò. Cho nên chủ sạp mới không bán được.

Trần Viễn Kiều nhận lấy lọ thuốc hít, lấy kính lúp cẩn thận quan sát, vừa nhìn qua, hẳn đột nhiên cười nói: “Nha, Tiểu Từ, hôm nay người đào ra một bảo bối rồi!”

Mọi người vừa nghe hẳn nói như vậy, nhất thời càng cảm thấy hứng thú, liền thúc giục ông nói nhanh, chỉ có chủ sạp mặt cứ ngệt ra.

Trần Viễn Kiều tiếp tục nói: “Loại này hồ chính là do hoàng cung Thanh Đình làm ra, ta từng thấy một chiếc giống y hệt ở viện bảo tàng Cổ Cung. Năm trước ở một hội đấu giá cũng có loại này, lúc ấy giá sau cùng là 30 vạn. Ta nhìn cái này cũng không kém, giá ít nhất chắc tầm 20 vạn!”

Đồ bán đi 80 đồng, sau vài phút được Trần lão gia tử giám định thành 20 vạn! Chủ sạp nghe xong liền muốn khóc!

Nhưng làm trong nghề này đều phải dựa vào nhãn lực, ai cũng không thăm oán, Người bán cũng chỉ trách bản thân không nhìn được ra mà thôi.

Trong khi chủ sạp hối hận thì Từ lão đại vui vẻ vô cùng!

Hắn không ngờ tới Ngô Song nói đưa cho hẳn một bảo bối thì sẽ đưa thật nha!

Hắn cao hứng cười ha ha, ôm lấy Ngô Song nói: “Aya, cháu gái ngoan, cảm ơn cháu đã đưa cho bác đại lễ này! Nói xem cháu muốn mua cái gì? Bác mua cho cháu hết!”

“Bác Từ, cháu không cần mua gì đâu. Cháu chỉ đi mua cùng thôi nha, tiền là do bác bỏ ra, không phải do cháu đưa.” Ngô Song lắc đầu, dẩy ra khỏi cái ôm đó!

Cô không phải là trẻ con nữa, cô cũng không thích người khác ôm mình!

Từ lão đại rất cao hứng, thấy cô thẹn thùng thì cũng không ôm nữa, chỉ nghĩ trong lòng: nhất định phải mua một món quà cho con bé!

Trần Viễn Kiều thấy bọn họ thân quen như vậy không khỏi có chút hâm mộ. Hiện tại không có Cát tiền bối ở đây nhưng ông hy vọng có thể trao đổi nhiều hơn với Ngô Song. Chỉ là Trần Hồng Vũ đã khỏe lại, lại lên tỉnh học nên ông cũng không có lí do gì để tiếp cận Ngô Song. Trước hết, chỉ bằng kết giao bằng hữu với Từ lão đại, về sau có Từ lão đại là trung gian thì nhưng chuyện kia có lẽ sẽ dễ dàng hơn!

Bởi vậy Trần Viễn Kiều cầm lọ thuốc hít cười nói: “Tiểu Từ, cái này chỉ bằng bán cho ta đi. Ta không mua thiếu người, 28 vạn, người thấy thế nào?”

Từ lão đại ngăn người, tuy rằng hẳn là muốn mua đồ tặng người khác. Nhưng hẳn tặng người cũng là vì kiếm tiền, nếu như có thể kết giao với Trần lão gia tử còn sợ không kiếm được tiền sao?

Vì thế hẳn lập tức đáp ứng: “Lão gia tử, nếu như ngài thích cái này, vậy thì coi như vãn bối tặng ngài! Ngài không cần làm như thế đâu.”

“Ha ha, vậy được, coi như người là tiểu bằng hữu của ta.” Trần Viễn Kiều tác nhiên hiểu được ý tứ của Từ lão đại.

Hai người một muốn tâm tương giao, một muốn lấy lòng, hai bên tác nhiên vui vẻ tươi cười.

Mọi người xung quanh nhìn màn này đều hâm mộ Từ lão đại. Ở huyện Phụng Vỹ có thể quen biết được người Trần gia thì về sau còn cần phải nói sao?

Nhưng nhớ tới đây chỉ là màn mở đầu thì mọi người không khỏi nhìn về phía Ngô Song. Lần này không có ai là không tin vào ánh mắt của Tiểu Linh nữ nữa!

Chuyện này một truyền mười, mười truyền trăm, dần dần cả huyện Phụng Vũ đều biết huyện mình có một Tiểu linh nữ, danh tiếng của Ngô Song nhất thời vang xa...

Nhưng thanh danh quá lớn cũng không phải là chuyện tốt, huống chi thanh danh này của Ngô Song lại là loại mê tín phong kiến. Nên một ngày nào đó, phiên toái lại đến tìm Ngô Song rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bí kíp sư môn.

Tuy nói loại thanh danh Tiểu Linh nữ này nghe không được tốt nhưng giờ phút này, mọi người đều rất hâm mộ Ngô Song.

Chính là hai người Trần Viễn Kiều cùng Từ lão đại, đối với năng lực thần kỳ này của Ngô Song hâm mộ không thôi.

Sau khi Trần Viễn Kiều cất lọ thuốc hít thì lại nói chuyện phiếm vài câu với Ngô Song rồi mới rời đi.

Chuyến này, Từ lão đại lấy lòng Trần Viễn Kiều, cũng coi như là đã đạt được mục đích nên lập tức trở về nhà.

Trên đường về nhà, Từ lão đại vẫn suy nghĩ nên đưa quà gì cho Ngô Song a?

Đến khi đến tiểu khu, Từ lão đại cũng chưa nghĩ được ý tưởng gì nên đành phải nói với Ngô Song: “Hửu Hửu, lần này cảm ơn cháu, tạm thời bác không có thứ gì tốt, liền thiếu cháu một món quà đi. Đợi khi nào bác có đồ tốt, bác sẽ tặng cho cháu.”

“Bác Từ, bác không cần khách khí như vậy đâu! Trời cũng đã muộn rồi, bác nhanh đưa chị Tiểu Tinh về nhà đi!”

Ngô Song hoàn toàn không muốn hấn tạ lễ, thấy hấn nhớ tới chuyện này nên vội vã lấy cớ hẹn gặp lại.

Sau khi về đến nhà, Lưu Hương Tuyết thì đi nấu cơm, Ngô Song thì ngồi ở phong khách thờ dài một hơi. Kỳ thật, hôm nay cô chỉ muốn lặng lẽ múi đồ giúp Từ lão đại mua đồ thôi, ai biết chủ sạp lại ngăn cản cô chứ?

Lần này thì tốt rồi, chỉ sợ trong chợ ai cũng biết cô có linh nhãn, về sau làm sao có thể đi đào bảo nữa đây?

Nghĩ tới chuyện kế hoạch phát tài bị chính mình phá hỏng, Ngô Song có chút không vui. Nhưng cô cũng không hối hận khi giúp Từ lão đại, chung quy là do kiếp trước, Từ Văn Tinh đối xử với cô tốt như vậy, hiện tại cô giúp Từ lão đại một chuyện nhỏ như vậy thì tính cái gì?

Nhưng nghĩ đến chuyện từ nay về sau cô không thể đào bảo kiếm tiền nữa, Ngô Song vẫn có chút tiếc nuối.

Đúng lúc cô đang uể thì đột nhiên bí giấu lại nhảy ra!

Quang ảnh màu vàng quay nhanh như muốn bay ra khỏi thức hải của cô vậy.

Ngô Song chấn động, vội vàng nín thở ngưng thần ngồi xuống, chăm chú nhìn cái kim ảnh kia.

Bí cô nhìn như vậy, bí giấu mới dần dần dừng lại, chỉ vào chữ “Son”.

Son!

Ngô Song trừng mắt lớn, lần đầu tiên cô có bí giấu thì trong đầu cô tự động viết chữ theo hình lục giác, trình tự là: Son, Y, Mệnh, Trương, Bạc, Nghệ.

Trong sáu chữ này thì chữ “son” đứng đầu nhưng trước kia cô cũng chưa thấp sáng chữ này nên cũng không biết chữ “son” sẽ dạy cho cô cái gì? Nhưng vào giờ phút này chữ “son” lại sáng lên.

Chữ “son” lúc này mơ hồ toát ra ánh sáng trắng. Mà trong năm chữ kia cũng có hai biến hóa. Chữ “Y” biến thành màu đỏ, chữ “Mệnh” thành màu cam, chữ “Trương” thành màu trắng, chỉ có hai chữ “Bạc”, “Nghệ” vẫn là màu xám thoi.

Rất rõ ràng, bí giấu lại thăng cấp!

Ngô Song nhìn bí giấu âm thầm vui sướng, chẳng lẽ đây là hồi đáp do cô cứu Trần Hồng Vũ? Lúc này đây bí giấu thăng cấp đều tốt hơn trước nhiều! Trước kia chỉ có hai chữ biến hóa, hôm nay có tận ba chữ liền!

Vì sao khi cô cứu Trần Hồng Vũ lại có công đức lớn như vậy? Chẳng lẽ do hắn là người phúc lộc thọ đầy đủ sao?

Ngô Song đang suy đoán thì bí giấu lại đột nhiên nhoáng mạnh một cái, một luồng thông tin khổng lồ trong nháy mắt đã vọt vào trong đầu Ngô Song!

Lượng thông tin truyền đến quá lớn, trong chốc lát đầu Ngô Song như bị đánh một cú mạnh. Cô không thể cử động được, chỉ có thể sững sờ nhìn những hình ảnh hòa với chữ một mảng bay trước mắt!

Sau khoảng năm sáu phút, hình ảnh mới chậm lại, tiêu tán.

Ngô Song hít một hơi, chậm rãi chớp mắt.

Hiện tại, trong đầu cô có rất nhiều thứ, về “mệnh” < Dịch Kinh > < Tam mệnh thông hội > < Tứ trụ mệnh >, về y thuật có < Hoàng đế nội kinh > < Bệnh thương hàn > < Bản thảo cương mục >, quan trọng nhất là trong đầu cô có một bộ tu luyện công pháp hoàn chỉnh—— < Cửu Huyền tâm kinh >!

< Cửu Huyền tâm kinh >!

Sư phụ từng nói cho cô biết, bộ pháp cao nhất của Vọng Tiên Môn chính là < Cửu Huyền tâm kinh >. Đáng tiếc < Cửu Huyền tâm kinh > ở thời Nguyên đã bị thất truyền, cho nên sau này Vọng Tiên Môn mới dần dần thiên về Huyền học, nghiên cứu y học, tu luyện ngày càng gặp nhiều khó khăn.

Trước đó sư phụ truyền cho cô phương pháp dẫn khí, đây chỉ là một mẹo nhỏ trong tu luyện, cũng không lợi hại lắm. Sau khi < Cửu Huyền tâm kinh > thất lạc, nên bộ tâm pháp kia mới trân quý.

Nhìn bốn chữ < Cửu Huyền tâm kinh >, Ngô Song càng xem càng sợ.

Cô không ngờ bí pháp sư môn thất truyền hơn sáu trăm năm qua lại xuất hiện ở trong đầu của cô!

Điều này mới khiến cô cảm thấy bí giấu nhất định có liên quan đến tiên môn, mà sư phụ lại không nhận ra ngọc bài này. Nhất định miếng ngọc này thất lạc từ thời Nguyên, chỉ là không biết vì sao nó lại nằm trong tay của ba cô? Chẳng lẽ tổ tiên của ba cô là người trộm đi vật tiên môn sao?

Ngô Song nhất thời hỗn loạn, lần này món quà bí giấu cấp cho cô mang đến kinh hỉ quá lớn!

Có nhiều quá nên Ngô Song cũng không biết nên học cái nào trước. Hơn nữa cô cũng không biết mình có nên nói chuyện bí giấu này cho sư phụ không? Nhưng nếu cô nói cô lại không thể giải thích được chuyện này rốt cuộc nó như thế nào?

Trong lúc cô không biết lựa chọn như thế nào thì Lư Hường Tuyết đã bùng com chiều vào.

Hiện tại, Ngô Song không có ý kiến hay, nên thử hỏi mẹ: “Mẹ, nếu như vô tình mẹ nhặt được một bảo bối, mà bảo bối này là do người ta làm mất trong một thời gian dài, chủ nhân của bảo bối cũng không biết nên không tìm. Nếu là mẹ, mẹ có mang đi trả lại chủ nhân bảo bối kia không?”

“Hừu Hừu, chẳng lẽ con lại mơ thấy cái gì à?”

Lư Hường Tuyết nghe con gái hỏi như vậy chỉ cười nói: “Nếu con mơ thấy chỉ dẫn, mà mẹ nhặt được thì mẹ không trả lại đâu, mẹ giữ lại cho con! Giấc mơ này ý nói là bảo bối này cho con thì chứng tỏ con có duyên phận với nó! Mẹ cũng chưa nghe nói mơ đưa bảo bối cho người ta đâu.”

“Vâng, mẹ nói cũng phải, nhưng...” Ngô Song nghe lời của mẹ nói hơi trầm một lúc, sau đó cầm chén đũa lên ăn cơm không suy nghĩ lung tung nữa.

Sáng hôm sau, sau khi mẹ con hai người vừa ăn điểm tâm xong thì Đào Nhiên đến.

Ngô Song đi cùng Đào Nhiên ra cửa, cô cứ tưởng đường xa như vậy, Đào Nhiên ít nhất cũng sẽ đón cô bằng xe đạp. Ai biết Đào Nhiên lại nói: vì rèn luyện cho cô nên Cát Trường Phong quyết định cho cô đi bộ mỗi ngày!

Từ tiểu khu công viên đến chân núi, tầm hơn mười cây, chân Ngô Song nhức mỏi vô cùng, chờ đến khi cô đến trước mặt sư phụ đã là chuyện của nhiều giờ sau!!!

Cát Trường Phong nhìn cô mồ hôi mẹ nói mồ hôi con, vừa đau lòng vừa buồn cười.

Ông cười hỏi: “Song nhi, đoạn đường này cảm giác như thế nào?”

“Mệt...” Ngô Song tê liệt ngã xuống ghế, nghe thấy câu hỏi của sư phụ cô chỉ có phở phun ra một chữ này.

Cát Trường Phong nghe cô trả lời vậy cũng không khỏi lắc đầu nói: “Người đồ nha đầu ngốc, vì sư dạy người tâm pháp thổ nạp, chẳng lẽ người không biết dùng sao? Chẳng lẽ người cho rằng tâm pháp kia chỉ có thể ngồi im tu luyện sao?”

“A?” Ngô Song mở to hai mắt nhìn, chẳng lẽ tâm pháp này còn có thể giúp cô giảm bớt mệt mỏi sao? Cô còn tưởng tâm pháp chỉ có thể hộ tộ nguyên khí a!

Sau đó, Ngô Song phản ứng kịp, không khỏi cảm giận nhìn về phía Đào Nhiên gào thét: “Đào Nhiên, đồ bại hoại, trách không được người đi nhẹ nhõm

như vậy! Sao ngươi lại không nói chuyện này cho ta biết?”

Đào Nhiên về mặt vô tội cười: “Ha ha, tiểu sư thúc tu luyện tâm pháp không giống ta, ta làm sao dám nói lung tung chứ?”

Ngô Song biết mình bị hấn đùa giỡn liên tục trừng hấn.

Cát Trường Phong thấy bọn họ lại náo loạn, không khỏi lắc đầu kéo Ngô Song: “Được rồi, Song nhi mau dậy đi, hôm nay vì sư mang con đến bái kiến sư tổ, cho con chính thức gia nhập Vọng Tiên Môn!”

Nghe sư phục nói đến đề tài nghiêm túc này, Ngô Song vội vàng đứng dậy đi theo.

Trong phòng có hai bức họa được treo trên tường, trên bức họa theo thứ tự là hai vị tiên phong đạo cốt, Ngô Song lập tức đoán được đây nhất định là Viên Thiên Cương với Lý Thuần Phong.

Sau khi tam bái cửu khấu với hai bức họa, Cát Trường Phong đưa cho cô một chiếc nhẫn huyết ngọc: “Song nhi, chiếc nhẫn này chính là môn trung bí bảo, từ nay về sau, con chính là đại đệ tử đích truyền đời thứ 106 của Vọng Tiên Môn. Chiếc nhẫn này chính là tượng trưng cho thân phận của con, tuyệt đối không thể làm mất.”

“Vâng sư phụ.”

Ngô Song trịnh trọng tiếp nhận nhẫn, cái nhẫn kia nhìn có vẻ rất lớn, cô cảm thấy tay mình quá nhỏ, chỉ sợ ngón cái cũng không vừa. ...

Ai biết khi cô đeo nhẫn vào ngón cái thì chiếc nhẫn kia lại tự động thu nhỏ lại đâu???

“A???” Ngô Song kinh hô một tiếng, sớm biết rằng nó thần kỳ như vậy, cô nhất định sẽ đeo ngón khác! Đáng tiếc, cô không thay đổi được nữa a...

Cát Trường Phong thấy cô kinh ngạc mới giải thích: “Nhẫn huyết ngọc này ở Cát chi địa đường ra pháp khí, khi nguy hiểm có thể tự động cứu chủ, về sau nó có thể giúp con tu luyện nhanh hơn rồi!”

Ngô Song nhìn chiếc nhẫn màu đỏ bên tay trái ngón cái không khỏi nhớ đến màu đỏ trên miếng ngọc trước kia.

Kiếp trước, ngọc bài của cô cũng là màu đỏ! Chẳng lẽ đệ tử Vọng Tiên Môn đều dùng huyết ngọc sao?

Hôm qua cô đang suy nghĩ nên tạm thời chưa muốn nói ra chuyện bí giấu, cho nên cô chỉ còn cách hỏi vòng: “Sư phụ, đệ tử sư môn đều dùng nhẫn huyết ngọc sao? Sư phụ với Đào Nhiên cũng như vậy sao?”

“Không, ta với Nhiên Nhi dùng ngọc bội.”

Cát Trường Phong cười lắc đầu: “Chỉ có nữ đệ tử mới dùng nhẫn, nam đệ tử là dùng ngọc bài dài. Về phần huyết ngọc thì chỉ đệ tử đích truyền mới được đeo. Giống con là huyết ngọc, Nhiên Nhi là bích ngọc. Tấm ngọc bài kia của con có vài điểm giống với Bạch ngọc của đệ tử ký danh, chỉ là phía trên có khắc long phụng, đây không phải là phong cách của Vọng Tiên Môn chúng ta!”

Ngô Song vốn là chột dạ, nghe xong những lời này nhất thời nhảy dựng.

Cô âm thầm suy đoán: chỉ sợ miếng ngọc kia chính là ngọc bài đích truyền của tiên môn nào đó? Về phần ngọc bài có hoa văn, chỉ cần khắc lên là được, có cái gì to tát đâu!

Ngô Song cảm thấy áy náy, luôn cảm thấy giống như mình đi ăn cắp bí kíp sư môn vậy. Nhưng cô lại không muốn nói bản thân cô trùng sinh, chuyện trùng sinh nhất định phải giấu đi, tuyệt đối không thể để cho người khác biết!

Cô nghĩ, đợi đến khi cô học xong mọi thứ trong bí giấu thì cô nhất định sẽ đem nó trả lại cho sư môn!

Từ ngày hôm đó trở đi, Ngô Song chính thức bắt đầu học tập. Mỗi ngày cô đều đi tới đi lui đến chân núi, dần dần cô sử dụng thuần thục được tâm pháp nên đi bộ cũng không cảm thấy mệt nữa.

Thời gian trôi rất nhanh, thoáng cái đã được hơn nửa năm, đến tháng 8, Ngô Song bắt đầu nghĩ đến chuyện đi học.

Đối với vấn đề này, Ngô Song vẫn buồn rầu: Cô không muốn học tiểu học đâu? Dù là tiểu học hay sơ trung đối với cô mà nói đều không có ý nghĩa a! Nếu nhảy lớp quá nhiều không chỉ mình mẹ cô giật mình mà nhân dân cả nước chắc chắn khiếp sợ a!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Gặp lại Trần Hồng Vũ

Ngày 23 tháng 8, chiều hôm đó, Ngô Song mới từ chỗ sư phụ trở về, còn chưa vào đến nhà thì cô thấy trong nhà rất náo nhiệt, có rất nhiều người ở trong nhà nói chuyện.

Ngô Song cảm thấy có chút kỳ lạ, bình thường trong nhà chỉ có mẹ với bà, sao hôm nay lại có nhiều người như vậy? Tính một chút, hình như sắp đến ngày mẹ cả sinh, chẳng lẽ nhóm bác bá đến?

Sau khi Ngô Song gia nhập vào Vọng Tiên Môn thì sau mấy ngày cô liền lấy cơ mang bà ngoại đến đây ở, lúc đấy nhóm bác bá không ai dám nói câu gì. Cho nên hiện tại Lưu thái thái ở cùng với mẹ con hai người các cô.

Ngô Song có nhiều nghi hoặc đi đến đẩy cửa vào nhà, đi vào cô liền nghe thấy tiếng cười của Văn Tĩnh: “Hự Hự về rồi!”

“Ừ.” Ngô Song gật đầu với Từ Văn Tĩnh, lúc này mới phát hiện trong nhà không chỉ có nhà Văn Tĩnh, mà còn có cả Trần Viễn Kiều với Trần Hồng Vũ, khó trách trong nhà lại náo nhiệt như vậy!

Hơn nửa năm qua, Trần Hồng Vũ cao hơn rất nhiều, cũng thành thực hơn trước rất nhiều. Trước kia hán chính là một tiểu shota hoạt bát, hiện tại tiểu shota này khiến cho người ta cảm thấy giống một thiếu niên ôn trọng.

Có lẽ, áp lực sẽ khiến người ta trưởng thành nhanh hơn...

Ngô Song nghe nói Âu Dương Hải vẫn chưa bắt được, nửa năm nay người Trần gia cũng không dám lơ là cảnh giác. Chỉ tiếc tên kia che giấu quá sâu, dù là cảnh sát hay người Trần gia vẫn không tìm thấy hắn.

Thấy Ngô Song về, Trần Hồng Vũ cười sáng lạn nhìn cô: “Ngô Song, người trở lại? Ta đã sớm muốn đến tìm người, chỉ là vừa nghĩ hè ta phải cùng mẹ đi ra nước ngoài, mới trở về không lâu. Ta có mua quà cho người không biết người có thích không?”

Nói xong, Trần Hồng Vũ lấy ra một hộp quà đưa cho Ngô Song.

Ngô Song mở ra liền nhìn thấy đó là một đôi búp bê Barbie đáng yêu.

Nếu như Ngô Song là một đứa trẻ con chân chính, nhất định sẽ thích món quà này. Nhưng cô không phải nên chỉ có thể mỉm cười cảm ơn, khách khí nhận lấy.

Trần Hồng Vũ thấy bộ dạng không thích lắm, nụ cười trên mặt chợt tắt.

Cậu vừa định hỏi cô thích gì, lần sau mua nữa, thì Từ Văn Tĩnh đã cướp lời cậu, hét lớn: “Hự Hự, đây là đồ mà Tiểu Vũ mua từ nước ngoài a, ta rất hâm mộ, người không vui sao? Nếu như người không thích thì không bằng cho ta đi? Ta lấy gì đó đổi với người, được không?”

Ngô Song không quan trọng, cô chẳng qua ngại chuyện tặng quà của Trần Hồng Vũ cho người khác trước mặt hắn, nên cô mới hỏi ý kiến Trần Hồng Vũ: “Tiểu Vũ, ta có thể tặng cái này cho chị Tiểu Tĩnh có được không?”

Sắc mặt Trần Hồng Vũ nhất thời thay đổi, cậu nổi giận đùng đùng: “Tùy người, dù sao nó cũng là đồ của người.”

Ngô Song đang bị Từ Văn Tĩnh quán nên cũng không nhìn thấy sắc mặt của cậu, nghe cậu nói vậy, Ngô Song liền tặng cho Từ Văn Tĩnh.

Từ Văn Tĩnh hoan hô một tiếng nhận lấy: “Oa, tốt quá, Barbie về nhà ta rồi!”

Tuy mọi người nghe ra được giọng điệu của Trần Hồng Vũ không vui nhưng cũng ngượng ngừng nói chuyện, dù sao chuyện này cũng chỉ là một chuyện con con thôi!

Com chiều do Từ lão đại mời khách, nhà Ngô Song với ông cháu Trần gia cũng tới.

Hiện tại, Từ lão đại với Trần Viễn Kiều rất quen thuộc, dựa vào quan hệ với Trần gia, nửa năm nay hắn buôn bán không thiếu tiền vì vậy, hắn mời khách, mọi người không ai khách khí.

Trong bữa com, Trần Hồng Vũ muốn nói chuyện với Ngô Song thì đều bị Văn Tĩnh đoạt đi.

Đối với chuyện nước ngoài, Từ Văn Tĩnh rất tò mò, cho nên có đặc biệt nhiều vấn đề muốn hỏi nên cậu không có cơ hội nói chuyện với Ngô Song, tâm tình không khỏi càng thêm buồn bực.

Nếu là lúc trước, cậu nhất định không thèm nhìn Văn Tĩnh, nhưng nửa năm nay cậu trải qua rất nhiều chuyện, tâm lý càng ôn trọng cho nên cậu mới có thể chịu đựng sự tò mò của Văn Tĩnh. Hơn nữa Từ Văn Tĩnh là bạn tốt Ngô Song, cậu cũng không muốn lưu lại ấn tượng vô lễ trước mặt Ngô Song.

Đến khi bữa ăn kết thúc thì Trần Hồng Vũ mới tìm được cơ hội nói chuyện cùng với Ngô Song, cậu nhanh chóng nói ra suy nghĩ của mình: “Ngô Song, tháng chín chắc người đi học rồi nhỉ? Đến tỉnh thành học thể nào? Người có thể ở nhà chúng ta, ăn, mặc, ở, đi lại do nhà chúng ta lo, coi như là báo đáp ân cứu mạng của người.”

Ngô Song còn không muốn đi học đâu, đến tỉnh thành? Càng không hứng thú! Cô chỉ muốn học hỏi sư phụ nhiều một chút, sau đó học hết kiến thức trong bí giấu. Về phần sách tiểu học, đối với cô mà nói, còn cần sao?

Cô lắc đầu cười nói: “Tiểu Vũ, cảm ơn ý tốt của người, nhưng ta muốn ở bên cạnh mẹ với bà ngoại, cháu học ở đây là được rồi!”

Bị cự tuyệt, sắc mặt Trần Hồng Vũ tối sầm. Hắn muốn nói nữa nhưng bị ông nội kéo lại.

Trần Viễn Kiều cười nói: “Tiểu Vũ, Tiểu Ngô tiên sinh còn muốn học hỏi cùng với Cát tiên bối, sao có thể đến tỉnh thành được? Con đừng nói lung tung.”

Trần Hồng Vũ rũ mắt, tâm tình càng ngày càng hồng hét.

Nếu đã nói đến đây đề tài, Ngô Song dứt khoát hướng Từ lão đại hỏi: “Bác Từ, Trần lão nói đúng, cháu còn cần học hỏi sư phụ nhiều nhiều. Chuyện đi học, cháu muốn vượt 3 lớp, cháu muốn học cùng một ban với chị Tiểu Tĩnh, bác có thể giúp cháu không?”

Từ Văn Tĩnh vừa nghe thấy cô nói như vậy, nhất thời bị giật mình nhưng lại cao hứng, liên tục thúc giục ba ba hỗ trợ.

Từ lão đại kinh ngạc một chút liền gật đầu: “Chuyện nhỏ, bác có quen với một phó hiệu trưởng. Nhưng Hựu Hựu lợi hại như vậy, nửa năm đã có thể học xong chương trình 2 năm rồi sao?”

Ngô Song nhĩ, chuyện này thì có cái gì lợi hại chứ? Cô có thể học luôn đại học cũng được! Chỉ là không muốn dọa mọi người nên cô mới học cùng Văn Tĩnh trước.

Chờ cô tới trường học thể hiện “Thông minh tài trí” đi, cô còn muốn nhảy lớp liên tục cơ!

Chuyện đi học cứ quyết định như vậy đi, sau khi ăn cơm chiều xong, Ngô Song mới nhớ đến chuyện của mẹ cả, cô muốn nói chuyện này với mẹ và bà ngoại. Nhưng cô chưa nói thì bà ngoại đã nói trước.

Lưu thái thaisnois với Lưu Hường Tuyết: “Tam nha, ta tính chị dâu con cũng sắp sinh rồi, ta muốn đem nó đến nhà ở vài ngày, sau đó mới đi bệnh viện, con thấy có được không?”

Lưu Hường Tuyết sùng sốt, nàng cảm thấy một khi đại tẩu tới ở thì các chị kia nhất định cũng sẽ tới, đến lúc đó chỉ sợ ai cũng muốn đến, vậy trong nhà chỉ sợ không biết loạn thành cái thể loại gì?

Nhưng thấy lão nương đề ý như vậy, nàng cũng không dám nói không.

Ngô Song thấy thái độ của mẹ, vội vàng nói: “Bà ngoại, kỳ thật con cũng định nói với mọi người chuyện này, hôm nay con mời sư phụ tính một quẻ cho mẹ cả, tính ra mẹ ấy sẽ sinh non cho nên con thấy bà vẫn nên khuyên họ đến viện luôn đi.”

Lưu Hường Tuyết với Lưu thái thái biết, vị Cát tiên bối kia không chỉ có y thuật cao minh, lại tinh thông học lễ cho nên người Trần gia mới coi trọng như vậy!

Nghe Ngô Song nói, Lưu thái thái hoảng sợ: “Hựu Hựu, sư phụ con nói mẹ con sẽ sinh non thật sao?”

“Vâng, đúng như vậy!” Ngô Song nghiêm túc gật đầu.

Kỳ thật quẻ này là do chính cô bấm ngón tay biết, nửa năm qua cô thường bắt chước cử chỉ Lôi Phong, giúp người làm niềm vui, sáu chữ trong bí giấu tất cả đã được cô thấp sáng, chữ “Bạc” kia là đại biểu cho bói toán hỏi quẻ cho nên cô đã học xong bói toán.

Mà chữ “Nghe” cuối cùng kia là các loại cảm kỳ thi họa đầy đủ, còn bao gồm tri thức giám định đồ cổ, ngọc thạch, trân bảo.

Cho nên bây giờ, đừng nhìn Ngô Song cô nhỏ tuổi, cô học cái gì cũng toàn diện, chỉ sợ tri thức của Cát Trường Phong cũng không bằng cô.

Lưu thái thái nghe Ngô Song nói như vậy làm sao có thể yên tâm được? Vội vàng thúc dục Lưu Hường Tuyết nói: “Tam nha, nhanh gọi điện thoại cho đại ca người đi, kêu hắn mau đưa Đông Mai đến bệnh viện đi!”

Hiện tại nhà Ngô Song đã có điện thoại, vì muốn liên hệ cùng với họ nên hai anh em Lưu Hường Quốc cũng lắp điện thoại.

Vừa gọi điện thoại xong hôm trước, sáng hôm sau, Trang Đông Mai đã được đưa vào bệnh viện huyện.

Ngô Song nhìn đáng vẻ khăn trương của bác cả, cô cũng không nói nhiều, ăn điểm tâm xong cô lại tiếp tục đến nhà sư phụ.

Kỳ thật ngày hôm qua cô tính ra quái tượng là hữu kinh vô hiểm, nói cách khác, Trang Đông Mai mặc dù sẽ sinh non cũng sẽ không gặp chuyện không may. Cô sợ dĩ không nói chuyện này, chính là cố ý muốn bác cả khăn trương một chút.

Nếu là bọn họ không khăn trương, sau này làm sao mà cảm kích nhắc nhở của cô nữa chứ?

Tuy chuyện tháng riêng đã qua lâu rồi nhưng mỗi khi nhớ tới lúc đó bác cả cũng có mặt nên Ngô Song vẫn khó chịu, cho nên lần này cô muốn cho họ

một chút khiển trách.

Chạng vạng ngày hôm sau, Ngô Song vừa từ chỗ sư phụ trở về thì đã nghe được tin tức, mặc dù sinh non nhưng mẹ cả sinh em bé rất thuận lợi.

Tuy nói sinh non một tháng nhưng mẹ con Trang Đông Mai đều bình an khỏe mạnh. Nhìn thấy con trai bình an, Luru Hường Quốc kích động đến hai mắt đỏ hoe.

Ngô Song đến thăm thì Luru Hường Quốc nhìn con trai nhỏ rồi nói với cô: “Hựu Hựu, lần này may là có cháu nhấc nhờ. Bác cả cũng không biết nên tạ ơn như thế nào, cháu có thể đặt cho em họ một cái tên không?”

Ở nông thôn, đặt tên là chuyện lớn, ngoại trừ trường hợp với người có đức cao vọng trọng thì những người khác không có tư cách đặt tên cho trẻ con.

Ngô Song vừa nghe những lời này thì biết bác cả thật sự cảm thấy áy náy đối với cô.

Cô cũng không muốn gây khó dễ cho bác cả nên liền lắc đầu: “Bác cả, cháu làm sao có thể đặt tên cho em họ được? Vẫn là bác tự đặt cho em họ thôi.”

“Không, cái này cháu đặt đi, bác tin tưởng cháu.” Luru Hường Quốc kiên trì nói.

Nửa năm qua nay, ông cảm thấy rất áy náy đối với em gái và cháu gái nhỏ. Hiện tại vì có cháu gái giúp đỡ nên con trai ông mới có thể bình an sinh ra, lần này đối mặt với cháu gái ông không được tự nhiên lắm.

Trang Đông Mai nằm trên giường cũng nói: “Hựu Hựu, cháu mau nói một cái đi, không thì đặt nữ danh cũng được.”

Ngô Song biết được ý tứ này của hai người bọn họ, mà bà ngoại đứng một bên cũng không phản đối, cô nghĩ ngợi một chút mới lên tiếng: “Nếu mọi người đều nói như vậy thì cháu đặt cho em trai một nữ danh vậy. Em trai Ngũ Hành thiếu thủy thiếu mộc, gọi là Lâm Lâm đi, lưu vân song mộc.”

“Lâm Lâm, tên này thật là hay!” Trang Đông Mai tán thưởng đứng lên đầu tiên.

Luru Hường Quốc cũng gật đầu liên tiếp: “Hay lắm, cảm ơn Hựu Hựu.”

Tiểu tử trên giường còn chưa mở mắt nhưng thằng bé hình như cũng cảm nhận được gì đó, thế nhưng khi Ngô Song nói ra cái tên Lâm Lâm thì tay nhỏ động động.

Ngô Song nhìn thằng bé như vậy, oán khí trong lòng nhà Luru Hường Quốc đột nhiên biến mất hết.

Kỳ thật chuyện này có cái gì to tát đâu? Đối với chuyện kiếp trước cực khổ mà nói, đời này cô sống rất tốt, cô không cần phải so đo với bác cả đâu.

Chỉ là cô có thể dễ dàng tha thứ cho nhà bác cả nhưng tuyệt đối không dễ tha thứ cho nhà bác hai!

Hôm Trang Đông Mai xuất viện, vào đúng ngày 31 tháng 8, đúng ngày Ngô Song cần đến trường nên mẹ con cô đều không đến tiễn nàng.

Sáng sớm hôm sau Ngô Song vừa mới dậy liền thấy Luru Hường Tuyết rất khản trương.

Nàng chốc lát hỏi: “Hựu Hựu, com có muốn mang cặp sách không?”

Chốc lát lại hỏi: “Hựu Hựu, con thuộc lòng tính toán chưa?”

...

Thấy mẹ khản trương như vậy, Ngô Song thật sự rất muốn cười. Từ lâu đại đã giúp cô tạo quan hệ nên hôm nay cô chỉ cần đến trường làm bài thi là được. Nhưng bằng kiến thức của mình, cô còn sợ khảo hạch nào?

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thần đồng OR Thần côn?

Khi Ngô Song đi tới trường thì đã có ba bốn vị giáo viên đang chờ.

Thì ra là khi các giáo viên nghe nói có một đứa nhỏ 6 tuổi muốn nhảy lên năm 3 nên rất tò mò, đặc biệt là những giáo viên chủ nhiệm năm 3 nên mới đến hết cho Ngô Song làm khảo hạch.

Đầu năm nay làm giáo viên cũng không dễ dàng a, ai cũng không ngại lớp mình có thêm một thần đồng đâu? Nói ra chuyện này cũng rất có mặt mũi nha!

Khi bài kiểm tra bắt đầu, bất luận có ra đề như thế nào đi chăng nữa thì vẫn là thơ ca tiểu học, tất cả những câu hỏi giáo viên đưa ra Ngô Song đều trả lời được một cách lưu loát.

Lần này khiến cho các lãnh đạo rất vui vẻ, giáo viên chủ nhiệm các lớp năm 3 đều đứng lên đoạt học sinh này. May mắn là Từ Văn Tĩnh đã sớm được chia ban, nàng học ở lớp 1 năm 3, cho nên Ngô Song cuối cùng cũng đến lớp 1 năm 3 học.

Chủ nhiệm lớp 1 năm 3 họ Trương, là giáo viên nữ mặt tròn.

Thấy Ngô Song về lớp mình học, nàng tươi cười nói với Ngô Song: “Ngô Song, em nhỏ tuổi nhất lớp, nếu trong lớp có người bắt nạt em thì trực tiếp nói với cô, không cần phải sợ, biết chưa?”

“Vâng, em biết rồi! Cảm ơn cô, Trương lão sư.” Ngô Song gật đầu.

Ở tiểu học tất cả toàn là lũ trẻ con, cô cũng không muốn so đo với lũ trẻ con này! Không nhắc đến chuyện cô trùng sinh, dù sao nửa năm nay cô tu luyện cùng sư phụ, lũ trẻ con này chưa chắc đã có thể bắt nạt cô, cô sợ cái gì chứ?

Ngô Song cho rằng học tiểu học nhất định không có vấn đề nhưng ai biết ngày đầu tiên đi học đã có người gây chuyện với cô chứ?

Ngày 31 tháng 8 là ngày báo danh, ngày 1 tháng 9 chính thức khai giảng.

Hôm nay, Ngô Song mang theo điểm tâm đi đến trường cùng với Từ Văn Tĩnh.

Đi tới lớp, nhìn lớp học náo loạn như thế, Ngô Song cảm thấy rất ồn ào, nhưng về sau cô sẽ học cùng các bé củ cái một năm, vẫn còn có thể chịu được. May mắn hiện tại cô có thể tu luyện trong nhiều hoàn cảnh khác nhau nên cũng không sợ lãng phí thời gian.

Ngô Song với Từ Văn Tĩnh tìm được một cái bàn, vừa ngồi xuống đã có một cô gái nhỏ lại gần hỏi: “Uy, cậu chính là Tiểu Thần đồng kia sao? Nghe nói cậu mới

Tỷ tỷ?

Ngô Song cười thầm, trên đời này làm gì có người nào có thể khiến cô cam tâm tình nguyện gọi là chị chứ? Chỉ có một người Từ Văn Tĩnh thôi. Ở kiếp trước, trong tình cảnh khó khăn cô cũng không có gọi tỷ, bằng không đưa con một như cô có thể gọi ai chứ?

Nhìn cô bé trước mặt có bộ dáng dễ thương, Ngô Song cười: “Lương Mạt hảo, ta tên là Ngô Song.”

Lương Mạt không nghe thấy cô gọi là tỷ tỷ, không khỏi bĩu môi: “Này, ngươi tiểu nha đầu này thật không hiểu chuyện! Thôi, nể mặt ngươi là Tiểu thần đồng, ta không so đo với ngươi nữa.”

“Cái gì mà Tiểu Thần Đồng a? Nó rõ ràng là tên lừa đảo, là thần côn.”

Ngô Song đang nói chuyện cùng với Lương Mạt thì đột nhiên có tên Tiểu Béo đi từ cửa sau đến, vừa nhìn thấy cô mặt hần liền trầm xuống, cười nhạo: “Mọi người đừng đề tên Tiểu Thần côn này lừa, kỳ thật nó không phải là thần đồng gì cả, nó là thần côn lừa đảo! Nếu ta đoán không lầm nó đã nhìn thấy đề của các lão sư trong mơ rồi nên mới làm bài tốt như vậy! Hừ.”

“Giang Tiểu Béo, ngươi nói bây bạ cái gì đó? Hừ Hừ là em gái ta, ngươi mà nói lung tung nữa, ta đánh ngươi!” Từ Văn Tĩnh vừa nghe thấy Tiểu Béo nói như vậy, tức giận đứng lên.

Giang Tiểu Béo hừ một tiếng, tựa hồ có chút sợ Từ Văn Tĩnh, hần né tránh phía sau nói: “Các đồng học, ta không nói lung tung, không tin các bạn có thể đến công viên hỏi một chút là biết ngay, chỗ đó ai cũng biết tên Tiểu Thần côn này. Nó còn lợi dụng “linh mộng” lừa tiền của mọi người nữa!”

Nghe thấy Tiểu Béo một câu nói “Tiểu Thần côn”, hai câu nói “Tiểu Thần côn”, Ngô Song cũng bắt đầu tức giận.

Cô không biết thằng bé này, cô cũng không biết đắc tội gì với hắn? Vì sao thằng bé này lại nói xấu cô chứ?

Thấy Từ Văn Tĩnh tức giận đến mức muốn đánh người, cô vội vã ngăn lại, lạnh lùng nhìn Tiểu Béo hỏi: “Ta căn bản không biết ngươi, vì sao ngươi nói ta là lừa đảo? Ngươi nói tiếp đi, ta lừa ngươi cái gì?”

Giang Tiểu Béo bị cô trừng mắt, nhất thời sợ đến mức lòng run lay bậy.

Nhưng lại nhớ đến cảnh ba mẹ luôn cãi nhau, hần lập tức nói: “Ba ta bán đồ trên chợ, ngươi lừa ba ta một ống đựng bút cổ, ngươi không dám thừa nhận sao?”

Thì ra tên Tiểu Béo này chính là con trai của chủ sạp bán ống đựng bút cho cô.

Từ lúc Trần Viễn Kiều đi thăm dò nghe ngóng chuyện ống đựng bút kia, chủ sạp mới biết mình bán cái “bình hoa” 10 đồng kia chính là đồ cổ, sau đó hần mới tiếc xanh ruột.

Về nhà hắn đem chuyện này nói cho vợ nghe, vợ hắn mỗi ngày đều chửi hắn.

Hắn ở trên chợ gặp những người trong nghề cũng ngốc, bị người ta đều chê cười hắn, người ta đều nói hắn ngay cả bình hoa với ống đựng bút cũng không phân biệt được còn bán đồ cổ để làm gì?

Cứ như vậy, hắn dứt khoát không làm nữa. Nhưng hắn không làm cái này nữa thì làm cái gì? Không kiếm được tiền nhất định sẽ bị vợ mắng.

Chỉ vì một cái “Ống đựng bút”, Giang Tiểu Béo mỗi ngày đều nghe ba mẹ cãi nhau, hắn đều ghi tạc trong lòng vô cùng hận cái Tiểu Linh nữ kia.

Hắn từng hỏi thăm về Ngô Song cho nên mới biết mặt Ngô Song.

Hôm nay vừa đi đến lớp, hắn vừa biết mọi người đang khen ngợi Tiểu thần đồng là Ngô Song không nhận được liền lên tiếng giễu cợt.

Ngô Song vừa nghe hắn nói chuyện có liên quan đến ống đựng bút, không khỏi cười lạnh: “A, ta còn tưởng có chuyện gì. Ống đựng bút kia thì ra là do ba người bán, làm sao có thể nói là ta lừa hắn? Sao người không trách nhảm lực ba người không tốt?”

“Cái kia rõ ràng không phải bình hoa, người còn gạt ta ba nói muốn mua bình hoa!” Giang Tiểu Béo cũng biết là nhà mình đuối lý nhưng hắn không nhìn nổi Ngô Song sống tốt, cho nên lớn tiếng hét lên: “Người chính là tên lừa gạt, thần côn! Nghe nói người còn cứu người ở hoàn tình đúng không? Sao người không đi nhìn mộ tổ tiên cho người ta đi? Trường học lại nhận người coi bói như người, nhất định là các lão sư không biết chuyện kia đúng không?”

Hắn đang ồn ào thì Trương lão sư tới.

“Giang Tiểu Thiên, cảm nào loạn!”

Trương lão sư cũng đã nghe nói qua thanh danh của “Tiểu Linh nữ” nhưng nàng làm giáo sư nhân dân, đối chuyện này tác nhiên là không tin.

Ai biết hôm nay lại nghe nói Tiểu Linh nữ kia là học sinh trong lớp mình, hơn nữa học sinh đó nàng mới nhận xong?

Trương lão sư có hơi chút thất vọng nhìn về phía Ngô Song hỏi: “Ngô Song, chuyện này có thật không?”

Ngô Song gạt đầu: “Trương giáo sư, con đã mua một cái ống đựng bút nhưng con không gạt người, là chủ sạp tự nguyện bán cho con.”

Trương lão sư nhú mày: “Ngô Song, cô muốn hỏi con thật sự tính mệnh cho người khác sao? Con không thể tuyên truyền mê tín phong kiến đi hại người được!”

Ngô Song trầm mặc không trả lời, đến tận bây giờ cô cũng chưa hại người bao giờ, cô chỉ cứu người, giúp người.

Nhưng vấn đề này hiển nhiên là không thích hợp nói ở chỗ này, huống chi Trương lão sư cũng cho rằng coi bói, bói toán đều là lừa người, hại người, cô còn nói như thế nào được nữa?

Trương lão sư thấy cô cam chịu, không khỏi thất vọng.

Nhớ tới biểu hiện ngày hôm qua của Ngô Song, Trương lão sư trong lòng tiếc hận, nàng quyết định tối nay sẽ đến thăm nhà Ngô Song, muốn nói chuyện với phụ huynh của Ngô Song, không thể để đứa nhỏ cuốn vào cuộc sống mê tín phong kiến được! Bằng không đó chính là hại đứa nhỏ này!

Tối hôm đó, Trương lão sư đi tới nhà Ngô Song.

Bởi vì Trang Đông Mai ở cử Lưu thái thái đã về quê chăm sóc nàng, nên ở trong nhà chỉ còn lại Lưu Hường Tuyết.

Trương lão sư vừa đi vào đã nói: “Mẹ Ngô Song, ta muốn nói với chị một chuyện, chị không thể để cho đứa nhỏ mãi mê tín phong kiến được, đây là chị đang hại đứa nhỏ, chị có biết không? Đứa nhỏ có hai ba giấc mơ trùng hợp với hiện thực cũng là hiện tượng bình thường thôi, chị cũng không thể tuyên truyền như vậy được. Điều này sẽ ảnh hưởng rất lớn đến đứa nhỏ đấy, chị!”

Lưu Hường Tuyết nghe Trương lão sư nói đi nói lại “Hại đứa nhỏ”, trong lòng nàng không thoải mái, chẳng lẽ nàng còn có thể hại con gái mình?

Nàng cười đáp: “Trương lão sư, cảm ơn người đã quan tâm đến Hựu Hựu nhà chúng tôi, nhưng chuyện này, nó không phải trùng hợp một hai lần mà lần nào cũng chuẩn, người nói chúng ta có thể không tin sao? Hơn nữa nhắc nhở của Hựu Hựu còn cứu được rất nhiều người, vì sao lại không tin?”

Trương lão sư vừa thấy thái độ của Lưu Hường Tuyết lại càng muốn khuyên bảo, nói đến cùng cũng là bệnh nghề nghiệp phát tác, giọng điệu cũng vì vậy mà trở nên nghiêm khắc hơn.

Ngô Song ở một bên không nghe nổi nữa, cô cũng không ngờ vị lão sư này lại có cái loại trách nhiệm này...

Cô nhận không được liền triệu hồi bí giấu tính mệnh cho Trương lão sư, chỉ Trương lão sư sẽ không tin tưởng “nhãn lực” này của cô thôi!

Hiện tại sáu chữ trong bí giấu đều được thấp sáng nên khi Ngô Song tính mệnh cho người khác không chỉ đơn giản là mệnh lý, mà nó còn bao gồm tất cả các sự kiện lớn nhỏ của người đó.

Sau kim quang của bí giấu, Ngô Song đã có thể nhìn ra được mệnh lý cả đời của Trương lão sư, khi cô nhìn thấy tin tức thì không khỏi chấn động, vội vàng xen lời vào.

“Trương lão sư, cô đợi đã, vừa rồi con nhìn mặt cô phát hiện người nhà cô trong hai ngày nay có chút không đúng!”

Trương lão sư đang khuyên bảo đến mức phát hỏa lại đột nhiên nghe những lời này của Ngô Song, nàng giận thật: “Ngươi, đứa nhỏ này sao lại như vậy chứ? Ta đã nói ngươi không được mê tin nữa cơ mà, bây giờ còn nói hươu nói vượn? Trong nhà ta trong có thể có gì không đúng chứ? Hiện tại trong nhà ta rất tốt!”

Ngô Song thấy nàng không tin, chỉ có thể nói: “Trương lão sư, nhà cô không phải đang chuẩn bị tu sửa mộ tổ sao? Chuyện này ngàn vạn không thể có sai lầm, nếu làm không tốt nhất định sẽ mang đến Huyết sát!”

Ngày hôm nay ở lớp Giang Tiểu Béo đã cười nhạo Ngô Song sao không đi xem mộ tổ tiên cho nhà người ta, hiện tại Ngô Song lại nói chuyện mộ tổ nhà Trương lão sư, hỏi sao nàng không tức giận cho được?

Nàng đứng dậy cũng không còn tâm tình đi khuyên người khác, chỉ tức giận trừng Ngô Song: “Thôi, ta thấy ngươi cũng là một đứa trẻ thông minh nhưng chỉ số thông minh của ngươi lại hướng đến những thứ này! Nếu ba mẹ không quản được ngươi, ta cũng không muốn quản nữa, ngươi muốn thế nào thì như thế vậy. Nhưng ta cảnh cáo ngươi, ở trong trường học ngươi tuyệt đối không được nói những chuyện mê tin này, bằng không nhất định ta sẽ khai trừ ngươi khỏi trường học.”

Nói xong, Trương lão sư liền mang theo cục tức đi ra khỏi nhà, Ngô Song đuổi theo nửa ngày nhưng Trương lão sư đi xe đạp nên cô cũng không đuổi kịp.

Thấy con gái ủ rũ quay về, Lưu Hường Tuyết cũng có chút lo lắng: “Hừ Hừ, nhà Trương lão sư có chuyện gì sao? Mộ tổ nhà nàng xảy ra chuyện gì sao? Nếu thực sự có chuyện này thì ngày mai con mau nói với lão sư đi, đừng sợ bị nàng mắng, cứu người rất quan trọng, con biết chưa?”

“Mẹ, con biết rồi!” Ngô Song nhú mày nhưng cũng gật đầu.

Vừa rồi cô nhìn cô Trương, biết nhà nàng đang sửa mộ tổ tiên, nhưng nửa tháng đã có bốn người liên tiếp bị thương! Tình huống này nhất định là do phong thủy của mộ tổ tiên đã dẫn sát khí đến, bằng không làm sao có thể khiến người trong nhà bị thương liên tiếp chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tiệm thuốc Song Nhiên Đường.

Ngày hôm sau, khi Ngô Song đến trường còn không biết nên khuyên nhủ Trương lão sư như thế nào thì đột nhiên Lương Mạt vườn cỏ đến nói chuyện với cô.

Chỉ nghe Lương Mạt nhỏ giọng nói: “Ngô Song, ngày hôm qua ngươi gây họa rồi! Ông của Trương lão sư là lãnh đạo Bộ giáo dục, thế mà ngươi cũng dám nói mộ tổ nhà nàng có vấn đề, ngươi không sợ hấn khai trừ ngươi à?”

“Làm sao ngươi biết chuyện này?” Ngô Song sùng sốt.

Lương mạt cười hắc hắc nói: “Ba ta cũng làm ở Bộ giáo dục, hai nhà chúng ta cùng ở một chỗ, hôm qua nghe thấy bọn họ nói như vậy. Ngươi cẩn thận một chút, Vương thúc nhà nàng rất bạo lực, hôm nay nhất định nàng sẽ giáo huấn ngươi!”

Hai người đang nói thầm thì Trương lão sư tới.

Nhìn thấy Ngô Song đang nói nhỏ cùng một cô bé, Trương lão sư lập tức trách mắng: “Ngô Song, chăm đọc sách vào, đừng đấy nói nhảm cái gì? Còn không mau đi đi!”

Lương mạt đồng tình liếc mắt nhìn Ngô Song, vội vàng ngồi thẳng người.

Ngô Song biết Trương lão sư đang giận chó đánh mèo, nhưng cô cũng không so đo, cô bị hiểu lầm nhiều rồi! Mỗi lần cô nhắc nhở người khác đều bị ghét như vậy mà!

Cô còn muốn nhắc nhở Trương lão sư nhưng nhìn thái độ này của Trương lão sư, cô biết nhắc nhở của mình lại vô ích rồi! Xem ra lần này họa không thể cứu rồi!

Buổi chiều hôm đó, vào lúc sắp tan học Trương lão sư đột nhiên nhận được một điện thoại, nói chồng nàng bị thương trên đường từ mộ tổ về.

Lúc ấy, Trương lão sư có chút bối rối, đầu tiên nàng không nghĩ đến tình huống của chồng mà là sợ hãi: chẳng lẽ những điều đứa bé nói là thật?

Nàng vội chạy đến bệnh viện, nhìn thấy chồng bị băng bó như xác ướp thì nàng không nhịn được khóc rống: “Lão Vương, sao thế này? Sao người lại bị lật xe?”

Chú nhỏ Vương Cờ nói: “Chị dâu, con đường kia rất rộng cũng không biết anh cả lái xe như thế nào nữa, lúc đó em đi phía sau gọi anh ấy liên tục cũng không thấy anh ấy trả lời, sau đó giống như bị trúng tà cứ thế lao xuống ruộng, chị nói có kỳ lạ không?”

Trương lão sư nghe lời này, càng khóc lại càng khó chịu.

Nàng được giáo dục từ nhỏ, không bao giờ tin vào mấy chuyện tính mệnh bói quẻ, nhưng hiện tại..

Nàng vừa khóc vừa nói với chú nhỏ chuyện kia: “Chú hai, chú có biết huyện ta có Tiểu linh nữ không? Ngày hôm qua nó trở thành học sinh của chị..”

Vương Cờ vừa nghe nàng nói xong nhất thời oán giận: “Chị dâu, sao chị không nói chuyện này với em? Loại chuyện này chị không tin thì cũng cần phải kiêng dè một chút chứ! Chị mau nói cho em biết, nhà học sinh kia ở đâu? Em đến hỏi một chút xem cô bé có thể phá sát không? Nhớ đâu về sau lại xảy chuyện thì làm thế nào?”

Trương lão sư vừa nói ra địa chỉ thì Vương Cờ lập tức đi ra khỏi bệnh viện.

Tuy Ngô Song đã thấy mệnh Vương gia thăm thông qua mệnh của Trương lão sư nhưng cô cũng chưa tận mắt thấy phần mộ đó cho nên cô cũng không biết đây là sát gì?

Vương Cờ tìm đến nhà cô thì vừa thấy cô lắc đầu đã khẩn cầu: “Tiểu thần tiên, cầu ngài đi cùng ta đến đó đi! Kỳ thật năm nay không động thổ chỉ là hôm nay là ngày gỗ của ông nội tôi, tôi với anh trai đi đến đó thắp một nén hương, thuận tiện nhờ cô luôn, năm nào cũng như vậy, không biết vì sao tự nhiên hôm nay lại bị như vậy. Cầu ngài chỉ điểm một chút!”

Ngô Song thấy thái độ thành khẩn của Vương Cờ, lại nhớ đến Trương lão sư nên đã đáp ứng đi cùng.

Tuy nửa năm trước cô đã học xong tướng thuật nhưng chưa bao giờ xem phong thủy cho người khác, đây cũng là lần đầu tiên cô xem.

Đến nơi đó, Ngô Song không khỏi có chút nghi hoặc.

Nơi này hội tụ nhiều linh khí, là một nơi huyết vị cực kỳ tốt, làm sao có thể mang đến huyết quang tai ương cho người Vương gia chứ?

Ngô Song nhìn kỹ một chút đột nhiên bừng tỉnh hỏi: “Hôm nay, các người có phải đã động đến phần mộ không? Phần mộ này có phải bị các người chuyển từ hình vuông thành hình tròn phải không?”

“Ách, đúng như vậy.” Vương Cờ thấy cô hỏi lập tức đáp: “Hôm nay anh tôi cảm thấy phần mộ có chút trọc nên đã nhờ đi chỉnh thành như vậy, chẳng lẽ đây là lý do phạm sát sao?”

“Không sai, chú mau chỉnh nó lại hình tròn đi!” Ngô Song thở dài giải thích: “Hình vuông thì cũng không có gì nhưng phong thủy chỗ này xung khắc với hình vuông, liền biến thành tứ diệp sát. Mỗi một diệp tứ sẽ rớt đến một người thân trong nhà, nhất định người đó sẽ bị thương. Nếu chú không chỉnh lại thì nhất định sẽ có ba người nữa bị thương.”

Vương Cờ nghe xong bị dọa sợ vội vàng chỉnh lại như ban đầu.

Ở bên này chỉnh xong thì ở bên trong bệnh viện, Vương Thúc đang hôn mê đã tỉnh lại nhưng vết thương của Vương Thúc lại không thể tốt ngay lập tức, tay chân đều bị gãy, ít nhất cũng phải dưỡng bệnh mấy tháng!

Lúc Trương lão sư đi gặp Ngô Song thì không khỏi có chút xấu hổ.

Nàng mắt đỏ hoe nói cảm tạ với Ngô Song: “Ngô Song, lúc trước là ta không hiểu những chuyện kia, chuyện hôm nay ta thay mặt Vương gia cảm ơn em đã giúp nhà phá sát. Trong khoảng thời gian này ta sẽ xin phép nghỉ để chăm sóc lão Vương, nếu trong trường có ai nói gì em thì cứ trực tiếp nói với hiệu trưởng, ta sẽ nói chuyện với hiệu trưởng, đừng sợ.”

“Vâng, Trương lão sư yên tâm, con không sợ những người đó.”

Ngô Song nhìn Trương lão sư nước mắt lưng lưng, đột nhiên nhớ đến Tục Càn Tán của sư môn.

Tục Càn Tán dùng để chuyên trị gân cốt bị thương, hiệu quả tuyệt đối mạnh hơn thuốc tây rất nhiều. Nếu cô giúp chồng Trương lão sư trị bệnh này thì không chỉ có được ân tình của Trương lão sư mà còn có thể thay đổi hình tượng “Tiểu Thần Côn” một chút.

Cô biết hiện tại Trương lão sư sẽ không nói cô “mê tín dị đoan” nhưng trong lòng lại khác. Rất nhiều người đều như vậy, sẽ không kết bạn cùng với những người coi bói..

Ngô Song cũng không muốn sẽ mãi bị mọi người bài xích, hiểu lầm.

Nghĩ đến đây cô mới thử hỏi: “Trương lão sư, con thấy bệnh này rất nghiêm trọng, sư môn của con có một loại thuốc trị bệnh gãy xương rất hiệu quả, không biết người có muốn thử không?”

Trương lão sư vốn còn một chút do dự nhưng Vương Cờ bên cạnh đã lên tiếng trước: “Tiểu Thần tiên, có linh dược gì? Người mau đem tới cho chúng tôi xem một chút có được không? Chúng tôi tuyệt đối tin tưởng người.”

Có những lời này của Vương Cờ, Ngô Song mới lấy Tục Cân Tán từ chỗ Cát Trường Phong cho bọn họ và nói cho họ cách sử dụng.

Lúc đầu, Trương lão sư không dám dùng nhưng sau khi Vương Cờ nghe được thông tin năm ngoại Tiểu thiếu gia Trần gia bị thương nặng sắp mất mạng thì được sư phụ Ngô Song mượn về từ quý môn quan...

Có VD của Trần Hồng Vũ nên hai người mới dám dùng Tục Cân Tán, quả nhiên sau mấy ngày chồng Trương lão sư đã phục hồi nhanh chóng. Tuy vẫn chưa thể xuống giường nhưng lại hồi phục nhanh hơn so với những người bị gãy xương như vậy.

Lần này, Trương lão sư mới thật sự cảm ơn Ngô Song đến nỗi rơi nước mắt.

Sau khi nhận được tạ lễ của Vương Cờ thì Ngô Song đột nhiên nghĩ tới, cái danh “Thần côn” luôn khó nghe của mình, ngay cả sư phụ ở trên giang hồ cũng chỉ được xưng là thần y, cũng rất ít lộ ra thủ đoạn của Huyền Môn. Một khi đã như vậy thì tại sao cô lại không dùng cách này để thay đổi hình tượng chứ?

Vì thế cuối tuần này, Ngô Song lại tới tìm Cát Trường Phong nói ra chuyện này: “Sư phụ, con muốn mở tiệm bán thuốc, bán ra một số thuốc của sư môn chúng ra. Như vậy vừa có thể tích đức, vừa có thể giúp đỡ mọi người, lại có thể tạo danh tiếng tốt cho sư môn chúng ta, người cảm thấy thế nào?”

Kỳ thật Ngô Song muốn mở tiệm thuốc có hai cái nguyên nhân, đầu tiên đương nhiên là vì kiếm tiền, hiện tại cô không thể đi đào bảo được a, cô cũng không thể sống bằng tiền dành dụm mãi được...

Thứ hai, cô vẫn muốn giúp sư phụ phục hồi lại y đạo của sư môn. Nhưng cô cũng không thể nói cho sư phụ biết chuyện cô có bí giấu, cũng không thể nói cô mơ thấy a? Nếu cô mở tiệm thuốc như vậy cô có thể lấy cớ ngày suy nghĩ nhiều nên đêm nằm mơ thấy...

Cát Trường Phong nghe xong cũng không phản đối, chỉ là ông không có kiên nhẫn kinh doanh tiệm thuốc lại càng không có kiên nhẫn chế thuốc a.

Vì vậy Cát Trường Phong cười nói: “Song nhi, ý tưởng của con rất tốt nhưng vì sư cũng sẽ không giúp con chế thuốc. Hơn nữa vì sư cũng sẽ không giúp con khám bệnh cho người ta nên con đừng có vọng tưởng vì sư sẽ đến nhà khám bệnh như lần trước.”

“Hắc hắc, chút chuyện nhỏ này, con nào dám nhờ người chứ.” Ngô Song thấy sư phụ không phản đối lập tức giảo hoạt cười: “Sư phụ, người không rảnh thì Đào Nhiên có thể giúp con nha! Dù sao hãn bình thường nhân rồi không có gì làm, cho hãn kinh doanh đi. Con bỏ tiền, hãn bỏ sức.”

Đào Nhiên ngồi bên cạnh bọn họ nghe thấy Ngô Song nói vậy liền nhìn về phía cô nói: “Tiểu sư thúc, nếu sư tổ không phản đối, ta cũng không ngại chơi với người. Chúng ta trước tiên nên nói đến chuyện này, cái này bỏ tiền xuất lực thì chia tiền kiểu gì?”

Đối với chuyện này, Ngô Song cũng đã sớm nghĩ tới lập tức đáp: “Mặt tiền cửa hàng ta tìm, tácái này Ngô Song sớm có ý tưởng, lập tức đáp: “Cửa hàng ta tự tìm tự bỏ tiền thuê, được phẩm người cung cấp, chia 50:50 thế nào?”

“Được.” Đào Nhiên lập tức đáp ứng.

Chuyện này đối với hãn mà nói rất có lợi, dù sao tiền cũng là do Ngô Song chi, hãn chỉ cần luyện dược là được rồi.

Hai người vừa nói xong liền bắt đầu nói về chuyện tên tiệm thuốc.

Đào Nhiên nói các trung y khác đều đặt tên hiệu giống nhau như Tế Nhân Đường, Cứu Gia Đường...nhưng tất cả đều bị Ngô Song bác bỏ. Bàn tay nhỏ nhắn của Ngô Song vung lên: “Tại sao chúng ta phải học người khác chứ? Hiệu của chúng ta liền đặt ‘Vọng Tiên đường’ hoặc ‘Song Nhiên Đường’ không được sao? Đây là hiệu của chúng ta, tất nhiên phải liên quan đến tên của chúng ta chứ.”

Cát Trường Phong vừa nghe xong không khỏi lắc đầu bật cười: “Không được, không được đặt tên của sư môn! Hai cái tiểu bắt điểm nhà các người còn không biết sẽ nháo thành cái gì nữa, không cho các người làm bản thanh danh sư môn được.”

Ngô Song bị phê bình không khỏi làm nũng “Sư phụ, nói không chừng tương lai của tiệm thuốc chúng ta còn có thể vang danh thiên hạ cũng nên, làm sao mà làm bản thanh danh của sư môn được chứ? Nếu người không ‘Vọng Tiên Đường’, vậy chúng ta đặt là ‘Song Nhiên Đường’ đi, ta nhất định sẽ làm vang danh cái tên này, sư phụ người chờ coi đi!”

Cát Trường Phong chỉ cười cũng không nói gì, cho bọn họ quây chán thì thôi.

Ông cứ tưởng rằng Ngô Song chỉ là một đứa trẻ, Đào Nhiên lại chưa hiểu thế sự, hai người mở tiệm chỉ sợ gặp nhiều khó khăn, ai biết Ngô Song lại trực tiếp đi tìm Trần Viễn Kiều hỗ trợ nên chuyện này lập tức náo nhiệt hẳn...

Trần Viễn Kiều trực tiếp đưa Ngô Song một cái tiệm lớn, kiên quyết không nhận tiền thuê nhà của cô, bảo là muốn góp cổ phần, ông muốn hợp tác cùng Ngô Song. Không chỉ như thế, không biết làm thế nào Diệp Tử Hy cũng biết vì thế ông cũng chạy tới, nói nhất định phải gia nhập tiệm này...

Diệp Tử Hy nói, ông có thể cung cấp dược phẩm, thậm chí ông cũng có thể cung cấp nguyên liệu dược phẩm trung y, cũng như Trần lão muốn góp cổ phần.

Khi thấy Diệp Tử Hy liệt kê ra danh sách thuốc kia thì Ngô Song mới biết thì ra Diệp Tử Hy chính là hậu nhân của Danh y Diệp Thiên, khó trách ông ta từng tự xưng là Cô Tô Diệp Thị!

Tuy Ngô Song không muốn cho bọn họ góp nhưng vì hai người này yêu cầu quá nhiều, hơn nữa hai người bọn họ cũng hơn cô rất nhiều tuổi, Ngô Song không tiện cự tuyệt nên đành phải đồng ý cho bọn họ nhập cổ phần. Vì thế cổ phần Song Nhiên Đường liền biến thành Ngô Song, Đào Nhiên 40%, Diệp Tử Hy 10%, Trần Viễn Kiều 10%.

Ban đầu, Ngô Song mở cái tiệm này là muốn tự mình chậm rãi đánh bóng danh khí. Nhưng hiện tại có Trần Viễn Kiều cùng với Diệp Tử Hy gia nhập liền mình nên tên tuổi thì không cần phải nói...

Ngày khai trương hôm đó, vì có hai người Trần-Diệp đến nên dù là chính giới, thương giới hay y giới trong huyện Phụng Vĩ đều đến rất nhiều người. Thậm chí còn có vài người đến từ tỉnh thành, mọi người đều tò mò nguyên nhân khiến Trần Viễn Kiều với Diệp Tử Hy gia nhập Song Nhiên Đường, rốt cuộc thì Song Nhiên Đường là do vị thần thánh phương nào mở a?

-

Ngô Song muốn bắt đầu phát triển sự nghiệp của chính mình ^_^ cầu phiếu phiếu yêu ~

Khác, cúi chào bái tạ lương đình thân, tiêu diệt thân khen thưởng, bình thường cảm tạ! !

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tám năm tự mây trôi.

Mười tám tháng tám, đã qua Trung Thu ba ngày, đúng lúc là thứ bảy, chính là ngày xuất hành, cầu phúc, khai trương, Nạp Cát là ngày tốt. Vì thế Ngô Song quyết định khai trương Song Nhiên Đường vào ngày này.

Sáng hôm đó khi Ngô Song vừa mở mắt đã thấy mẹ cô khoa tay múa chân với mấy bộ quần áo...

Khi nhìn thấy con gái đã tỉnh, Lưu Hường Tuyết vội vàng nhờ con gái nhỏ cố vấn: “Hữu Hữu, con xem mẹ nên mặc bộ này thì đẹp? Hôm nay chính là ngày tiệm thuốc của con khai trương, mẹ muốn cấp cho con tinh thần tốt, cho con một chút mặt mũi.”

Hôm nay, Lưu Hường Tuyết đặc biệt vui vẻ, nàng không ngờ con gái còn nhỏ tuổi như vậy lại có thể mở được tiệm thuốc.

Mặc dù lần đó kiếm 35 vạn từ Trần gia, sau khi mua xong nhà vẫn còn hơn 20 vạn, nhưng nàng luôn không biết nên dùng số tiền đó làm gì, hơn nữa con gái nhỏ còn có hai vị cổ đông lợi hại như vậy...

Nghĩ tới chuyện con gái nhỏ không tốn một phân tiền lại có thể mở được tiệm thuốc lớn như vậy, Lưu Hường Tuyết thật sự cảm thấy rất tự hào, lại càng vui vẻ hơn.

Ngô Song thấy mẹ tươi cười, tâm tình cũng bay lên.

Mẹ nhìn mấy bộ quần áo kia liền nói: “Mẹ, mẹ xinh đẹp như vậy mặc gì cũng đẹp! Nhưng hôm nay là ngày tốt nên mặc bộ màu tím đỏ, vui mà!”

“Được, vậy thì lấy cái này!” Lưu Hường Tuyết cười híp mắt thơm con gái một cái, sau đó đi thay bộ quần áo đó.

Mấy năm nay ở trong thôn, nàng chưa mặc đẹp như vậy bao giờ. Bởi vì nàng là cô gái chưa lập gia đình đã sinh “con hoang”, lại có bộ dáng xinh đẹp, nàng sợ bị người đàm tiếu nên chưa bao giờ dám ăn diện cho bản thân mình.

Bây giờ đã chuyển đến thị trấn cùng con gái, nàng mới phát hiện thì ra trong trấn cũng có rất nhiều người mẹ đơn thân, người ta vẫn như thường ăn mặc rất đẹp, vì sao nàng lại phải ỳ ạch chính bản thân mình chứ?

Hai mẹ con vừa mới rửa mặt xong, đang chuẩn bị ra cửa thì Cát Trường Phong cùng với Đào Nhiên đến..

Bọn họ hiển nhiên cũng có ý ăn diện, Cát Trường Phong một thân Đường trang màu đen, vài kia nhìn một cái cũng biết chính là tơ lụa thượng đẳng.

Hôm nay Đào Nhiên cũng không mặc quần áo thể thao mà thay vào đó là một bộ quần áo trắng, tiểu tử này vốn có bộ dáng rất soái, nhưng lần này lại càng lộ ra vẻ anh tuấn hiên ngang.

Ngô Song thấy Đào Nhiên nhìn không được cũng phải khen: “Đào Nhiên, hôm nay rất được! Về sau người nên thường xuyên mặc như vậy đi, như vậy thì mới xứng là Đại chủng quỳ của Song Nhiên Đường!”

Đào Nhiên nghe thấy Ngô Song nói như vậy không khỏi liếc mắt nhìn cô: “Tiểu sư thúc hôm nay cũng rất được, nhưng vẫn kém xa so với Lưu a đi nga! Xem ra tiểu sư thúc thật sự là còn quá nhỏ, muốn phát quang vẫn là chờ lớn rồi mới nói a!”

Ngô Song nghe hần trên chọc cũng không tức giận, ai bảo hiện tại cô vẫn là một tiểu loli chứ? Muốn so sắc với mẹ, tất nhiên là so không được rồi.

Nhưng trẻ con cũng có cái lợi của trẻ con, bởi vì hôm nay khai trương Song Nhiên Đường phải cắt băng, hắc hắc, cô muốn đẩy Đào Nhiên ra làm tiêu điểm cho mọi người hướng tới! Về phần bản thân cô, đương nhiên là trốn ở sau màn tiếp đãi mấy người quen là được rồi.

Đào Nhiên còn chưa quyết định chuyện này đâu, khi đi tới cửa Song Nhiên Đường, khi bị mọi người bao vây hần mới phát hiện, bản thân mình lại bị tiểu sư thúc lừa rồi!

Bất quá Song Nhiên Đường là sự nghiệp của hai người, Ngô Song trốn rồi thì hần đành phải ở lại ứng phó tràng diện này thôi.

Cũng may có hai người Trần Viễn Kiều và Diệp Tử Hy ở đó nếu không hần nhất định sẽ luống cuống tay chân.

Chín giờ ở sảnh chính, giờ lành đã tới, băng hiệu Song Nhiên Đường được treo lên, trước cửa lập tức đốt pháo tung bùng.

Mọi người ào ào đến chúc mừng Trần Viễn Kiều với Diệp Tử Hy, đồng thời còn muốn đến xem vị “Đào lão bản” rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Hai người Trần Diệp tất nhiên sẽ không giới thiệu chi tiết, chỉ nói Đào Nhiên sư xuất danh môn, mong mọi người về sau nhất định phải chiều cố sinh ý của Song Nhiên Đường.

Bọn họ không hỏi thăm được cũng có chút thất vọng. Chỉ có Từ lão đại là biết nội tình bên trong, hần đã sớm chạy đi làm thân với Ngô Song rồi...

Lần này Từ lão đại thật sự rất hối hận, hần không ngờ Ngô Song tuổi nhỏ như vậy đã mở được cửa tiệm.

Sớm biết Ngô Song muốn mở tiệm, hần nhất định sẽ góp phần. Đáng tiếc hần đến chậm, hiện tại thì không thể góp nữa rồi.

Dựa vào nhân lực của Từ lão đại, hần biết tương lai của Ngô Song nhất định sẽ rất sáng lạn. Không nói chuyện Ngô Song có linh nhãn, thì chỉ cần có Cát Trường Phong, Trần Viễn Kiều cùng Diệp Tử Hy chống lưng thì cô có thể không phát đạt sao?

Nghĩ tới chuyện bản thân bỏ lỡ cơ hội hợp tác với Ngô Song, Từ lão đại rất hối tiếc, cho nên hiện tại hần đang dụ dỗ Ngô Song đây: “Hựu Hựu, gần đây bác muốn làm một chút sinh ý, không biết cháu có hứng thú làm cùng bác không?”

Ngô Song cười nói: “Bác Từ, bác muốn làm sinh ý gì? Cháu nhỏ như vậy có thể mở một tiệm thuốc cùng với Đào Nhiên đã cố lắm rồi, những cái khác cháu không biết gì đâu.”

Từ lão đại lắng đầu liên tục: “Hựu Hựu cháu sai rồi, tiệm thuốc này cháu căn bản không cần quan tâm, cháu hợp tác với bác mới thật sự kiếm được nhiều tiền! Gần đây bác có một người bạn chuẩn bị đến Myanmar đào nguyên thạch, bác cũng muốn đi xem. Đến lúc đó cháu đi cùng bác, bác bỏ tiền, cháu chỉ cần ngồi chọn thạch, lợi nhuận thì bác nhường cháu nhiều hơn, thế nào?”

Ngô Song sững sốt, cô không nghĩ tới chuyện Từ lão đại muốn đi đồ thạch!

Trò đồ thạch này, kiếp trước cô cũng đã nghe nói qua một chút. Có người có thể trở tỷ phú, cũng có người phá sản chỉ sau một đêm, trò chơi này quá tàn khốc, kinh nghiệm cùng với kỹ xảo đều không có tác dụng bằng vận khí, cho nên mới gọi là “cược”.

Ngô Song có thể nhìn được linh khí thường cổ nhưng cô cũng không biết bản thân mình có thể nhìn ra được bí mật của nguyên thạch hay không thì không chắc. Nếu cô có thể nhìn được thì cái này đúng là sinh ý cực lớn, nhưng hiện tại cô không muốn hợp tác với Từ lão đại.

Thứ nhất, hiện tại cô vẫn còn quá nhỏ, cô không muốn xa mẹ quá sớm.

Thứ hai, linh nhãn đã khiến cô bị chỉ trích nhiều rồi nên cô cũng không muốn lập lại nữa.

Hơn nữa cô cũng không muốn khiến cho Từ lão đại quá hy vọng ở cô.

Cho nên Ngô Song lắc đầu, giả bộ ngây thơ nói: “Bác Từ, bác đang nói cái gì vậy? Cháu không hiểu, hiện tại cháu chỉ muốn tiệm thuốc này kinh doanh đang hoàng là được rồi. Tiệm thuốc này cháu chỉ theo chân chơi đùa thôi, ông chủ thực sự chính là Đào Nhiên, bác không thấy giấy phép kinh doanh đều ghi tên hần sao?”

Từ lão đại còn muốn khuyên nhưng Ngô Song lại nghe không hiểu.

Hai người đang nói thì Trần Viễn Kiều tiến vào.

Nghe thấy Từ lão đại muốn đi đồ thạch, Trần Viễn Kiều khuyên như: “Tiểu Từ, chuyện kia tốt nhất người đừng làm, người không hiểu gì, một mình xông vào nhất định sẽ ngã bể đầu chảy máu, cho nên không cần phải hao tâm phí của.”

Từ lâu đại vốn còn muốn trông cậy vào “Linh nhân” của Ngô Song nhưng hiện tại Ngô Song không đi, hẳn cũng không dám đi “cược”. Hơn nữa Trần Viễn Kiều đã lên tiếng, Từ lão đại cũng không dám nghĩ đến chuyện này nữa, đành phải thôi.

Song Nhiên Đường cứ như vậy oanh liệt treo bảng hiệu ở Phụng Vĩ huyện.

Mới đầu mọi người đi Song Nhiên Đường mua thuốc, đều là muốn đến mua linh dược tổ truyền Diệp thị. Nhưng dần dần, mọi người đến mua thuốc do Song Nhiên Đường tự chế, thuốc cho Đào lão bản chế dùng còn tốt hơn so với Diệp thị. Chính vì thế mà Song Nhiên Đường ở Phụng Vĩ huyện có danh khí vang dội.

Mới đầu khách trong tiệm còn thưa thớt, không đến nửa năm thì khách ngày càng đông, thậm chí còn có người ở nơi khác đến tận nơi để mua thuốc.

Ở tình huống nóng bỏng như vậy, sau một năm, Song Nhiên Đường đã có chi nhánh ở tỉnh thành. Đương nhiên hoạt động trong tỉnh thành đều do Trần Viễn Kiều quản lý.

Hiện tại chỉ bằng một người Đào Nhiên thì tuyệt đối không thể chế được nhiều thuốc như vậy, cho nên Song Nhiên Đường đã chiêu mộ một ít sinh viên tốt nghiệp Học Viên Trung Y tới. Ngô Song đem tất cả bọn họ viết thành đệ tử ngoại môn của Vọng Tiên Môn. Nếu bọn họ thể hiện tốt thì có thể trở thành đệ tử thân truyền của Ngô Song hoặc Đào Nhiên.

Cát Trường Phong mỗi khi thấy bọn họ còn nhỏ tuổi mà đã có một đàn đệ tử thì ông không khỏi muốn bật cười không ngừng.

Mặc dù Ngô Song nháo một trận lớn như vậy nhưng số đệ tử ngoại môn của Vọng Tiên Môn càng ngày càng nhiều, thế nhưng lại ẩn chứa dấu hiệu sự hưng vượng của sư môn nên ông cũng không quan tâm.

Kỳ thật năm đó sau khi Ngô Song kêu ông câu “sư phụ” kia, ông liền tính mệnh lý của Ngô Song. Bởi vì ông thấy được hy vọng chấn hưng sư môn từ cô bé nên ông mới sáng khoái nhận tiểu đồ nhi này.

Đào mất đã qua tám năm, Song Nhiên Đường trong toàn tỉnh đã mở được 18 chi nhánh, hơn nữa ở các tỉnh thành toàn quốc đều có một quán, Luyện Dược Sư trong Song Nhiên Đường cũng đã tăng đến hơn 500 người.

Nhiều người như vậy, tất nhiên là không thể ở hết trong tiệm được nên bốn cổ đông đã mở một xưởng chế thuốc, những Luyện Dược Sư kia liền biến thành nhân viên công xưởng, cho nên từ đó vấn đề thiếu thuốc đã được giải quyết.

Đương nhiên khi ở trong Dược xưởng, bọn họ bị theo dõi vô cùng nghiêm khắc, Ngô Song tuyệt đối không cho phép người nào làm bản bảng hiệu của Song Nhiên Đường.

Nói tới chuyện Song Nhiên Đường thì tuy Ngô Song là người đề nghị thành lập, nhưng trong quá trình phát triển mấy năm nay, Ngô Song lại chính là người xuất lực ít nhất.

Cô chỉ cần đem phương thuốc nói cho Đào Nhiên nghe là được, còn lại phần chế dược do Đào Nhiên phụ trách, kinh doanh do Trần gia đảm nhiệm, dược liệu thì do Diệp Tử Hy cung cấp. Cô quả thực giống người đi theo ăn kẻ lại còn là người có cổ đông lớn nhất nữa...

Nhưng lại không ai thăm oán cô, cũng không ai đồ mất đòi lợi nhuận của cô, tất cả mọi người đều quan tâm tới cô.

Mà hai người Trần, Diệp đều không để ý đến chút tiền ấy, chỉ vì muốn có quan hệ tốt với sư môn của cô. Còn Đào Nhiên, hẳn nhìn Ngô Song từ từ lớn lên, đối xử với Ngô Song giống như em gái, huống chi thân phận của Ngô Song vẫn là sư thúc, nhiều khi hiếu kính một chút thì có cái gì là không tốt chứ?

Bởi vì ba người bọn họ rất yêu thương Ngô Song, thanh danh của Song Nhiên Đường tuy càng ngày càng thịnh nhưng cũng rất ít người biết ông chủ thực sự của Song Nhiên Đường là Ngô Song. Ngay cả lão sư, bạn học cô gặp hàng ngày cũng ít ai biết được bí mật này.

Tây Nguyên năm 2000, nghỉ hè, sau khi tốt nghiệp Sơ Trung, lại sắp chuẩn bị khai giảng lên cao trung!

Nếu không phải do mỗi lần nhảy lớp Lưu Hương Tuyết đều rất lo lắng nếu không cô đã lên Đại Học lâu rồi!

Trong tám năm nay, cô không chỉ kinh doanh tốt tiệm thuốc kia mà còn học được hết tri thức trong bí giấu kia. Tuy không dám nói là đã học được tất cả nhưng ít ra hiện tại cô không cần triệu hồi bí giấu cũng có thể tính mệnh, bói toán, chữa bệnh, chữa thương cho người khác.

Thậm chí, cô đã học hết nội dung trong chữ “Nghệ” kia, dù sao chương trình học trong trường kia cô cũng không cần phí thời gian nên hầu hết cô đều dùng thời gian học cái này.

Mấy năm nay, Cát Trường Phong vẫn không rời đi. Vốn ông tính sẽ ở lại Hoàn Tĩnh tầm ba năm rưỡi nhưng vì có Ngô Song ở đây nên ông mới dừng chân ở lại đây.

Tiểu đồ nhi này đã học hết bản lĩnh của ông, thậm chí có một số thứ linh ngộ còn hoàn hảo hơn bản thân ông, Cát Trường Phong cảm thấy rất vui mừng, đối với đồ nhi này càng ngày càng yêu thích, giống như bảo vật trong lòng vậy.

Nghỉ hè hôm sau, Ngô Song trực tiếp vác hành lý chạy đến ở với sư phụ.

Hai năm qua cứ đến kỳ nghỉ là cô lại ngốc ở bên cạnh sư phụ, bởi vì ở đây cô có thể yên tâm tu luyện, còn có thể tranh luận cùng sư phụ cùng Đào Nhiên. Nếu là ở nhà cô rất sợ mẹ sẽ nhìn thấy cái gì đó, còn có cả nhóm người nào đó phiền chết.

Cái nhóm người nào đó tên là Trần Hồng Vũ.

Mấy năm nay mỗi khi đến ngày nghỉ, Trần Hồng Vũ đều đến nhà cô chơi, tất nhiên là kèm theo quà...

Như vậy thì cũng không phải nói nhưng tên tiểu tử này đối xử với cô càng ngày càng ân cần, cái loại quan tâm này quả thực khiến cô gia tăng áp lực lớn như núi!

Kỳ thật Ngô Song hiểu tấm lòng của hắn, thiếu niên mà ai mà chả có mối tình đầu. Nhưng mà...Ngô Song từ nhỏ đến lớn chỉ coi hắn là em trai mà đối đãi, hiện tại hắn chẳng qua mới 17 tuổi thì biết cái gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Khách quý phương nào.

Ngô Song không muốn khiến Trần Hồng Vũ hiểu lầm, lại càng không muốn làm tổn thương hắn cho nên cô mới cố gắng tránh hắn thật xa.

Nhưng hai người quả thực là quá quen, mấy năm nay cô vẫn hợp tác với Trần Viễn Kiêu nên người Trần gia đối với thái độ của Trần Hồng Vũ cũng mặc kệ, cho nên Ngô Song cũng không trốn thoát được. Chính vì vậy cô mới trốn đến chỗ sư phụ, nếu Trần Hồng Vũ đến tận đây thì cũng sẽ bị đuổi như thường.

Ngô Song rơi vào đường cùng cũng vẫn muốn trốn, đơn giản là vì còn một nguyên nhân, đó chính là vì Từ Văn Tĩnh.

Chỉ cần Trần Hồng Vũ đến thì Từ Văn Tĩnh nhất định cũng sẽ đi theo.

Hai nhà Trần Từ ở tỉnh cũng ở rất gần nhau, mà hai người bọn họ thuở nhỏ cũng quen biết liền biến thành thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau, thành một đôi cũng không sao...

Nhất là Văn Tĩnh, dù Trần Hồng Vũ muốn làm chuyện gì, nàng nhất định sẽ đối nghịch với hắn. Cho nên mỗi khi Trần Hồng Vũ muốn đến tìm Ngô Song, Văn Tĩnh nhất định sẽ cướp người từ trung gian.

Mỗi khi bị hai người bọn họ cuốn lấy, Ngô Song cũng không còn biện pháp nên cô mới trốn! Đáng tiếc hai người này lại quá thân quen với cô nên cô trốn đến chỗ sư phụ cũng vô dụng.

Mới nghỉ hè có một tuần, Ngô Song chưa yên tĩnh được vài ngày thì Trần Hồng Vũ với Từ Văn Tĩnh đã đuổi tới.

Lần này Trần Hồng Vũ mang một hộp quà, Văn Tĩnh cũng xách theo một cái túi xách.

Khi ba người vừa thấy mặt nhau thì Văn Tĩnh liền giành lấy Ngô Song nói: “Hựu Hựu, ta có mua quà cho ngươi đây! Ta cố ý chọn nó cho ngươi đó, thể nào có đẹp không?”

Ngô Song đến gần nhìn, thì ra là một quả táo làm bằng Phi Thúy màu đỏ.

Quả táo nhỏ bằng nắm tay, ở dưới ánh mặt trời sáng lóng lánh, nhỏ nhỏ xinh xinh, quả nhiên là rất đẹp!

Mấy năm nay Ngô Song cũng có thể giám bảo tốt, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái là biết đây là Hồng Phi cực phẩm, lớn như vậy lại có màu đỏ tinh thuần. Nếu như mang đi bán, giá ít nhất cũng phải mấy trăm vạn!

Cô không khỏi kinh ngạc hỏi: “Tiểu Tĩnh, ngươi muốn đưa cái này cho ta thật sao? Ngươi có biết cái này bao nhiêu tiền không?”

“Tặng cho ngươi ngươi còn nói a. Ta là người thiếu tiền sao?” Từ Văn Tĩnh vừa nói vừa trực tiếp nhét quả táo vào tay cô.

Ngô Song im lặng.

Mấy năm nay tuy Song Nhiên Đường kiếm được nhiều tiền nhưng không thể bằng được so với Từ gia, nhưng cô cũng không tiêu tiền lung tung như vậy.

Hai người các cô đã làm bạn tốt nhiều năm, gặp nhau tặng vài món quà nhỏ là được, cô cũng không thể từ chối ý tốt của Văn Tĩnh nhưng vì sao lại muốn đưa thứ này cho cô? Hơn nữa món quà lại xa xỉ như vậy, cô cũng có chút ngại...

Trần Hồng Vũ đang chuẩn bị cầm ra quả của mình, nhìn thấy quả táo kia, hấn liền tức giận hỏi Văn Tĩnh: “Từ Văn Tĩnh, ngươi có ý gì? Có phải ngươi biết ta muốn tặng cho Ngô Song Lục Phi nên ngươi mới cố tình đưa Hồng Phi có đúng không?”

Từ Văn Tĩnh cười gian: “Không sai, ta chính là cố ý đó, thì sao nào?”

Thì ra là Trần Hồng vũ muốn tặng cho Ngô Song một quả táo Lục Phi Thụý, hơn nữa quả táo này lại nhỏ hơn quả táo kia một chút.

Ngô Song thấy cảnh này không khỏi thờ dãi: Xem ra hai người này lại đấu đá nhau rồi! Nhưng sao lại lấy cô ra làm mục tiêu tranh đấu cơ chứ? Hai người không thể làm hòa sống chung vui vẻ sao?

Lần này đến gặp Ngô Song, Trần Hồng Vũ vốn rất cẩn thận chọn quà nhưng không ngờ lại bị Từ Văn Tĩnh hót tay trên...

Thấy bộ dạng dương dương tự đắc của Văn Tĩnh, Hồng Vũ thật muốn đánh nàng một trận nên thân.

Lần nào tiểu nha đầu thối này cũng phá hỏng chuyện tốt của hấn, nhưng hai nhà lại thân như vậy, ba mẹ với gia gia đều không cho hấn đánh nha đầu này. Một khi hai người cãi nhau, mọi người trong nhà hấn đều nói hấn không có phong độ.

Trần Hồng Vũ giấu lại chuyện mấy năm nay đều cảm thấy ghen khuất, hấn cũng không muốn ủy khuất trước mặt Ngô Song, cũng không muốn cho Từ Văn Tĩnh tiện nghi...

Mất thấy Ngô Song nhận lấy Hồng Phi của Văn Tĩnh nên hấn cũng ngượng ngùng không lấy quà ra nữa.

Trần Hồng Vũ nghĩ ngợi, không cam lòng liền đề nghị: “Ngô Song, cuối tuần này nhà ta có mở một buổi triển lãm tranh chữ, nghe nói còn có một vị muốn bày một bức Cổ Khai Chi nhân vật tàn quyền, ngươi có muốn đi xem không? Dù sao hè này ngươi cũng không có việc gì, đến lúc đó chúng ta cùng nhau lên tỉnh xem có được không? Mẹ ta cũng rất nhớ ngươi.”

Bởi vì có học cảm kỳ thư họa trong bí giấu nên Ngô Song quả thật rất có hứng thú với tranh chữ cổ đại.

Được Trần Hồng Vũ mời, Ngô Song nghĩ, nếu như cô không đi thì nhất định Trần Hồng Vũ sẽ còn ở lại đây cuốn lấy cô, không bằng đi tỉnh thành xem triển lãm tranh, tiện đi khảo sát tiệm thuốc trên đó một chút.

Vì vậy Ngô Song liền đồng ý, vừa định gật đầu đồng ý thì đột nhiên giọng Cát Trường Phong trong phòng truyền đến: “Song Nhi, qua đây giúp vi sư tính một quỹ, chúng ta hình như sắp có khách quý đến nhà!”

Khách quý?

Ngô Song có chút nghi hoặc, cô cũng chưa bao giờ nghe sư phụ nói đến người khách quý nào bao giờ.

Vì địa vị trong giang hồ của Cát Trường Phong quá cao, cho nên mọi người ở trước mặt ông đều là tiểu bối, bất luận khi ông nói tới ai thì đều mang đeo khẩu khí vân đạm khinh phong. Ngô Song còn chưa bao giờ thấy sư phụ coi trọng ai đó thì vị khách quý này ở nơi nào tới?

Bởi vậy khi nghe được hai chữ “khách quý”, Ngô Song không dám trì hoãn, vội vàng nói với Trần Hồng Vũ và Từ Văn Tĩnh: “Tiểu Vũ, Tiểu Tĩnh tỷ, sư phụ gọi ta có việc, hôm nay ta không thể chơi được với hai người rồi. ta chỉ sợ không thể cùng các ngươi chơi. Nếu không hai người tìm Mạt Mạt chơi đi? Chờ ta giúp sư phụ thì sẽ đến tìm các người.”

Ngô Song nói đến Mạt Mạt, đây chính là cô bé muốn làm chị của Ngô Song, Lương Mạt.

Vì Ngô Song nhảy lớp nên Lương Mạt học dưới khối Ngô Song, hiện tại mới vừa tốt nghiệp cao trung.

Lúc nhỏ Văn Tĩnh cùng Lương Mạt là bạn học nên hàng năm khi về đây chơi sẽ đến tìm Lương Mạt chơi cùng nên khi nghe Ngô Song nói như vậy, Văn Tĩnh cũng không có ý kiến gì: “Được, Cát tiền bối tìm người có việc thì người nhanh đi làm việc đi, ta đi tìm Mạt Mạt. Bye nhé!”

Văn Tĩnh không có ý kiến nhưng Trần Hồng Vũ trong lòng lại rất khó chịu. Lần nào hấn đến tìm Ngô Song, nếu không bị Văn Tĩnh quấy rối thì chính là bị Ngô Song cho ra rìa...hấn ủy khuất chết mất!

Nhưng vừa rồi Cát Trường Phong nói hấn cũng nghe được mà hấn cũng không dám quấy rầy Cát tiền bối, đành phải không cam lòng đi cùng Từ Văn Tĩnh.

Đội hai người bọn họ rời đi, Ngô Song lập tức hỏi sư phụ: “Sư phụ, người đến là ai mà người gọi là “Khách quý” vậy?”

“Ngô... Vi sư cũng không biết là ai, cho nên mới gọi người tính một quê.”

Cát Trường Phong nhíu mày nhìn la bàn, thấy Ngô Song tới, ông trực tiếp đưa cho Ngô Song nói: “Song nhi, vi sư vừa tính tọa bồng nhiên tâm hàng ác triệu, liền tính một quê, nhưng tính mãi không ra, ác triệu này rốt cuộc ở nơi nào. Không bằng cho người tính thử.”

Ngô Song nghe vậy trong lòng cũng có chút lo lắng.

Sư phụ cô đã tu luyện gần trăm năm, một thân tu vi cao như vậy, sớm đã không cần tính quê cũng có thể cảm nhận được phúc họa.

Coi bói cho người khác, sư phụ chỉ cần nhìn tướng mạo là có thể nói đúng tám chín phần, vì sao lần này tâm hàng ác triệu thì sư phụ lại không tính ra?

Kết quả như thế chỉ có một loại khả năng, đó chính là sắp sửa gặp chuyện không may, nhất định người này có quan hệ thân quen với sư phụ. Không phải thân thì nhất định là bằng hữu của sư phụ.

Trung y trong có câu “Y không tự trị”.

Thầy thuốc phải chữa bệnh cho rất nhiều người nên khi chưa cho mình có thể sẽ gặp phải lỗi chữa nhầm do có quá nhiều cảm xúc, do đó rất dễ nhầm lẫn. Chính vì vậy nên trung y mới có quy củ: thầy thuốc không thể tự chữa bệnh cho bản thân mình.

Đạo lý này bất luận đặt trên người ai đều giống như nhau, chuyện của mình hoặc của người thân mình thì bói toán thường sẽ không đoán được ra cái gì.

Bởi vậy khi nghe sư phụ nói không tính ra, Ngô Song hoảng sợ, vội vàng tiếp nhận la bàn, ngồi xuống với vẻ mặt nghiêm túc.

Nhưng khi ngồi xuống, Ngô Song mới nhớ sư phụ vẫn chưa trả lời cô về vấn đề khách quý, liền hỏi: “Sư phụ, vị khách quý người vừa nói... Chẳng lẽ là người có liên quan đến ác triệu?”

Nếu là như vậy thì vị “Khách quý” này không phải khách quý, hẳn là ác khách đi?

Ngô Song hơi nheo mắt, ánh mắt lạnh lùng bắn ra hàn quang. Đứng thấy còn là tiểu nha đầu thì khinh thường, cô đã tu luyện < Cửu Huyền tâm kinh > trong tám năm, công lực của cô còn cao hơn so với Đào Nhiên!

Nếu có người nào dám động đến sư phụ thì cô nhất định sẽ khiến hắn đến mà không có đường về!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bị ngăn cản.

Cát Trường Phong thấy tiểu đồ nhi nháy mắt từ một tiểu bạch thỏ ngoan ngoãn liền biến thành lão hổ, ông không khỏi lắc đầu cười: “Song nhi, không cần khẩn trương như vậy, khách quý với ác triệu là hai chuyện khác nhau. Ta vừa rồi tính không ra ác triệu, lại tính ra một ít ngày nữa sẽ có khách quý tới chơi. Nhưng bị khách quý này đến từ đâu ta cũng không tính được rõ ràng, con tính thử đi.”

Ngô Song vừa nghe hai chuyện không có liên quan đến nhau mới thờ phào nhẹ nhõm.

Cô nghiêm túc để la bàn xuống, giả bộ cẩn thận xem xét.

Ở ngoài mặt, ánh mắt của Ngô Song nhìn chăm chú vào la bàn nhưng trên thực tế thì ánh mắt của Ngô Song vẫn luôn ở trên Cát Trường Phong.

Trải qua tám năm không ngừng thăng cấp, bí giấu trong đầu cô đã không còn giống như xưa. Hiện tại cả sáu chữ điều sáng, chia ra làm: Sơn- Thanh, Y- lam, Mệnh- tử, Trùng- lam, Bạch- lam, Nghệ - thanh.

Mấy năm nay, mỗi lần bí giấu thăng cấp Ngô Song đều nghiên cứu rất cẩn thận. Sau đó cô mới biết được quy luật màu sắc trong bí giấu: tro - bạch - xích - chanh - hoàng - lục - thanh - lam - tử.

Nói cách khác, bí giấu hiện tại mỗi chữ đều đã hơn cấp 7.

Cho nên hiện tại Ngô Song đã có thể dự đoán tương lai gần, không giống như năm đó nữa.

Năm đó phải có nguy hiểm cận kề cô mới có thể nhìn được một đoạn. Mà hiện tại, dù là nguy hiểm hay bình an, chỉ cần cô muốn là có thể nhìn thấy tương lai của người đó.

Dĩ nhiên, năng lực này của cô cũng có hạn, hiện tại cô mới có thể đoán trước được tương lai trong 7 ngày, xa hơn chút nữa là cô không thể nhìn được. Hơn nữa, mỗi khi sử dụng năng lực này cô sẽ bị tiêu hao nguyên khí.

Năm đó cô không hiểu nguyên khí là gì cho nên không thể cảm nhận được, nhưng sau khi tu luyện, cô mới biết mỗi lần sử dụng dị năng thì sẽ tiêu hao nguyên khí. Thời gian sử dụng dị năng càng nhiều thì tiêu hao càng nhiều nguyên khí. Cho nên hiện tại Ngô Song rất ít khi dùng dị năng, bình thường cô sẽ chỉ dùng huyền học mà bản thân học được để tính quẻ, bói toán thôi.

Nhưng vì chuyện này có liên quan đến an nguy của sư phụ, Ngô Song không yên lòng nên quyết định sử dụng năng lực này để dự đoán tương lai.

Ngô Song tĩnh tâm, nhìn về phía sư phụ, cô thấy được vài chuyện của mấy ngày sau.

Những hình ảnh có liên quan đến Cát Trường Phong liên tục lướt qua mắt cô, ba ngày sau Cát Trường Phong đều ở cùng một chỗ với cô và Đào Nhiên. Đến ngày thứ tư, Ngô Song thấy có ba người đến hỏi thăm.

Ba người này gồm 2 lão 1 trẻ, người đi trước dẫn đường là Diệp Tử Hy!

Ngô Song chớp mắt, nếu là người do Diệp Tử Hy mang đến chắc là sẽ không gây tổn thương cho sư phụ đâu.

Cô tiếp tục xem, cô muốn biết hai người họ rốt cuộc có lai lịch gì, ai biết khi cô muốn nhìn kỹ diện mạo của hai người đó thì hình ảnh trong phút chốc liền biến mất...

Đầu Ngô Song đứng lên, mắt đau nhói!

Đây là lần đầu tiên cô dùng năng lực kia nhưng lại không thể nhìn rõ ràng được diện mạo của hai người kia!

Ngô Song giật mình, cảm giác này giống như lúc cô nhìn thấy sư phụ lần đầu tiên. Lúc ấy cô muốn xem cuộc đời của sư phụ nhưng lại bị hộ thân chân khí chặn lại.

Hiện tại cô muốn nhìn rõ hai người này cũng bị một lực lượng vô hình ngăn cản.

Cát Trường Phong chờ kết quả của tiểu đồ nhi, bởi vì hai năm qua trình độ của Ngô Song đã vượt qua ông.

Đột nhiên ông thấy sắc mặt đồ nhi đại biến, ông không khỏi cả kinh nói: “Song nhi, con làm sao vậy? Chẳng lẽ con cũng không tính ra được? Nếu như không tính được thì thôi không nên miễn cưỡng. Cô xem Thiên Cơ nhất định sẽ bị thiên phạt, công không thể tự làm tổn thương bản thân được.”

Ngô Song hít một hơi khôi phục tâm tình kinh ngạc rồi mới lên tiếng: “Sư phụ, dựa vào quái tượng, sẽ có người đến từ phương bắc, có tất cả 3 người. Nhưng ba người này có lẽ không gây ra chuyện gì, coi như là trung cát. Thời gian là ba ngày sau, chúng ta chuẩn bị tiếp khách là được.”

Cát Trường Phong nghe cô nói như vậy vẫn hỏi: “Nếu là trung cát, vì sao ngươi lại lo lắng như vậy?”

“Dạ...con không tính ra được ác triệu, cho nên mới lo lắng.” Ngô Song thuận miệng nói dối, cô không thể nói cho sư phụ biết cô có năng lực nhìn thấy tương lai, nhất định sẽ dọa sư phụ mất...

Khách tới một già một trẻ, nhất định là người tu hành có tu vi cao thâm, bằng không thì làm sao có khả năng ngăn cản cô xem chứ?

Nhưng người là do Diệp Tử Hy dẫn tới nên Ngô Song cũng không lo lắng bọn họ là người xấu.

Cát Trường Phong nghe lời này mới yên lòng, ông lắc đầu cười nói: “Được rồi, nếu tính không ra liền không cần thôi, cũng có thể là vì sư nhất thời ảo giác đâu? Chung quy vì sư già rồi, cảm ứng không thể bằng tuổi trẻ linh mẫn các ngươi được!”

Thấy Cát Trường Phong đến an ủi, Ngô Song lập tức nhu thuận nói: “Sư phụ, người một chút cũng không già! Cảm ứng của đồ nhi còn xa mới đuổi kịp người! Người đừng nói mình già, con còn muốn đuổi kịp người nha!”

Kỳ thật Ngô Song đều nói thật, nếu nói về chuyện tu vi huyền học, cô căn bản kém sư phụ rất nhiều. Chẳng qua vì cô có bí giấu siêu cấp nghịch thiên này cho nên cô mới có thể có cái sanh “Thông minh tuyệt đỉnh” trong giới huyền học mà thôi.

Vấn đề ác triệu cứ thế bị sư phụ bỏ qua, Ngô Song tuy trong lòng còn lo lắng nhưng vì không thấy được cái gì nên cũng tạm thời buông lỏng chuyện này.

Đến trưa, Ngô Song vốn muốn ăn cơm cùng sư phụ nhưng Trần Hồng Vũ và Văn Tĩnh gọi điện tới tìm cô...

Đối với chuyện của hai người này, Ngô Song đành phải chào sư phụ đi về nhà...

Ngô Song trở về nhà chưa kịp vào nhà đã nghe thấy rất ồn ào rồi...

Không chỉ có Hồng Vũ, Văn Tĩnh mà còn có cả âm thanh của Lương Mạt, còn có cả em, họ Lưu Lâm.

Lưu Lâm chính là con trai của Trang Đông Mai, tám năm trước là đứa bé do Ngô Song đặt tên cho.

Cậu em họ này không biết vì sao rất thân với cô, sau khi nghe nhiều chuyện kinh ngạc của chị họ, Lưu Lâm càng ngày càng quấn lấy cô! Mỗi lần nghỉ đông hay nghỉ hè, Lưu Lâm đều đến nhà Ngô Song chơi, đến còn nhiều hơn so với Trần Hồng Vũ.

Không ngờ tiểu tử này cũng đến rồi cũng đến rồi, Ngô Song không khỏi đau đầu một trận.

Cô mới vào cửa, Lưu Lâm đã nhào tới: “Biểu tỷ về rồi! Biểu tỷ vừa rồi Tĩnh tỷ và Mạt tỷ nói sau khi ăn cơm xong sẽ đi bơi, tỷ mang ta đi cùng có được không?”

Ngô Song vừa thấy hấn quần đến, vội vàng đẩy ra: “Trẻ con ra chỗ khác chơi đi@ Các chị đi bơi, người đi theo làm gì? Nhỡ ngã thì làm thế nào?”

“Biểu tỳ, ta cũng biết bơi, chị mang em đi cùng nha!”

Lưu Lâm bấu mỗi làm nũng, đang chuẩn bị cuốn lấy cô lần nữa thì Trần Hồng Vũ đi tới, xách hấn sang một bên.

Trần Hồng Vũ đã sớm không ưa tiểu gia hỏa này, hôm nay thấy hấn lại cuốn lấy Ngô Song liền chạy đến dạy dỗ: “Nhóc con, người nói chuyện không thể thành thật một chút có được không? Đừng suốt ngày cuốn lấy chị nữa!”

“Hừ!” Lưu Lâm bị kéo ra, bất mãn tròn trắng mắt, nhưng hấn biết mình không phải đối thủ của người này, đành phải ngoan ngoãn ra chỗ khác chơi...

Ngô Song mới thoát thân xong lại bị Văn Tĩnh với Lương Mạt quấn đi.

Văn Tĩnh hứng phấn kéo tay cô nói: “Hừu Hừu, vừa rồi Mạt Mạt nói thị trấn Tây giao mới mở một trung tâm bơi lội, ăn cơm xong chúng ta tới đó chơi đi?”

Huyện Phụng Vĩ gần đây mới xây nên một cái trung tâm bơi lội, nghe nói rất được, hiện tại trời cũng nóng có rất nhiều người đi bơi, hơn nữa còn miễn phí, chưa có thu phí.

Từ Văn Tĩnh vừa nghe Lương Mạt nói đến chuyện này lập tức muốn tới đó chơi. Hai người nói chuyện thì không may bị Lưu Lâm nghe được nên mới đòi đi theo, cho nên mới xuất hiện một màn kia.

Ngô Song nghe thấy hai người nói đến trung tâm bơi lội thì đột nhiên nhớ tới một chuyện, lập tức gật đầu đáp ứng: “Được, vậy ăn cơm xong chúng ta sẽ tới đó! Nhưng ta nói trước ta không xuống nước đâu. Nếu các người xuống nước thì tự mình chơi, ta đi qua đó có chút việc.

“Này, xuống nước thì có làm sao? Chẳng lẽ người còn thẹn thùng sao? Mạt Mạt cũng không thẹn thùng đâu!” Văn Tĩnh bất mãn, cười nói muốn cô đi cùng.

Ngô Song lắc đầu: “Không, ta qua đó quả thật có chuyện cần làm. Hai người chơi vui vẻ là được rồi, nếu không thì có thể đi cùng ta, ta muốn đi tìm một số thứ.”

Cô sống hai kiếp rồi còn thẹn thùng trước cái lũ trẻ con này sao? Sở dĩ cô không đi bơi là vì có chuyện quan trọng thật.

Ở kiếp trước, vào năm 2000, có một đoàn người khảo cổ đến khai quật, tìm được Cổ Thành.

Cái Cổ Thành kia trải qua ngàn năm vẫn được bảo toàn khá nguyên vẹn, tuy không có người ở, nhưng tường thành thì vẫn có hoa văn khắc họa rõ ràng.

Năm ấy, chuyện này làm chấn động cả nước, thậm chí còn có rất nhiều khảo cổ học giả trên thế giới đến đây xem xét.

Sau này vì có tòa Cổ Thành này mà Vân Thủy trấn mới trở thành nơi du lịch văn hóa lí tưởng, đồ cổ trong trấn phát triển rất nhanh, Vì vậy trong thời gian ngắn ngủi ba năm liền phát triển thành trấn du lịch nổi tiếng, kinh tế cũng phát triển rất nhanh chóng.

Trung hợp huyện Phụng Vĩ lại gần với chân núi của tòa cổ thành này.

Nếu như Ngô Song nhớ không lầm, tòa Cổ Thành kia cách trung tâm bơi lội này cũng không xa.

Chính vì gần tòa Cổ Thành nên lợi ích mang về huyện Phụng Vĩ rất nhiều, chính vì như vậy mà huyện Phụng Vĩ đã được nâng cấp thành Thành phố Phụng Vĩ.

Hiện tại tòa Cổ Thành kia chưa có người phát hiện ra, nếu Ngô Song đến trước một bước không biết cô có thể thấy được cái gì hay ho không??? Có thể nhận được phần thưởng gì của chính phủ không? *hắc hắc*

Có thể không có phần thưởng nhưng nhất định sẽ được ghi chép trong sách sử.

Ngô Song nghĩ vậy có chút hưng phấn, mấy năm nay cô cũng khá xuôi gió nên cũng quên chuyện này.

Nếu hôm nay hai người họ không nói đến trung tâm bơi lội thì Ngô Song chắc cũng quên chuyện này rồi. Cô không để ý chuyện có được chính phủ khen ngợi hay không, cô cũng muốn đến xem có bảo bối gì không? Dù sao cũng được trở về quá khứ, một mảnh vỏ sò cô cũng có giá trị về sau.

Từ Văn Tĩnh thấy Ngô Song có việc muốn làm thật nên cũng không quấn lấy cô nữa, chuyển sang bàn luận cùng Lương Mạt.

Ngược lại Trần Hồng Vũ nghe thấy cô muốn đi tìm đồ thì nói: “Hừu Hừu người muốn tìm cái gì? Ta giúp người tìm?”

Dù sao hấn đến đây cũng là vì Ngô Song, hôm nay khó có được lúc Văn Tĩnh đi chơi với Lương Mạt, sẽ không cướp người với hấn, hấn đương nhiên phải nắm chắc cơ hội này.

Ngô Song không nói nhiều lời, chỉ là đồng ý cho hấn đi theo.

Sau bữa cơm trưa, bốn người đồng loạt xuất phát, Từ Văn Tĩnh, Lương Mạt đi trung tâm bơi lội, Ngô Song với Trần Hồng Vũ đi tìm manh mối.

Lưu Lâm chơi xấu muốn đi theo, cuối cùng Ngô Song cũng không dẫn hắn đi theo. Chung quy lát nữa cô còn phải leo núi, trời nóng như vậy, Lưu Lâm bị cảm nắng thì làm thế nào?

Bốn người bơi xong liền phân ra, cuối cùng thì Trần Hồng Vũ cũng có cơ hội đi một mình với Ngô Song, kích động đến đỏ cả mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Cao thủ sơn lâm

Núi Phụng Vũ nằm ở phía bắc huyện Phụng Vũ, dài 30km, trung tâm bơi lội kia được xây ngay dưới chân núi Phụng Vũ nhưng lại ở phía Tây.

Ngô Song, Trần Hồng Vũ sau khi chia tay hai người kia thì bò lên núi Phụng Vũ luôn.

Nếu như cô nhớ không nhầm thì đi từ phía Tây chân núi đi ngang qua một chút là tới phạm vi khai quật Cổ Thành.

Trần Hồng Vũ vốn muốn toàn tâm tùy ý đi theo Ngô Song nhưng hắn đi không nổi a...

Dù sao hiện tại cũng là mùa hè tháng bảy, lại giữa trời nắng trang trang bò lên núi, hắn lại chưa tu luyện bao giờ nên thể chất không thể so được với Ngô Song, hắn làm sao mà chịu được?

Bởi vậy khi mới leo được một đoạn, Trần Hồng Vũ phải dừng lại lau mồ hôi nói: “Ngô Song, ngươi muốn tìm cái gì vậy? Trời nóng quá, chúng ta dừng lại nghỉ ngơi một chút có được không?”

“Ài...” Ngô Song quay đầu nhìn thấy hắn mệt như vậy, không khỏi thở dài.

Cô nghĩ Trần Hồng Vũ là con trai nên không lo bị cảm nắng nhưng lại quên tổ chất cơ thể hắn không tốt lắm!

Ngô Song nhún mảy đưa khăn giấy cho hắn: “Tiểu Vũ, ta muốn sang phía bên kia tìm đồ. Hay là ngươi trở lại tìm Tiểu Tĩnh, Mạt Mạt chơi đi? Dù sao ta cũng không mệt, ngươi ở lại cùng ta chỉ sợ ngươi không chịu được đâu.”

Trần Hồng Vũ nhận khăn tay lau mồ hôi, không cam lòng cứ thế đi về, cắn răng kiên trì nói: “Ngươi đừng lo lắng, ta có thể đi tiếp! Vừa rồi ta chưa thích ứng được, bây giờ đã đỡ hơn rồi. Đi thôi, ta cùng ngươi đi sang bên kia núi, mặc kệ ngươi muốn tìm cái gì ta cũng đi cùng ngươi.”

Ngô Song khuyên hắn vài câu nhưng hắn cứ kiên trì muốn đi theo. Ngô Song lắc đầu bất đắc dĩ lại phải mang hắn đi cùng.

Trên núi cây cối rậm rạp, bóng cây che khuất ánh mặt trời, trong rừng cây nhiệt độ cũng giảm đi chút ít. Nhưng vì leo núi nên thể lực tiêu hao khá nhiều. Nhưng loại thiếu gia Trần Hồng Vũ thì khác, hàng ngày không rèn luyện nhiều nên mới cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Nhưng hắn còn trẻ tuổi, thể lực không bằng Ngô Song nhưng sau một thời gian thích ứng được rồi nên cũng tốt hơn ban đầu nhiều.

Hai người đi được hơn một giờ đồng hồ thì cũng đi qua được núi Phụng Vũ.

Lúc xuống núi thì thoải mái hơn nhiều, Trần Hồng Vũ đứng đón gió rừng nhẹ nhàng, nói với Ngô Song: “Ngươi xem, ta vẫn có thể đi cùng ngươi sang tận bên này đây? Về sau đừng có mà khinh thường ta, chỉ cần ngươi muốn làm gì ta cũng có thể làm cùng, dù có mệt, có khó ta cũng có thể làm được.”

“Ngươi đừng có mạnh miệng như vậy, đợi đến lúc trở về ngươi còn bỏ nổi nửa không? Đến lúc đó đừng có than mệt.” Ngô Song cười, không trả lời lại câu nói của hắn.

Tiểu tử này càng ngày càng khó ứng phó rồi, không lúc nào là không thể hiện tâm ý của mình, Ngô Song biết rất rõ nhưng luôn làm bộ nghe không hiểu.

Hai người đi xuống sườn núi, sắp đi tới phía trước Ngô Song đột nhiên dừng lại.

“Ngô Song, sao lại không đi tiếp thế? Tìm được rồi sao?” Trần Hồng Vũ tò mò đi đến bên cạnh Ngô Song nhìn trái nhìn phải: “Ngô Song, đến cùng là ngươi muốn tìm cái gì vậy? Trong núi này ngoài cây thì là cỏ, ngươi không phải đến đây hái thuốc chứ?”

Ngô Song lắc đầu, ra hiệu im lặng: “Không được nói, ta mới nghe thấy một chút động tĩnh, để ta tập trung nghe một chút.”

Trần Hồng Vũ biết Ngô Song học Cát Trường Phong rất nhiều thứ về bản lĩnh Huyền Học, lập tức nín thở không lên tiếng.

Ngô Song cúi đầu lắng nghe, vừa rồi cô đột nhiên nghe thấy được âm thanh một dòng khí phá không boong boong.

Thứ âm thanh này đối với người thường mà nói là rất khó nghe, mà dù họ có nghe được cũng không biết đây là tiếng gì. Nhưng đối với Ngô Song mà

nói, cô biết đây chính là âm thanh do người tu luyện nội gia đang công kích cái gì đấy...

Chỉ có công phu kết hợp với nội lực mới có thể ngưng tụ chân khí đi công kích.

Ví dụ như Đào Nhiên hiện tại, hắn không thể dùng chân khí công kích nhưng có thể dùng chân khí để bảo vệ cơ thể mà thôi. Đào Nhiên khổ luyện hơn hai mươi mấy năm mới được như vậy thì cũng có thể hiểu chân khí công kích này khó luyện như thế nào. Mà vừa rồi người kia lại phóng chân khí ra ngoài, hình thành mũi tên kêu boong boong.

Ngô Song tự nghĩ, lỡ như cô gặp được người này thì chỉ sợ cũng không thể thắng được hắn.

Tuy khởi điểm của cô cao hơn so với Đào Nhiên, thành tựu cũng nhiều hơn nhưng chung quy cô vẫn còn nông cạn phần này, dù cô có thể phóng chân khí ra ngoài thành công, nhưng cô lại không thể làm được giống như người kia.

Nghĩ đến đây, Ngô Song càng im lặng lắng nghe.

Đáng tiếc đợi một hồi lâu âm thanh kia cũng không vang lên nữa, khi cô ngắt lời Trần Hồng Vũ thì đã không thể phân biệt được vị trí của người kia.

Ngô Song nhíu mày nhìn về phía Trần Hồng Vũ, trong lòng thầm nghĩ: Xem ra, hôm nay không thể đồng hành cùng hắn rồi! Không phân biệt được vị trí của người kia thì cô cũng không thể làm gì được, cô chỉ lo lắng lỡ như lát nữa gặp người kia, nếu là địch nhân, cô còn có thể tự bảo vệ bản thân nhưng cô không thể bảo vệ Trần Hồng Vũ được.

Trần Hồng Vũ thấy cô sắc mặt không tốt vội hỏi: “Ngô Song, làm sao vậy? Người nghe được cái gì thế?”

Ngô Song không thể giải thích cho hắn chuyện chân khí nội gia kia, đành lắc đầu nói: “Không có gì, chúng ta đi thôi, có lẽ là ta nghe nhầm.”

“Vậy người đến đây là tìm cái gì? Người nói mau đi, như vậy ta mới có thể giúp người tìm a!” Trần Hồng Vũ hỏi.

Ngô Song cũng không biết mình tới tìm cái gì, cô chỉ đến thử vận may một chút thôi, vì thế thuận miệng đáp: “Ta tính ở núi bên này sắp có bảo bối ngàn năm xuất thế cho nên mới đến nhìn một cái. Về phần bảo bối này là cái gì ta cũng không biết.”

“Thật sao? Bảo bối ngàn năm xuất thế? Vậy nhất định là đồ cổ Đồi Đường.” Trần Hồng Vũ mở to hai mắt, mặt hưng phấn.

Trần gia chính là làm đồ cổ nên hắn lâu dần cũng thấm, do vậy cũng rất hứng thú với đồ cổ. Vừa nghe Ngô Song nói muốn tìm đồ cổ, tinh thần của hắn lập tức tăng lên gấp bội.

Ngô Song cười: “Quê này, ta cũng không biết là có đúng không nữa, đi tìm rồi mới biết.”

Trần Hồng Vũ mấy năm nay đã lĩnh giáo được bản lĩnh của Ngô Song, bởi vậy hắn rất tin tưởng quê này của Ngô Song, liền tục gật đầu khẳng định: “Quê này nhất định là thật! chúng ta mau đi tìm thôi!”

Hai người cười nói đi về phía trước, vừa bước một bước thì đột nhiên một cơn gió thổi tới, bụi cát nhám thẳng hai người bay tới.

Trần Hồng Vũ không biết là có chuyện gì, chỉ nghĩ là gió nhẹ thổi lên, vội vàng phản xạ có điều kiện nhắm mắt lại. Còn Ngô Song thì trầm xuống, lập tức bước lên chắn cho Trần Hồng Vũ.

Cô vội phóng chân khí ra ngoài, ngăn trở tất cả cát bụi ở bên ngoài, ôm quyền cất cao giọng nói: “Xin hỏi cao nhân phương nào? Vì sao muốn làm khó chúng tôi?”

Trần Hồng Vũ nghe thấy cô nói như vậy cũng kinh ngạc, đang muốn hỏi là có chuyện gì xảy ra thì đột nhiên xuất hiện một người trẻ tuổi đến nhanh như gió.

Người trẻ tuổi này, mày kiếm mắt sáng, ngũ quan như đao khắc, thâm thúy lãnh ngạo, đôi mắt dài hẹp, đen lãnh không một chút độ ấm, phảng phất như u linh xuất hiện trước mắt hai người.

Hiện tại rõ ràng là giữa ban ngày, hắn cũng rõ ràng đứng ở trước mặt nhưng toàn thân lại phát ra khí tức lạnh lùng khiến cho người ta cảm thấy hắn đang đứng trong bóng tối âm trầm..

Ngô Song chỉ quét mắt nhìn hắn một cái liền nhận ra, người này tuyệt đối là cao thủ! Bởi vì quanh người hắn có nguyên khí cực kì hùng hậu, Cát khí bao quanh người hắn rất nồng hậu, dĩ nhiên là hắn cũng tu luyện Thiên địa nguyên khí chính tông!

Đây là lần đầu tiên Ngô Song gặp người giống cô, cũng tu luyện Thiên địa nguyên khí, nhưng biểu tình người này đích thực quá lạnh lùng, đến cô cũng không thể đoán được đây là địch hay bạn nữa?

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Toàn Chân Thanh Nguyên Tử

Bởi vì không thể phân biệt được người trước mắt là bạn hay địch mà sau lưng cô còn có Trần Hồng Vũ, Ngô Song không khỏi lo lắng, đành phải dùng năng lực ‘nhìn thấy tương lai’ để xem xét người kia.

Nhưng khi cô mới liếc mắt nhìn qua thì người trẻ tuổi kia liền nhíu mày, đôi mắt lạnh lùng ấy lập tức nhìn thẳng vào mắt của cô.

Mặt hấn vốn lạnh lùng nhưng cái nhíu mày này lại khiến khí tức quanh người hấn thêm băng lãnh hơn.

Ngô Song trong lòng thất kinh, cô không ngờ người trẻ tuổi này lại có thể cảm nhận được cô đang dò xét hấn?

Mấy năm nay năng lực này của cô đã thăng cấp rất nhiều, ngay cả khi dò xét sự phụ cũng không dễ dàng bị phát hiện, không ngờ thanh niên trẻ này lại có thể nhận ra. Chẳng lẽ vì hấn là người tu luyện Thiên địa huyền khí sao?

Nhìn cái gì cũng không thấy, trong lòng Ngô Song cảm thấy bất an, đành hỏi trực tiếp: “Ngươi là ai? Vì sao lại muốn chặn đường chúng ta?”

Người trẻ tuổi kia không đáp, chỉ nhìn cô với ánh mắt sâu không thấy đáy...

Ánh mắt hờ hững tĩnh mịch như thế là lần đầu tiên Ngô Song nhìn thấy...

Ánh mắt này quả thực làm cho người ta không thoải mái, trong mắt hấn mọi người đều có cảm giác như bản thân mình không tồn tại...

Ngô Song bị hấn nhìn liền nhíu mày, còn Trần Hồng Vũ ở sau lưng cô đã không chịu được.

Tuy rằng Trần Hồng Vũ có chút sợ hãi khí tức trên người này nhưng là hấn nhìn chăm chăm Ngô Song như vậy Trần Hồng Vũ mới lên cơn tức.

Trần Hồng Vũ nhìn không được chạy đến phía trước mắng: “Mẹ, ngươi nhìn cái gì mà nhìn? Ngươi muốn thế nào? Cho ngươi biết, ngươi tốt nhất ngoan ngoãn cút sang một bên, bằng không ngươi nhất định sẽ phải chịu hậu quả này!”

Loại chuyện mắng người, uy hiếp này Trần Hồng Vũ rất ít khi làm.

Nhưng hôm nay ở trước mặt người trẻ tuổi này, hấn đột nhiên cảm nhận được sự áp bức mà trước giờ chưa từng bị, áp lực này khiến hấn nhịn không được phải mở miệng mắng.

Nhưng sau khi hấn mắng xong, người kia vẫn không có phản ứng gì, thậm chí cũng không thèm liếc hấn một cái, vẫn đang chăm chú nhìn Ngô Song.

Ngô Song cảm thấy tình huống này có chút dị...

Rõ ràng, người trẻ tuổi này có tu vi rất là cao thâm! Thậm chí cô cũng không phải đối thủ của hấn.

Nhưng ngoại trừ ánh mắt lạnh lẽo kia thì này giờ hấn cũng không nói câu nào?

Chẳng lẽ người này bị câm? Hay là hấn không phải người Hoa cho nên nghe không hiểu lời bọn họ nói?

Ngô Song nghi hoặc lại thăm dò một câu: “Xin hỏi họ Quý đại danh? Sao lại ngăn chúng tôi lại? Nếu không có chuyện gì thì chúng ta xin phép đi trước!”

Ngươi kia nghe xong cũng không trả lời.

Ngô Song đoán không ra ý hấn, dứt khoát đẩy Trần Hồng Vũ nói: “Thôi, chúng ta đi thôi, có lẽ hấn không hiểu chúng ta nói gì đâu!”

“Nghe không hiểu? Bạo dạng của hấn mà nghe không hiểu sao? Hừ, ta muốn hấn trả lời ta.” Trần Hồng Vũ tức giận không thôi, chửi thầm qua người hấn.

Đúng lúc Ngô Song muốn cất bước đi thì hấn cũng mở miệng nói bốn chữ: “Ngươi không thể đi!”

Cô không thể đi?

Ngô Song ngăn người, lập tức trở nên cảnh giác hơn, chẳng lẽ người này muốn đến chỗ cô ???

Nếu là hướng này thì Ngô Song cũng không lùi lại, nhướn mày hỏi: “Ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi biết ta sao? Ngươi muốn làm cái gì?”

Cứ tưởng hấn sẽ trả lời nhưng ai biết sau khi cô hỏi thì hấn trầm mặc, đứng chỗ đó nhìn cô.

Ngô Song mặt đen thui! Nếu ngươi không nói thì đầu võ đi! Cô không tin người này mạnh mẽ tới mức cô không thể đánh bại được?

Chỉ cần hấn không lấy Trần Hồng Vũ uy hiếp thì cô cũng không sợ.

Lập tức Ngô Song nói với Trần Hồng Vũ một câu: “Tiểu Vũ, ngươi tránh xa ra một chút, xem ra tiểu tử này muốn ăn đòn rồi!”

Nói xong Ngô Song đá mạnh một cước đi tới chỗ người kia, lập tức vọt lên, nhào đến phía trước.

Cô không có thời gian mà đánh nhau với hắn đâu, cô chỉ muốn nhanh đi tìm bảo vật ngàn năm kia thôi.

Người kia thấy cô tấn công tới thì thân mình chỉ hơi hơi nhấc mình ra một chút là có thể tránh được chiêu của cô...

Thấy Ngô Song đã ở trước mắt, đã nhảy mấy bước xa, hắn vung tay lên, một cổ nguyên lực hùng hậu trong tay hắn hiện ra, nháy mắt hắn đã ở trước mặt Ngô Song rồi.

Bị cổ nguyên lực kia áp bức, Ngô Song không thể không lùi lại.

Như thế, kết quả là cô lại bị hắn buộc về chỗ cũ!

Ngô Song tức giận không thôi, thế nhưng cô lại bại dưới một chiêu của hắn? Chẳng lẽ người này cho rằng cô sẽ không đánh lại hắn sao?

Nếu người lấy nguyên khí tấn công ta thì cô cũng đành phải phụng bồi thôi.

Tâm pháp bắt đầu vận chuyển, nguyên khí trên người cô ngưng tụ lại thành Vu trường, Ngô Song không chút lưu tình nào xuất chiêu!

Một chương này của cô vốn mang uy lực phá nát cỏ cây nhưng mà chương này của cô cũng không đánh đến, chỉ một cơn gió nhẹ thổi tới, lập tức hai người giằng co liên tục, nguyên khí sôi trào.

“Ai, ai, cái tiểu nha đầu này đừng đánh, coi như nể mặt lão đừng chấp đồ đệ ngọc này của ta, lão thay hắn bồi tội có được không?”

Ngô Song đang kinh ngạc vì chương lực của mình vừa bị đánh vỡ, đột nhiên trong rừng lại nhảy ra một lão đạo sĩ tóc bạc?

Lão đạo kia thân, một thân đạo bào màu trắng, đầu bạc chải thành một cái cao kế bàn ở trên đầu, trên cằm lưu lại một ngón tay dài chòm râu bạc phơ, trong tay còn cầm một cái tuyết trắng phát trần.

Quanh người hắn trên dưới trừ bỏ mặt ngoài cười tùm tùm thì tất cả đều là màu trắng, đột nhiên nhìn thấy, quả thực có chút giống như là thần tiên từ trong tranh bước ra.

Ngô Song vừa thấy lão đạo này, lập tức thu thế đứng im.

Lão đạo này đích thực sâu không lường được, chỉ bằng một trận gió nhẹ liền phá vỡ chương lực của cô, nhưng lại không khiến cô cảm giác được! Cái này cũng quả đáng sợ rồi! Loại trình độ tu vi này, quả thực có thể sánh vai cùng sư phụ cô!

May mắn lão đạo này là người phân rõ phải trái, thoát nhìn cũng rất hiền hòa.

Ngô Song hít một hơi, đang muốn ôm quyền tập lễ, lão đạo kia đã cười ha ha nói.

Chỉ nghe thấy hắn khen ngợi cô: “Tiểu nha đầu, công phu rất tốt, ngươi cũng tu luyện Thiên Địa nguyên khí sao? Tuổi còn nhỏ mà có thể đạt tới nguyên khí chi cảnh bậc ba, suýt bắt kịp tiểu đồ đệ ngọc của ta rồi. haha. Không biết ngươi là đệ tử nhà ai?”

Ngô Song quần bách, sau khi nghe lão nhi đầu khếch lệ còn so sánh với đồ đệ hắn, lại còn nói không bằng đồ đệ hắn?

Nhưng khi nghe lão đạo này nói, Ngô Song rốt cuộc cũng có thể xác nhận, cô quả thật không phải đối thủ của tên mặt than kia, xem ra chính bản thân cô còn phải cảm tạ lão đạo này tới đúng lúc, bằng không nếu tiếp tục đánh thì cô nhất định sẽ rất khó coi.

Ngô Song thấy lão đạo không có ác ý liền thân nhiên báo lên sư môn. Nhưng vì để an toàn nên cô cũng không nói ra tên sư phụ với tên của mình, chỉ đơn giản nói: “Văn bối chính là đệ tử Vọng Tiên Môn, không biết cao tính đại danh tiền bối là?”

“Nga? Ngươi là đệ tử Vọng Tiên Môn? Khó trách ngươi vừa rồi công pháp của ngươi và của Cát lão đầu có điểm giống, ngươi là đồ tôn Cát lão đầu? Hay là tiểu đồ đệ của hắn? Nếu ngươi ở đây thì xem ra Cát lão đầu nhất định ở trong Hoàn Tĩnh rồi!”

Lão đạo kia nghe nói ba chữ “Vọng Tiên Môn”, tựa hồ không chút nào bất ngờ, ngược lại vuốt chòm râu nói ra ba chữ “Cát lão đầu”.

Ngô Song hoảng sợ, “Cát lão đầu” trong miệng lão đạo này sẽ không phải là chỉ sư phụ của cô chứ? Chẳng lẽ lão đạo này quen biết sư phụ?

Nghe khẩu khí của lão đạo này, tựa hồ bọn họ còn rất quen, ít nhất cũng phải có chút giao tình.

Ngô Song vội vàng nghiêm nghị hành lễ nói: “Văn bối Ngô Song, tám năm trước bái vào Cát sư môn hạ. Hôm nay nếu có thể gặp được tiền bối, kính xin tiền bối báo cho biết tục danh, văn bối sẽ báo cho sư phụ một tiếng có lão bằng hữu tới.”

Lão đạo kia vừa nghe Cát Trường Phong ở gần đây thật thì mới cười ha ha: “Ha ha, thì ra Cát lão đầu ở đây thật, tốt quá, lão đạo ta không cần leo núi

lợi sông rồi! Tiểu nha đầu, lão đạo ta hiệu là Thanh Nguyên Tử, đây là đồ đệ của ta Lục Hành, ngươi còn phải gọi hắn một tiếng sư huynh. haha”

Ngô Song vừa nghe “Thanh Nguyên Tử”, lập tức tròn mắt lên, vì cái hiệu này cô nghe sư phụ nói đi nói lại rất nhiều lần rồi!

Theo sư phụ kể, cả đời ông hành tẩu trong giang hồ, bất luận là đấu võ hay đấu pháp chỉ thua người, ông đã thua Thanh Nguyên Tử phái Toàn Chân về khoản luận võ!

Dù thua nhưng sau này hai người lại trở thành bạn tốt. Chỉ là sư phụ thích đi du lịch mọi nơi mà Thanh Nguyên Tử thì luôn bế quan ở núi Chung Nam không đi nhiều nơi cho nên mới có cơ sự như ngày hôm nay!

Nhưng mấy năm nay, sư phụ cũng không có quên vị lão bằng hữu này, ngược lại luôn nhắc nhở trước mặt Ngô Song với Đào Nhiên, cho nên Ngô Song đối với danh hiệu này cũng không hề xa lạ mà là phi thường quen thuộc.

Nghe vậy, Ngô Song vội vàng hành lễ: “Thì ra là Thanh Nguyên Tử tiền bối, Lục sư huynh, Ngô Song thất lễ! Nghe tiền bối nói thì ngài đến nơi này là để tìm sư phụ ta? Vậy không bằng ta mang các người đi cho nhanh?”

Thanh Nguyên Tử cao hứng gật gật đầu: “Được, tiểu nha đầu mau mau dẫn đường a, ta tìm sư phụ ngươi thật sự là rất lâu a!”

Ngô Song gật đầu gọi Trần Hồng Vũ về, vì hôm nay có khách quý nên chuyện tìm bảo tạm gác lại, bằng không nếu cô để mặc họ nhất định sẽ bị sư phụ răn dạy.

Cô đang chuẩn bị cất bước dẫn họ xuống núi thì tên mặt lạnh như băng Lục sư huynh đột nhiên nói có khách quý tới thăm hỏi, hôm nay cái này tầm bảo hoạt động tự nhiên liền muốn tạm dừng, bằng không nằng nặc là vắng vẻ Thanh Nguyên Tử, chắc là phải bị sư phụ răn dạy.

Nàng đang chuẩn bị cất bước dẫn bọn hắn xuống núi thì cái kia vẫn lạnh như băng Lục sư huynh đột nhiên lại nói chuyện.

“Từ từ.” Lục Hành lên tiếng ngăn lại Ngô Song, ánh mắt lại nhìn về phía Thanh Nguyên Tử nói: “Sư phụ, cô ta biết tính toán có thể là cũng đang đi tìm bảo.”

Dù đang nói chuyện với sư phụ nhưng hắn vẫn nhìn chằm chằm vào Ngô Song, vẫn là ánh mắt lạnh nhạt, không độ ẩm độ.

Ngô Song một bên nhìn hắn, cảm thấy hắn giống như quái vật ý...

Thanh Nguyên Tử nghe Lục Hành nói như vậy, kinh ngạc nhìn Ngô Song nói: “Tiểu nha đầu, ngươi cũng tính ra nơi này có bảo bối sao? Hay là sư phụ ngươi nói cho ngươi biết chuyện này? Nếu ngươi cũng đến tầm bảo thì không bằng ngươi nói một chút dị tượng đi, xem bảo bối này nó ở nơi nào. Sau đó chúng ta cùng nhau đi tìm có được không?”

Ngô Song sững sờ, cô cũng không nghĩ họ cũng đến đây để tìm bảo, khó trách vị Lục Hành kia luôn ngăn không cho cô đi, thì ra là muốn hợp tác.

Lão đạo thấy cô không nói chuyện, vuốt râu nói thêm: “Tiểu nha đầu, không nói dối ngươi, lần này ta với Hành Nhi xuống núi có hai chuyện: Một là tìm sư phụ ngươi, hai chính là tìm món bảo bối này! Chỉ là ta tính đi tính lại thấy nó xuất hiện ở vùng này nhưng không biết nó xuất hiện cụ thể ở đâu, không biết ngươi có manh mối gì không?”

Ngô Song nghĩ dù sao thì cũng cách Cổ Thành quá xa, bảo bối nhất định là hai cái, cô cũng không có tham, hiện tại cũng có thể chia sẻ địa điểm.

Thanh Nguyên Tử vừa nghe thấy cô nói bảo bối ở dưới chân núi, không khỏi lắc đầu nói: “Tiểu nha đầu, bảo bối kia ở giữa núi làm sao chạy đến chân núi được? Chẳng lẽ ngươi không tin chúng ta sao? Ngươi không cần lo lắng, linh vật thường tự nhận chủ nên nếu nó có nhận ngươi làm chủ thì chúng ta sẽ không lấy của ngươi nữa. Vì cướp được cũng không dùng được!”

Ngô Song nghe nói như thế không khỏi sững sờ, linh vật gì a? Đồ cô muốn tìm rõ ràng là đồ cổ a, lão đạo này nói thế nào vậy? Bảo bối hình như lại biến thành vật sống sao? Chẳng lẽ bọn họ muốn tìm “bảo bối” cùng chỗ với cô sao?

Câu cất chứa, cầu phiếu phiếu ~ hai ngày nay phiếu phiếu tựa hồ giảm xuống mị, các bạn phiếu phiếu đi đâu vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Tâm bệnh

Ngô Song không hiểu bọn họ đang nói chuyện gì liền tò mò hỏi: “Tiền bối, các người đến cùng là muốn tìm cái gì a? Thứ ta muốn tìm chỉ là đồ cổ thôi, hình như đồ hai người tìm lại là đồ sống? Chẳng lẽ huyện Phụng Vĩ này còn có bảo vật khác sao? Ta ở đây lâu như vậy tại sao lại không biết chuyện

này nhỉ.”

Thanh Nguyên Tử nghe cô nói như vậy không khỏi sửng sò, lập tức cười nói: “Thì ra nha đầu nguoi cũng không biết nơi này có bảo bối. Những vật chết kia thì có gì mà hiếm lạ? Xem ra nguoi bị sự phụ lay nhiễm rồi, còn nhỏ như vậy mà cũng thích đồ cổ.”

Sau khi nghe Ngô Song nói, Lục Hành liếc nhìn cô.

Ngô Song bị hấn nhìn có chút không thoải mái, tuy hấn không nói gì nhưng Ngô Song luôn cảm thấy ánh nhìn này của hấn hình như có chút thất vọng.

Hấn đang thất vọng cái gì vậy? Thất vọng vì cô có tu luyện mà không thể cảm nhận được ở đây có linh vật sao? Hay là thất vọng vì cô coi trọng đồ cổ?

Ngô Song đang suy đoán ánh mắt của Lục Hành thì Thanh Nguyên Tử lại nói: “Tiểu nha đầu, nguoi tu luyện thiên địa huyền khí đáng ra nên cảm nhận được khí tức ở đây khác với chỗ bình thường mới đúng chứ? Nguoi không thấy ở đây có chút khác biệt nào sao?”

Ngô Song vừa nghe xong thầm nghĩ: Thì ra vị sư huynh mặt than kia đang thất vọng về khả năng cảm nhận nguyên khí của cô!

biến hóa mới đúng! Nguoi không cảm thấy không khí ở chỗ này so với những chỗ khác có điểm khác nhau sao?”

Cô có chút nghi hoặc, núi Phượng Vĩ này cô leo từ nhỏ đến giờ tại sao lại không cảm nhận được sự khác biệt chứ! Nếu nói ra thì chỉ một điểm, lên núi nóng hơn bình thường. Nhưng hiện tại là mùa hè nắng nóng oi bức là chuyện bình thường, không phải sao?

Ngô Song không thấy gì đặc biệt liền lắc đầu nói: “Tiền bối, văn bối ngu dốt, không cảm nhận được điều gì cả?”

“Không sao chuyện này cũng không vội!”

Thanh Nguyên Tử thấy cô thắc mắc không hiểu, lắc đầu cười nói: “Tiểu nha đầu, ta tính ra được ở chỗ này sẽ tìm được bảo bối, sau ba ngày nữa thì đến thành phố nhờ Tiểu Diệp Tử dẫn đến gặp sư phụ nguoi. Không ngờ đến đây thì gặp được nguoi, vậy mang ta đi gặp sư phụ nguoi trước đi! Tóm lại là bảo kia nằm ở chỗ này, sẽ không chạy đi chỗ khác, gặp sư phụ nguoi trước rồi nói chuyện này cũng không muộn.”

Ngô Song thấy ông không nói tiếp cũng ngại hỏi, lập tức dẫn họ đến gặp sư phụ mình.

Vì sư môn có khách quý đến thăm nên cô không thể mang Trần Hồng Vũ đi cùng được. Đến chân núi thì cô kêu Trần Hồng Vũ đưa Văn Tĩnh với Lương Mạt về nhà.

Trần Hồng Vũ có chút không vui, hấn khó khăn lắm mới tìm được cơ hội ở riêng với Ngô Song! Nhưng thấy Ngô Song nói như vậy hấn cũng không thể không nghe, hấn cũng không dám đi quấy rầy bạn bè của Cát tiên bối cho nên không tình nguyện đi về.

Sau khi hấn đi, Ngô Song mang sư đồ Thanh Nguyên Tử lên núi gặp sư phụ.

Đọc đường đi, chỉ có Thanh Nguyên Tử không ngừng hỏi về Cát Trường Phong mấy năm nay như thế nào còn Lục Hành thì một chữ cũng không nói.

Ngô Song càng ngày càng cảm thấy vị sư huynh này rất dị. Chẳng lẽ ngại ngừng trước mặt người lạ? Nhưng vừa nhìn mắt hấn, căn bản không giống như người yếu đuối, vậy thì tại sao lại không nói một câu nhỉ?

Trước sự nghi ngờ của Ngô Song, vị sư huynh này vẫn không một chút thay đổi, ngay cả chuyện kia khiến Thanh Nguyên Tử vui vẻ hấn cũng không có một chút cảm xúc nào. Không biết là hấn trời sinh mặt than hay tâm lý có vấn đề?

Ba người đều tu luyện nên bước chân cũng rất nhanh, không bao lâu đã đến tiểu viện của Cát Trường Phong.

Bọn họ chưa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng Cát Trường Phong cười nói ha ha: “Haha, thì ra là lão đầu tới, khó trách ta tính không ra vị khách quý này là ai. Nhưng nguoi tới sớm hơn một chút, đồ nhi ta tính ba ngày sau nguoi mới tới nha!”

Thanh Nguyên Tử nghe Cát Trường Phong nói như vậy, cũng thoải mái cười nói: “Haha, Cát lão đầu, ta cũng muốn đến tìm nguoi sớm hơn. Nguoi đi lung tung làm ta tìm nguoi rất khổ sở a!”

Hai vị lão nhân gặp mặt, ôm quyền cười nói vui vẻ, kinh hi không cần dùng lời cũng cảm nhận được.

Thanh Nguyên Tử nghĩ một chút, bỗng cả kinh nói: “Cát lão đầu, nguoi mới vừa nói, đồ nhi nhà nguoi tính ba ngày sau chúng ta mới đến sao? Chẳng lẽ do tiểu nha đầu này tính sao? Lợi hại lợi hại, nguoi lại có thể tính ra được lịch trình của lão đạo ta, thật không hổ danh là đệ tử Cát lão đầu!”

Thấy người khác khen đồ nhi nhà mình, Cát Trường Phong không khiêm tốn chút nào mà còn nói: “Đúng vậy, Song nhi trời sinh thông minh lanh lợi. Dù mới bái ta 8 năm nhưng trình độ của con bé đã cao hơn a một bậc! Hơn nữa lại còn tu luyện thiên địa nguyên khí cho nên tốc độ tu luyện rất nhanh. Lão đầu, năm đó ta thua nguoi nhưng đồ nhi này của ta không hấn sẽ thua nguoi đâu!”

“A, Cát lão đầu, xem bộ dạng đặc ý của nguoi kìa! Giống như chỉ có nguoi mới có đồ đệ giỏi chắc!” Thanh Nguyên Tử vừa nhìn đáng vẻ đặc ý của Cát Trường Phong, lập tức ngoắc tay kêu Lục Hành đến.

Hấn chỉ vào Lục Hành giới thiệu với Cát Trường Phong: “Cát lão đầu, nguoi xem đồ đệ của ta thế nào? Đừng tưởng rằng chỉ có mình nguoi mới có đồ

đệ tu luyện được thiên địa nguyên khí, đồ nhi của ta cũng không thua kém đâu! Hơn nữa Hành Nhi nhà ta đã tu luyện đến Ngũ thức chi cảnh, mạnh hơn nha đầu nhà ngươi một chút!”

Cát Trường Phong vừa rồi nhìn thấy Lục Hành đã sớm biết hắn là đồ đệ Thanh Nguyên Tử.

Tuy ông có tán hưởng hắn nhưng nghe lão đầu nói như vậy, Cát Trường Phong lắc đầu nói: “Không đúng, đồ nhi nhà ngươi làm sao mà so sánh với Song Nhi nhà ta được? Tuy hắn mạnh hơn Song Nhi một bậc nhưng ngươi cũng không nghĩ đến chuyện đồ nhi nhà ngươi lớn hơn đồ nhi nhà ta rất nhiều nha? Song Nhi nhà ta mới mấy tuổi chứ? Hơn nữa, đồ nhi nhà ngươi có tâm bệnh, tương lai tiến cao giai sẽ gặp nhiều khó khăn, có chỗ nào so được với Song Nhi nhà ta trời sinh linh thể chứ?”

Thanh Nguyên Tử còn muốn đấu cùng Cát Trường Phong về đồ đệ nhưng khi nghe ông nói như vậy, Thanh Nguyên Tử không thể so được nữa đành thở dài một hơi.

“Ài, Cát lão đầu ngươi nói không sai, Hành Nhi sớm đã tu luyện từ nhỏ lại lớn hơn nha đầu nhà ngươi, tiến cảnh cũng không không thể bằng.”

Thanh Nguyên Tử đầy mặt thương tiếc nhìn nhìn Lục Hành, lập tức nhìn Cát Trường Phong nói: “Cát lão đầu, lần này ta mang theo Hành Nhi xuống núi tìm ngươi, chính là muốn ngươi chữa bệnh cho hắn! Nếu ngươi thấy hắn có bệnh, không biết ngươi có thể trị bệnh này không?”

Ngô Song một bên nghe được liền kinh ngạc, cô không nghĩ hai sư đồ họ đến đây là muốn chữa bệnh cho Lục Hành! Nhưng tại sao cô lại không nhìn ra hắn bị bệnh gì nhỉ?

Xem ra, y thuật của cô còn kém xa so với sư phụ!

Ngô Song trong lòng tò mò, nhìn không được liền tưởng triệu hồi bí giấu ra nhìn một cái, nhưng cô lại lo lúc nữa cô sẽ bị Lục Hành bắt được thì thôi rồi. Cho nên mới im lặng nghe sư phụ nói.

Cát Trường Phong đã đoán được mục đích của bọn họ vì vậy khi nghe Thanh Nguyên Tử nói vậy, ông cũng không kinh ngạc, chỉ khẽ cau mày nói: “Bệnh này chỉ sợ khó trị. Thời gian ủ bệnh đã quá lâu rồi, nếu như 20 năm trước các ngươi đến tìm ta thì có lẽ ta có thể trị bệnh cho hắn. Nhưng đến bây giờ Các ngươi ở lại chỗ này một thời gian đi để ta nghĩ cách.”

Thanh Nguyên Tử nhìn Lục Hành lại thở dài một cái, đi theo Cát Trường Phong vào nhà.

Trong phòng, Đào Nhiên sớm đã pha trà xong.

Cát Trường Phong giới thiệu Đào Nhiên với sư đồ Thanh Nguyên Tử, rồi kêu Đào Nhiên qua chào hỏi họ, sau cùng mới phân phó: “Song nhi, tạm thời hết chuyện của con rồi. Con cùng Đào Nhiên xuống núi chơi đi, nhớ chiêu về nấu cơm là được. Hôm nay Thanh Nguyên đạo huynh đến thăm hỏi, ta phải hảo hảo tiếp đãi một chút!”

“Vâng, sư phụ.” Ngô Song hơi kinh ngạc, nhưng vẫn là nghe lời đi ra ngoài.

Đi ra ngoài sân, Ngô Song với Đào Nhiên nhìn nhau đều cảm thấy rất tò mò.

Đào Nhiên mở miệng nói trước: “Ta nghe nói Thanh Nguyên tiên bối chính là chương môn phái Toàn Chân, trước nay vẫn luôn ở núi Chung Nam Sơn, không tay chỉ bảo đệ tử nào cả. Nhưng lần này hắn mang theo một tục gia đệ tử tới cầu y thì vị Lục sư thúc kia nhất định có thân phận không đơn giản.”

Ngô Song cũng cảm thấy kỳ quái, gật đầu nói: “Đúng vậy, ta cũng cảm thấy hắn rất cổ quái, hơn nữa bệnh của hắn nhất định còn cổ quái hơn. Nhưng vì sao sư phụ lại không nói cho chúng ta biết? Thật khiến người ta tò mò mà.”

“Hắc hắc, tiểu sư thúc cũng tò mò sao? Không bằng chúng ta đi nghe lén một chút?”

Đào Nhiên chớp chớp mắt, ánh mắt xa xăm liếc phòng xa xa nói: “Dù sao lúc chế thuốc sư tổ nhất định cần chúng ta giúp. Nếu chúng ta không biết bệnh thì làm sao lấy thuốc được?”

Ngô Song thấy hắn đã nghe lén lại còn lấy cớ quang minh chính đại mới sợ, không khỏi cười cười.

Mấy năm nay cô với Đào Nhiên ở cùng một chỗ, sớm đã rất ăn ý, một người đi phía Đông, một người đi phía Tây, sau cùng là lặng lẽ chạy tới núp dưới cửa sổ nghe lén...

Trong phòng Thanh Nguyên Tử đang tại nói chuyện: “... Đứa nhỏ này lúc ấy mới 4 tuổi, chính mắt nhìn thấy ba mẹ mình bị giết, từ đó liền thay đổi, chỉ cần ở đó hắn liền sợ hãi, cuồng bạo. Ông nội hắn tìm rất nhiều danh y mà vẫn không chữa được cho hắn nên cuối cùng đành phải giao cho ta...”

Ngô Song nghe xong không khỏi chấn động, thì ra thân thể của Lục Hành lại thảm như vậy, khó trách hắn chẳng bao giờ để ý đến người khác.

Còn nhỏ như vậy mà gặp thảm cảnh thì tinh thần của hắn nhất định là bị tổn thương cực lớn. Chẳng lẽ bệnh của hắn chính là tâm bệnh?

Ngô Song bên ngoài suy đoán thì trong phòng Thanh Nguyên Tử lại nói tiếp: “Mấy năm nay, ta cố gắng tiêu trừ oán hận cùng sợ hãi trong lòng hắn nhưng đều thất bại. Vào mỗi đêm trăng tròn, hắn sẽ phát bệnh, khi phát bệnh hắn lại liền đại sát khắp nơi, trừ ta với ông nội hắn thì không ai có thể tiếp

cận hấn được. Tâm mạch của hấn cũng vì vậy mà bị hao tổn, ta sợ nếu hấn cứ tiếp tục như vậy thì sẽ nhập tà mất. Rời vào đường cùng ta đành tìm đến người. Đáng tiếc ta tìm 5 năm mới hỏi thăm được người ở đây...”

Trong phòng, Thanh Nguyên Từ nói đến đó thì dừng lại, trong phòng im lặng.

Sau một lúc lâu mới nghe thấy Cát Trường Phong thờ dài nói: “Ai, đứa nhỏ đáng thương này. Nhưng lão đầu nhà người yên tâm, vừa này chuẩn mạch cho hấn, phát hiện tâm mạch không bị thương nghiêm trọng lắm, vẫn có thể chữa trị được. Chỉ là tâm bệnh của hấn không được kéo dài quá lâu, hiện tại ta cũng không có bệnh pháp gì. Nếu muốn khỏi hấn còn phải dựa vào sự chống cự tâm ma của chính hấn a!”

Ông vừa nói xong thì Thanh Nguyên Từ lại nói: “Ai, làm phiền người rồi! Muốn trị bệnh cho hấn thì mất bao lâu? Để lão đạo nhi ta đi chuẩn bị một ít lễ đến.”

Cát Trường Phong nghe lời này cười nói: “Các người đã tới chỗ ta thì chuẩn bị quà cáp làm gì? Hơn nữa các người cứ yên tâm ở lại đây, ta sẽ kêu Song nhi với Nhiên nhi xếp phòng cho hai người.”

Ngô Song thấy họ kết thúc cuộc trò chuyện vội vàng chạy mất.

Cô vừa chạy vào trong viện vừa nhìn, Đào Nhiên cũng tới. Hai người không hẹn mà nhìn nhau, có một chút đồng tình với Lục Hành.

Bởi vì đề cử quan hệ, tạm dừng hai canh nga, hôm nay ban đầu khôi phục vì canh một, các bạn không nên gấp gáp, lên kệ sau ta nhất định sẽ nhiều hơn càng cấp ~!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Bói Thiên Tài: Trùng Sinh Tiểu Phú Bà Hàng Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.